

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ON}
ΑΡΙΘ. 547

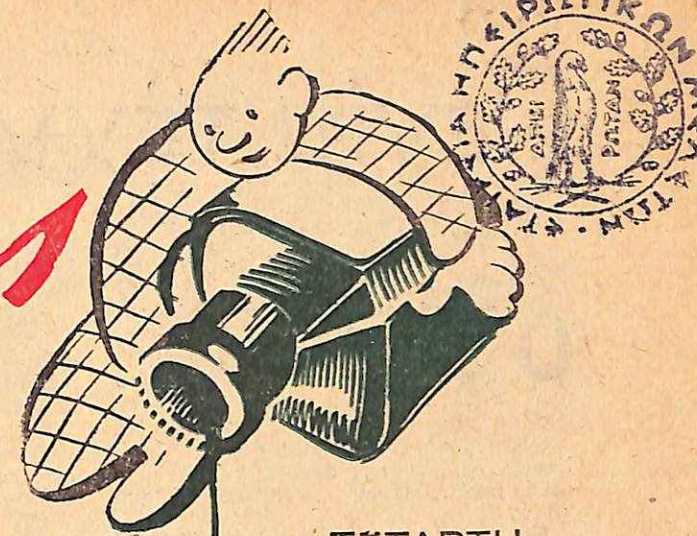
68
ΣΕΛΙΔΕΣ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Το περσέ 'Σρωτήσεις

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΚΑΜΤΑΝΙΑ

Εβδομαί

Στίχοι σκόρπιοι δῶ κι' ἐκεῖ ἐλαφρῶς... ρωμαντικοί!

Μάρτης λοιπόν. Φουσκοδεντρίες. Πουλάκια τιτιβίζουν
ζηθίζουν οι μυγδαλιές, γεμίζ' ή Πλάση άρώματα
κι' οι γέροι ρίχνουνε ματιές λοξές σά νά γκαβίζουν
στά θηλυκά που φόρεσαν τὰ χτυπητά τους χρώματα.
Εἶναι καθένα δροσερό σά ζωντανός *Απρίλιος
βλέμμα καφτό σάν *Ηλιος,
μάγουλα τριαντάφυλλα
καί δίνουμ' όλοι μας τὸ πᾶν
για δύο φραγκοστάφυλα
που αἶχμηρά κι' αὐθάδικα τὸ μποῦστο τους τρυπᾶν.

*Ανοιξη!

*Η Φύση μέθυσε.

Έκανε με τ' άρώματα γερή κρασokatάνυση
κι' ἔτσι τὴν Πλάση ἐρέθισε
κι' ἄρχισαν τίς «ντεκλαρασίδες» τίς τολμηρές τὰ ζῶα
καί τὰ εἰδύλλια, φυσικά,
τ' ἀγνὰ καί τὰ ρωμαντικά
πήγανε κάπου ἐκδρομή καί πάσαν' νᾶν' ἄθῶα.

*Ανοιξη!... *Η Φύση ξάπλωσε τὸν πράσινὸ της τάπητα
κι' ὅλα τὰ θηλυκά γραμμή... γίναν ἀξιαγάπητα!
*Ανοιξε τὰ σαλόνια της ή στολισμένη Φύση
κι' ἐμοίρασε προσκλήσεις
παντοῦ, χωρίς κανέναν ἀπρόσκλητο ν' ἀφήση
Σὲ τέτοιες σάλλες δὲ μπορεῖς κανένα ν' ἀποκλείσης
Κι' ἀλήθεια μωρὲ *Ανοιξη, ἐσὺ τοὺς «σνόμπ» τοὺς καίς
J' αὐτὲς τίς ἀντιλήψεις σου τίς τόσο... λαϊκές!
Ξαπλώνετ' ὅλος ὁ λαὸς στὰ πράσινα βελούδα σου
στὴ συναυλία τῶν πουλιῶν ἀκούει τὰ τραγούδια
δίχως καμμιὰ διάκριση, ὅπως κι' ή πεταλούδα σου
βυζαίνει τὰ λουλούδια...

*Ανοιξη!... Νά ὁ *Ερωτὰς ποῖναι γεμάτος κέφι
σὲ κάθε κοριτσόπουλο με πονηράδα γνέφει
κι' ἐκεῖνο λέει «Σ' ἀγαπῶ»
λόγια τρελλὰ χωρίς σκοπὸ
ποῦ πάλι... τ' ἀντιστρέφει.

*Ανοιξη!... Νάτη κι' ή Ζωὴ ποῖναι χαρὰ γεμάτη
κι' ή Εὐτυχία, νάτη!

*Ας ἦταν νά γινότανε κάθε λεπτό κι' Αἰώνας..
*Ας ἦταν νά μὴν ξαναρθῇ ποτέ του ὁ Χειμώνας!

Εὐ.—

ΤΕΤΑΡΤΗ

23

Μαρτίου 1938

Σ'ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ :

Τύψεις

Διήγημα τοῦ κ.

ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Τολμηρὲς ἐρωτή-
σεις

(Απαντοῦν οἱ κ. κ. Π.
Χόρν, Γ. Πῶπ, Ν. Λά-
σκαρης.)

Πενία τέχνας κα'
τεργάζεται

Τοῦ κ. Chaque

Διδαγματικὲς ὑ-
ποδείξεις

Θεατρικὸς διάλογος
τοῦ κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕ-
ΛΙΔΗ

Αθηναϊκὲς νύχτες
Πρωτότυπη καμπάνια

Στὸ προσεχές.

ΠΩΛ ΖΕΡΑΛΑΝΤΥ

FSY ΚΙ' ΕΓΩ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τρόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 35282

Πενία τέχνας κατεργάζεται

Τί κάνει ο κόσμος για να ζήσει

Οταν το στομάχι διαμαρτύρεται το μυαλό λειτουργεί θαυμάσια, γίνεται εφευρετικό, δραστήριο και ξυπνάει απ' το λήθαργο που είναι ο απαραίτητος σύντροφος της καλοφάγιας και του χουζουριού. Οι μεγαλύτερες εφευρέσεις οφείλονται σε άδειανά στομάχια. Οι μεγαλύτερες βλακείες σε γεμάτα.

Θα μπορούσα να σας αραδιάσω ένα σωρό επιχειρήματα που θα σας έπειθαν ασφαλώς για τις εξαιρετικές αυτές ιδιότητες του στομάχου, αλλά το πράγμα ίσως να ήταν λίγο ανιαρό. Μια μικρούλα φυτόσο απόδειξη της αφαντάστου ενεργητικότητας (τρόπος του λέγειν) των άδειων στομάχων, είναι τα εξωφρενικά επαγγέλματα που δημιουργούν οι διάφοροι φουκαράδες...

Κι' αυτά θα δούμε σήμερα

Περνάτε βιαστικούς στην όδο Αιόλου.

Είστε μεσημέρι και τρέχετε να προλάβετε το φανάκι σας ζεστό.

Ξάφνου σας πλησιάζει κάποιος που κρατά ένα δέμα.

«Έχει ρεμπουμπλικα κατεβαστή και ύψος λίαν μυστηριώδες...

— Μή το μαρβόν κύριος!

— Έσείς σταματάτε.

— Δηλαδή, μετά συγχώρησας και να με συμπαθάτε, το όποιον πρόκειται περί ενός ύψαμάτου από λαθρεμπόριο. Είστε τέσσερις πήγες, ίσα-ίσα δηλαδή για να φτιάξετε μια κροστούμια που θα κάνει στράκες.

— Θαυμάσια, αλλά δεν χρειάζομαι.

— Βάστα, άφεντικό, να το συζητήσουμε... Είστε πράγμα φίνο και από λαθρεμπόριο.

Το ύψαμα είναι από λαθρεμπόριο!... Αυτό αρκεί τις περισσότερες φορές για να σας κάνει να τ' αγοράσετε...

Και σεις μὲν παίρνετε το καμμένο και τρισάθλιο ύψαμα με το οποίο θα κάνετε την «κροστούμια», ενώ εκείνος παίρνει άλλο δέμα και βγαίνει στην πιάτσα, για να βρή άλλο θύμα!

Στην όδον 'Αθηνάς οργιάζουν τα παρόξενα επαγγέλματα.

Έκεί θα δῆτε τον άνθρωπο που έχει λύσει το πρόβλημα της ζωής με τον «Όφιν της 'Αμερικής».

Ο όφιν χρησιμοποιείται για να μαζευτεί το νοήμον κοινό. Κι' αυτό είναι το σπουδαιότερο. Φτάνει να μαζευτεί ο κόσμος κι' όλα τ' άλλα ύστερα είναι πράγματα απλά.

Ο όφιν παραμερίζεται και έπακολουθεί ή ραγδαία και λίαν καρποφόρος δραχμολογία, με το «άθων άμεικανικόν παιγνιδάκι της λοταρίας».

Έκεί υπάρχει κι' ο άνθρωπος με τη μαγική πέτρα.

— Δυό-τρείς έντριβές του ξυρφοφίου... επί της πετρός και γίνεται καινούργιο.

Έκεί υπάρχει επίσης το μαγικό μηχανήμα που σας απαλλάσσει από του να ιδρώνετε για να περάσετε την πην κλωστή στη βελόνα.

—Μ' ένα δίφραγκο αγοράζετε την θαυμαστή εφεύρεση και ή κλωστή περνάει... μόνη της!

Στην όδον 'Αθηνάς, τέλος, ύπoχει και το βαριετέ με τα τέρατα. Έκεί μπορεί να δῆτε το θαυμαστό πρόβατο που απ' τη μέση και πάνω είναι φεϊδι κι' απ' τη μέση και κάτω... σπουργίτης!

Θα δῆτε και τη γυναίκα—θαύμα, που γράφει με τα πόδια. Πράμα όχι και τόσο σπουδαίο, αφού το κατορθώνουν ευκολώτατα οι περισσότεροι απ' τους «φιρμαρισμένους» θεατρικούς συγγραφείς!

Ταξειδεύοντας με το τράμ ή με το αυτοκίνητο της συγκοινωνίας θα σας έτυχε να δῆτε έναν απ' τους μικρούς που πουλάν μέντες έμμετρώς...

«...Τὴν μέντα πίπερμαν πουλω κι' ε-
χω χαρά μεγάλη,
που δὲν τὴν ἔχουν ἄλλοι,
γιατί με τὴ δραχμούλα σας ζω πάν-
τα εὐτυχισμένο
σ' αὐτὴ τὴν πρόσκαιρὴ ζωὴ ποῦμαι
μικρὸ βγαλμένο...»

Όταν τελειώνει την άπαγγελία του, περιφέρει τις μέντες του για ν' αγοράσουν ένα—δυό γεροντοκόρες, που συγκινήθηκαν μέχρι δακρύων.

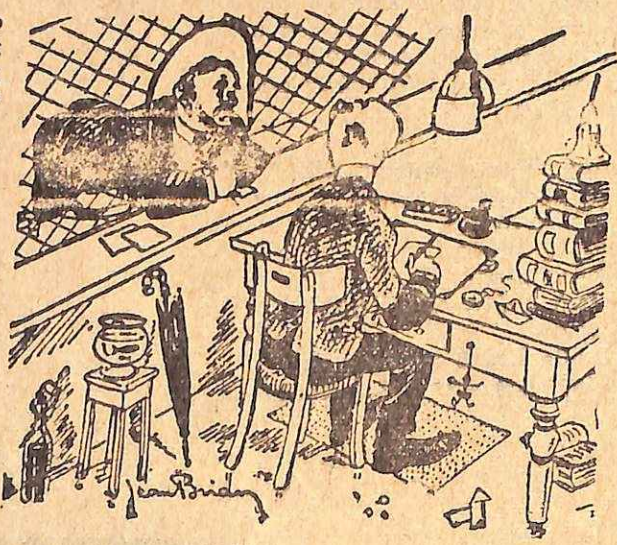
Εγώ νομίζω ότι έπρεπε ν' αγοράζον έλαιο...

Γιατί στο κάτω—κάτω με μια μονάχα δραχμή αγοράζετε μέντες και... ποιήσι!

Θάταν ευχῆς έργον αν οι ποιηταί μας υιοθετούσαν τὴν ἰδέα τοῦ μικροῦ φουκαρά καὶ πουλοῦσαν τὰ ποιήματά τους με.... μέντες ή με ὅ,τι δήποτε ἄλλο.

Θα πηγαίνατε στον βιβλιοπώλη και του το λέγατε:

ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ

Στην Τράπεζα:
—Λέγομαι 'Ισίδωρος Μπαχτσολαπύνης

τβντζυ.
— Πώς γράφεσθε;
— Με ύ, κύριε...

— Κυκλοφόρησε ή ποιητική συλλογή του κ. Φώτη Σκοτάδι;

— Μάλιστα.

— Τί συμπλήρωμα δίνετε μαζί;

— Ένα πιάτο... φάβα!

— Η:

— Μοῦ δίνετε ποιήματα τοῦ κ. 'Α. νέμου Παγωνιά;

— Ορίστε....

— Τί άλλο δικαιούμαι να πάρω;

— Ένα μπακλαβά, ένα σάμαλι και ὀλίγον σαλέπι!

Κι' έτσι, αν δὲν σας ἀρέσουν τὰ ποιήματα, μπορείτε να παρηγορηθῆτε με τὸ σαλέπι...

«Άλλο παράξενο, ἀλλὰ κάπως μακάβριο ἐπάγγελμα, εἶναι τοῦ πλάσιζ γραφείου κηδεῶν.

Ξεροσταλιάζει νύχτες ὀλόκληρες, κάτω ἀπὸ ἕνα φωτισμένο παράθυρο, κατόπιν πληροφορίας ἐξ... ἐγκύρου πηγῆς, πὼς κάποιος ἐκεῖ μέσα πεθαίνει...

Περιμένει ν' ἀκούση τὴ φωνὴ καὶ τὰ κλάματα γιὰ νὰ μὴ μέσα, νὰ παρηγορηθῇ καὶ ν' ἀναλάβῃ, γιὰ λογαριασμό τοῦ γραφείου του, τὴν κηδεῖα.

Βλέπετε οἱ νεκροπομποὶ δὲν μποροῦν νὰ ἔχουν... σταθερὴ πελατεία, γι' αὐτὸ ἀναγκάζονται νὰ τὴν κυνηγᾶν με τὸ ντουφέκι.

Εκτὸς πιά αν πάθῃ κανεὶς νεκροφάνεια προτοῦ τὰ τινάξῃ γιὰ τὰ κακὰ ἔργα του, ὅποτε ὁ ἐργολάβος τῶν κηδεῶν τὸν εἶχε ἀναλάβῃ μπορεί νὰ λέγῃ:

— 'Α! ὁ μακαρίτης ὁ κύρ—Θόδωρος! 'Ηταν τακτικὸς πελάτης μου.

Όποτε ἔτυχε νὰ πεθάνῃ με προτίμησε...

Καὶ μὴν ἐκπλαγῆτε καθόλου, ἀγαπῶμαι μου, ὅν τύχη καμμιὰ φορὰ καὶ δῆτε στὶς ἐφημερίδες μιὰ ρεκλάμα σὰν τὴν παρακάτω:

Γραφεῖον κηδεῶν
καὶ φεοστροποῖον

«Η ὥρα τοῦ 'Υπερπέραν»

Τρέξατε! Τρέξατε!

Εξαιρετικὴ εὐκαιρία!

Φέρετρα ἑτοιμα, φέρετρα ἐπὶ μέτρῳ.

Κομψότης, στερεότης, ἐφαρμογὴ τελεία!

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ζῆτε, ἀφοῦ ἀναλαμβάνομεν νὰ σας κηδεύσωμεν εὐθηνά καὶ καλὰ.

Μιὰ μόνο δοκιμὴ ἀρκεῖ...

CHAQUE

ΤΥΨΕΙΣ

ΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

Σ' ένα ανήλιο και βρωμερό υπόγειο της συνοικίας Κολωνού μια γρήα ζεσταίνει τα χέρια της στο μαγκάλι, καθισμένη κατὰ χάμα.

Κοντά της κάθεται σε μια κασόνια — καρέκλα δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα — μια νέα ἀκόμα γυναίκα, μὰ μαραζωμένη ἀπὸ τὶς ἐννοιες καὶ τὰ βάσανα· πλέκει με δυσκολία γιατί μόλις μπορεί να δῇ στο λίγο φῶς μιας λαμπτήρας τοῦ πετρελαίου. Πὶό πέρα σ' ένα ξεθωριασμένο καὶ ξεκολλημένο πάπλωμα κοιμούνται δυὸ παιδάκια.

«Άλλο ἐπιπλο δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέσα παρὰ μόνον μιὰ σιάφη, πὺ κάποτε σὰν θέλουνε νὰ φάνε ψωμί — ὅταν μπορεί νὰ γίνῃ κι' αὐτὸ — γρησιμεύει καὶ γιὰ κάθισμα τῆς μάννας καὶ τῶν παιδιῶν. «Όλο καὶ ζεσταίνοντας τὰ χέρια της ἡ γερόντισσα στὴ λιγοστὴ φωτιά λείει στὴν κόρη της πὺ ὅλο πλέκει.

—Τὰ κάρβουνα δὲ μοῦ φαίνονται γωνεμένα· τρομάζω μήπως πάθουν τίποτε τὰ παιδιὰ πὺ κοιμούνται.

—Δὲ λές καλλίτερα! Τὶ ἀπολαμβάνουν δηλαδὴ πὺ ζοῦνε!

—Μὴν τὸ λές καὶ εἶναι ἀιαρτία ἀπὸ τὸ Θεό! 'Εγὼ ὅς πεθάνω, ἔφαγα πιά τὸ ψωμί μου, μὰ σὺ κόρη μου καὶ τὰ παιδιὰ σου πρέπει νὰ ζήσετε. 'Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος, πρέπει νὰ ἐλπίζῃς σ' αὐτόν, μπορεί ν' ἀλλάξουν τὰ πράγματα καὶ νὰ ξεμερώσουν γιὰ σας καλλίτερες μέρες.

—Μ' αὐτὸ τὸ πλευρὸ νὰ κοιμάσαι... Δὲ θέλω νὰ πῶ μεγάλο λόγο, βέβαια ὁ Θεὸς ἀπὸ ἐκεῖ ἀπάνω ἔχει τὶ κάνει, μὰ γιὰτί τότε μὰς παιδεύει ἔτσι;

—Υπομονή, κόρη μου.

—Λές νὰ πληρώνουμε κάποια παλιά μας μεγάλη ἀιαρτία; Μὰ πιά, μαυνοῦλα μου, ἦσουν πάντα καλὴ καὶ ἀγαθὴ γυναίκα. Τὸν πατέρα δὲν τὸν γνώρισα καλά, μὰ καθὼς μοῦ λές ἐσύ...

—Άγιος ἄνθρωπος. ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἔγῃ μαζί του στὸν Παράδεισο, εἶπε ἡ γρηὰ καὶ σταυροκομήθηκε.

—Αὔ, λοιπόν; 'Εγὼ δὲν πιστεύω νὰ μὴν ἦμιον καλὴ στὸν ἄντρα μου καὶ στὰ παιδιὰ μου;

—Όποιος πῇ κακὸ λόγο γιὰ σένα, κόρη μου, ἀμαρτάνει.

—Τότε γιατί παιδεύομαστε;

—Ο Θεὸς κατὶ ἔρεει, κόρη μου...

—Εκείνος πάλι ὁ ἄντρας μου ἔ καυμένος ἦταν γρηὺς ἄνθρωπος Μιλοῦσε καὶ τὸ στόμα του ἔστοιζέ μέλι. Μιὰ δεκάρα νὰ εἶνε θ' ἄνδρα ἔ κατὶ γιὰ μένα καὶ τὰ παιδιὰ του.

Τὶ γρηστοῦσε ὁ ἄντρας νὰ χαθῇ ἔτσι ἄδικα τῶν ἀδικῶν;

—Χρόνος πέρασε τώρα καὶ ἡ Ἄστυνομία ἀκόμα δὲ βρῆκε τίποτα.

—Καὶ οὔτε θὰ βρῇ...

—Ποοῦθες μοῦ εἶπε ἡ γειτονισά μας ἡ δασκάλα, πὼς διάβασε στὴν ἐφημερίδα ὅτι τσακώσανε κάποιον πὺ φοβέριζε τοὺς σωφῆρδες με τὸ πιστόλι καὶ τοὺς ἔπαιρνε ὅσα λεφτὰ εἶχαν ἀπάνω τους.

—Μὰ τότε ὁ δικός μας πὼς βρέθηκε με ἀρκετὰ γρηήματα ἀπάνω του; Ἄν τὸν σκότωναν γιὰ νὰ τὸν ληστέψουν θὰ τοῦ ἔπαιρναν τοὺς παρόδες.

—Τότε γιατί τὸν σκότωσαν;

—Πές μου καὶ σὺ, γιατί τὸν σκότωσαν; Θὰ τὸ ρωτᾶ ὡς πὺ νὰ ξεψυχήσω καὶ κανεὶς δὲ θὰ μοῦ δώσῃ ποτὲ ἀπάντηση.

Μιὰ βραδυὰ δὲν εἶχαν οὔτε ἕνα ξεροκόματο γιὰ νὰ ἡσυχάσουν τὴν πείνα τους. Τὰ παιδιὰ δὲν μπορούσαν νὰ κοιμηθῶν. Τραβώντας τὴ μάννα τους ἀπὸ τὸ φουστάνι της φώναζαν κλαυθάρια:

—Μάννα, πεινάω, μάννα, λίγο ψωμάκι!

Καὶ ἡ κακόμοιρη, ἡ βασανισμένη γυναίκα ἔλεγε στὴ γερόντισσα, στὴ δική της μάννα:

—Καλὰ σοῦλεγα γὼ προχτὲς νὰ κλείσουμε πόρτες καὶ παράθυρα καὶ νὰ βάλουμε κάρβουνα στὸ μαγκάλι νὰ πᾶμε στὸ διάβολο! Τὶ ἐλπίζουμε πὺ ζοῦμε;

Καὶ ἡ γερόντισσα κοινοῦσε τὸ κεφάλι της, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε.

Ἐκείνη τὴν ὥρα χτύπησε δειλὰ ἡ ἐξώπορτα τοῦ ὑπογείου.

—Ποῖος νὰ εἶναι τέτοια ὥρα; ρώτησε ἡ γερόντισσα.

—Ίσως ἡ... τύχη μας, ἀπάντηση

σαρκαστικά ἡ κόρη της.

—Λές νὰ εἶναι ὁ ψωμάς ἡ ὁ μπακάλης καὶ νὰ ζητοῦν τὰ βερσεῖδια;

—Δὲν πιστεύω τέτοια ὥρα!... Ἐπειτα θ' ἀπελπίστηκαν πιά ἀπὸ τὶς τόσες φορὲς πὺ χτύπησαν.

Μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε κάπως ζωηρότερα ἡ πόρτα καὶ ἡ νέα γυναίκα πῆγε ν' ἀνοίξῃ.

Στὸ κατῶφλι φάνηκε ἕνα ζευγάρι καλοντυμένο. Οἱ γυναῖκες τὰ ἔχασαν μόλις τὸ εἶδαν. Τὰ παιδιὰ στὴ θέα τῶν ξένων ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν περισσότερο:

—Μαμά, πεινάμε, μαμά!

—Αἱ, ἡσυχάστε τώρα, δὲ βλέπετε ξένους ἀνθρώπους; Ντροπὴ!

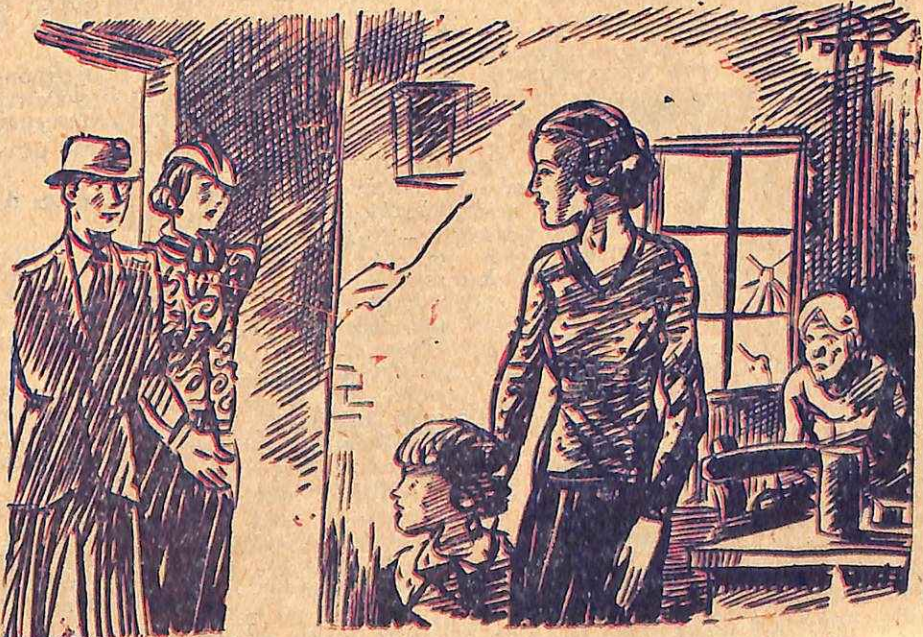
Οἱ ξένοι πῆραν θάρρος καὶ προχώρησαν πρὸς τὴ μέση. Αὐτὸς θὰ ἦταν ὡς τριανταπέντε γρονῶν καὶ ἐκείνη ὡς τριάντα, ντυμένοι καὶ οἱ δυὸ ἄμυνα καὶ ἀρκετὰ συμπαθητικοὶ γιὰ νὰ μὴν ποῦμε ὥρατοι. Αὐτὸς μάλιστα τόλμησε ν' ἀρθρώσῃ, ἂν καὶ κάπως συρροταλμένα:

—Ἄφσε, κυρά μου, τὰ παιδιὰ...

Ἐκείνη δὲ ἀκόμα πὺ δειλὰ πρόσθεσε:

—Εἶδαμε στὴν ἐφημερίδα... εἰσάστε ἡ οἰκογένεια τοῦ σωφῆρος πὺ... σὰν νὰ πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ δὲν μπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴ φράση της, μάλιστα με βία κρατήθηκε νὰ μὴν ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς.

Ἄντρας της τὴν κύτταζε μέσα στὰ μάτια, τὴν ἔπιασε σὰν νὰ φοβόταν μὴν πάθῃ τίποτα ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

Στὸ κατῶφλι φάνηκε ἕνα ζευγάρι καλοντυμένο.

ρωτήσεις ακόμα; Κοντεύω να χα-
σω...

—...την υπομονήν σας! τον προ-
λαμβάνω, Κάποιος ακόμα και τε-
λειώνει: Ποιό ήταν το πρώτο ψέμα
μας;

Με την ίδια αδιαφορία, την ίδια
αταραξία και το ίδιο κέφι, ο κ. Πώπ
παίζοντας με τα «μυμπελά» του
γραφείου του, απαντά:

—Εάν σας έλεγα ότι το ένθυμο-
μαί θα ήταν τό... τελευταίο ψέμμα
μου!... Κι' όχι το πρώτο!

—Τι είχατε ως αξίωμα στη ζωή
σας;

—Ένα αρχαίο ρητόν γνωστότα-
τον: «Τους ευγενείς ή εὐ ζείν ή εὐ
θανείν, γρή».

—Κι' έπειδή τελειώσαμε πιά, κι' εἴ-
σθε πλέον ελεύθερος από τέτοιες έ-
ρωτήσεις, πῆτε μου: Τι εύχεσθε στον
εαυτό σας;

—Νά θάσω τά... 200 χρόνια...

Παρατηρώ ότι ό... τελετάρχης των
εκατονταετηρίδων κ. Ι. Δαμβέργης,
επόμενο να μη ζή για να έπιμελη-
θῇ της έορτής αυτής και προφέρω
το τελευταίο έρώτημα.

—Και σε ποιά έποχή θα ήθέλατε
να ζήτε;

Σηκώνεται, γιατί το τηλέφωνο χτύ-
πησε ξαφνικά, κι' ή υπηρεσία αναγ-
γέλει έναν πελάτη του γραφείου του,
πού έζητησε από το πρώι ό ίδιος
για κάποια υπόθεση. Μας δίνει το
χέρι για χαιρετισμό και γελώντας,
απαντά και στο 146 μας έρώτημα:

—Στην έποχή κατά την όποιαν έ-
γραφε ό 'Αριστοφάνης τας κωμω-
δίας του.

Νά τό έλεγε άραγε συμβολικά
στην απάντηση και στην όλη συνο-
μιλία που κάμαμε;

Ποιός ξέρει...

—□□—

Τό δεύτερο... θύμα μας είναι ό έ-
πίτιμος πρόεδρος των έλλήνων θεα-
τρικών συγγραφέων. 'Ο πασίγνω-
στος χιουμορίστας μας κ. Νικ. Λά-
σκαρης, Γρήγορα καταλαβαίνει τό
θέμα που πήγα να «μιλήσωμε» και
δέν άργώ να πάρω θέση απέναντί
του' σε λίγα λεπτά είναι έτοιμος ν'
απάντησῃ.

Και αρχίζωμε την ανάκριση. Τοῦ
κάνω τό πρώτο έρώτημα «άν ποτέ έ-
ρωτεύθηκε».

—Κατά τά παλιά μου τά ντεφτέ-
ρια, μου άπαντά, μιά φορά και μόνη
διότι, άκολουθώ τό στίχο του ποιη-
τού: «Και τίς, ποτέ δέν άγαπά ή εὐ-
γενής καρδιά!»

—Κι' οι άπιστίες σας;

—Α! όλα κι' όλα! Παρ' όλον ότι
ζητάτε να με συκοφανήσετε με τό
ερώτημά σας, ή 'Ελλάς μπορεί να
καυχάται ότι επί του έδάφους «της»
έζησεν ό πιστότερος των συζύγων!
Δυστυχώς δέν έγω την μνήμην του
φιλιτατου Δαμβέργη διά να βεβαιώ-
σω ότι και τά έκτός της 'Ελλάδος
έδάφη μπορούν να καυχώνται διά
τόν ίδιον λόγον!

—Σας άρέσει να πίνετε; Και με-
θάτε συνήθως;

—Πάντοτε μου άρεσε τό... μέθυ!

—Ρεζηλίκια, τίποτε τέτοια, σε κό-
μο, σε κέντρο κ.τ.λ. είχατε;

—Πολλές φορές... 'Αλλά μόνο όταν
συνάδελφοί σου, άγαπητέ Βαϊάνο, μου
υπέβαλλαν έρωτήσεις που άναγκα-
ζόμουν να δίνω απαντήσεις που ζή-
μιωναν την αξιοπρέπεία μου!

—Και τώρα; Πόθεν έσχα; ('Ο κ.
Λάσκαρης είναι γνωστός ως εύπο-
ρος).

—Για περιουσίες και τέτοια; Μα...
είχα, την του... θείου μου, Θεός σχω-
ρέσ' τον!

—Πώς σας άρέσει να ζήτε;

—Επικινδύνως... Γι' αυτό μάλιστα
συνάξω και στις έπιθεωρήσεις που
παίζονται αυτό τον καιρό στα θέα-
τρα!...

—Και ή ιδέα σας για τό άτομο
σας «ποιά είναι»;

—Α! αυτήν είμαι και μόνος μου
υποχρεωμένος να σας την πω: Είμαι
πολύ υπομονητικός πράγμα τό ό-
ποιον πιστεύω να πιστοποιήτε και
σείς που με ρωτάτε, νομίζω.

—Αν και τό μάθημα είναι σκλη-
ρό, έν τούτοις όπλίζομαι πλέον
του δέοντος με θάρρος και...
επιπίπτω κατά του συνομιλητού μου,
για να άποτελειώσω την έντολή που
ανέλαβα και να έξαντλήσω και τόν...
άνεξαντλήτο χιουμορίστη, που βρή-
κε τόσο επικίνδυνο παιχνίδι να μου
παίξῃ.

Και τοῦ συνεχίζω:

—Ποιάν από τίς γυναίκες της ό-
θῆνης θα διαλέγατε για έρωμένη
σας;

Μου άπαντά, όμοιος:

—Δέν ήξεύρω ποιάν να πρωτο-
διαλέξω, γιατί όλες μου άρέσουν,
ίσως επί της ό θῆνης... όταν αυτή
βρσκαεται στρωμένη στο κρεβάτι!...

—Και ποιός ό ρόλος που θα πέρ-
νατε άν σας ανέβαζαν στη σκηνή;

—Αγαπητέ μου... μα μήπως τώρα
του λόγου σου δέν μ' ανέβαζες επί
σκηνής για να παίξω ρόλο... ήλιθίου,
με τίς άπατήσεις που είμαι αναγ-
κασμένος να σοῦ δώσω;

—Αντιπαρέρχομαι και έρωτώ, ακό-
μα μιά φορά:

—Εάν σας έδιδετο μιάς ώρας
παντοδυναμία πώς θα την διαζήτατε;

—Με τη φόρα που πήρα άπ' άφορ-
μής των έρωτήσεων που μου κάμνε-
τε, δέν έξω άν την διέθετα άλλοι-
ως, ή, για να τουφεκίσω όλους έσας
που σε κάθε ψύλλου πήδημα μας έ-
πισείετε κάθε είδους έρωτήματα
που μας παρουσιάζουν γελοίους στα
μάτια των άναγνωστών μας!... (Σημ.
'Εβδ. Δέν ένει άδικο).

—Όχι δά' δέν εἶν' έτσι... Αυτό εἴ-
ναι ψέμμα. 'Αλήθεια, ποιό ήταν τό
πρώτο ψέμμα σας;

—Δέν είπα ποτέ μου ψέμματα!

—Και ποιό ήταν τό αξίωμα της

ζωής σας σ' όλο σας τό διάστημα;
—Μου ζητάτε άλγεβρικούς τύπους
ή άπ' αυτός που βλέπει κανείς στας
νημικές συνθέσεις; 'Ιδού λοιπόν:
Μηνί, Θεκέλ, Φαρές!... 'Εχετε κι'
άλλες;

—Δυό ακόμα και τελειώνουμε: Τι
θα εὐνόσαστε στον εαυτό σας;

—Μίαν και μόνη διάπυρον εὐχήν:
Νά μη μου ξανακάμῃ κανείς έρωτή-
σεις σαν κι' αυτές τίς σημερινές...
κουτές... (Οί έρωτήσεις άσχα είναι
κουτές ή... ή απαντήσεις!)

—Ετοιμασθήτε και για την τελευ-
ταία. Πάψει νάναι όπως αἰείζει τ'
θνομά σας: Σε ποιά έποχή θα ήθέ-
λατε να ζήτε;

—Αναστέναζε και άπῆντησε, άφοῦ
ήτο βέβαιος πώς δέν υπάρχει ποιά
άλλη έρώτηση για να του κάμω:
—Την έποχή που έδέναν τά σκυλιά
με τά λουκάνικα!...!

—□□—

—Όλοι μας ποιός λίγο και ποιός
πολύ γνωρίζουμε τον Παντελή Χόρν.
'Αλλοι από τά θεατρικά του έργα,
άλλοι από την καθημερινή του ζωή,
κι' άλλοι από τά παράξενα που ά-
κούμε, του ιδιόρρυθμου γαροακτήρα

του: γιατί είναι ό μόνος που είναι
δυσκολότατο να διακνώσῃ κανείς τίς
καλές και τίς κακές του στιγμές,
γιατί ένώ είναι σε όλες ίδιος, είναι
όμως τόσο διαφορετικός στις έκδη-
λώσεις του.

—Εξάφνα, ένδ σοβαρολογείτε, σοῦ
κάμνει άστέια για σε... ξεκουρά-
ση άπ' τό πιθανό κούρασμα της σο-
βαρής συνομιλίας σας, κι' ένδ ά-
στειεύστε, σοβαρολογεί για να σε
θέσῃ σε δίλημμα και να σε κάμῃ να
τά χάσης κοντά στ' άλλα! Αυτό
τόν διασκεδάξῃ φοβερά.

—Εγώ, δόξα τῷ Θεῷ, τόν πέτυχα
σ' άπερίγραπτες ώρες: οὔτε στή μιά
κατηγορία ήταν, οὔτε στήν άλλη. Τό
γεγονός που μας ένδιαφέρει είναι
ότι τόν πέτυχα στίς... καλές του!

Κρίνετέ με άπ' τίς άπαντήσεις που
μου έδωσε και πῆτε μου, παρακαλώ,
άν έγω δίκην:

—Αν έρωτεύθηκα ποτέ; Θέ μου,
τί έρώτηση που μου κάμνετε; Δέν έ-
χω να σας άπαντήσω παρὰ μόνον
ότι τέτοια βλακεία δέν έκαμα ποτέ
μου!...

—Αί, τότε, του άπαντώ, θάχετε κά-
μει... πολλές άπιστίες στη γυναίκα
σας...

—Δέ δικάζομαι νομίζω στή Μόσχα,
αυτή τη στιγμή, για να προβώ σε ό-
μολογίες... γνωστές άλλωστε!

(Ζόρικος πολύ, ό κ. Χόρν. 'Εν
τούτοις κάτι θα κερδίσωμε παρακά-
τω, σκέφτομαι, και συνεχίζω):

—Πίνετε; μεθάτε;

—Μ' άρέσει να μεθάω χωρίς να πῖ-
νω. Με κουβέντες μονάχα, δηλαδή.

—Στόν κόσμο ποτέ σας, γενήκατε

ρεζήλι;

—Από τόν καιρό που βγήκα στη
φιλολογία και στο θέατρο όλο ρε-
ζήλι γίνομαι...

—Περιουσία θα έχετε βέβαια; Που

τη βρήκατε και ποιά τά εισοδήματά
σας;

—Έχω διατελέσει δημόσιος υπάλ-
ληλος και δέν έψηφίσῃ ακόμα ό νό-
μος του «Πόθεν έσχα», ώστε δέν εί-
μαι υποχρεωμένος ν' άπαντήσω. 'Α-
φοῦ όμως βλέπω και έπιμένετε, για
να ίκανοποιήσετε με την άπάντησή
μου την περιέργεια των άναγνωστών
σας, σας άπαντώ: έρωτήσετε περί
τούτων, ως άρμοδιότερους, τους δα-
νειστές μου.

—Και πώς σας άρέσει να ζήτε;

—Τό χειμώνα, στο Κάιρο ή στο
'Αλγέρι, τό δέ καλοκαίρι στη Νορ-
βηγία! 'Αλλά εὐτυχώς ένω άρκητή
φαντασία και τόν μὲν χειμώνα τό
πρώτο τυχόν βρωμοκαφεμένο που πάω
μεταβάλλεται — όπως τό έκαμαν
και στίς 'Αποκρήες — σε 'Αλγερινό
κέντρο, τό δέ καλοκαίρι τό καφενε-
δάκι του κήπου του Μουσείου σε...
Βόρειο Πόλο!

—Τι ιδέαν έχετε για τόν εαυτό
σας;

—Έπρεπε να με ρωτούσατε προῶ
20 έτών...

—Και ποιάν από τίς γυναίκες του
κινηματογράφου θα προτιμούσατε
για έρωμένη σας;

—Δέν την κάνω... αυτή τη δουλειά.

—'Ο ρόλος που θα πέρινατε σε
καμμία παράσταση στο θέατρο;

—...του 'Ακαδημαϊκού! Είναι κο-
μικώτατη.

—Και σε μιάς ώρας παντοδυναμία
Τι θα κάνατε;

—Θά έκαμνα ένα σωτήριο πράγμα:
θ' άποκεφάλιζα ως μέγαν έγκλημα

(Συνέχεια εις την σελίδα 55)

Γκαμπριέλλε ντ' 'Αννούντσιο

‘Ο ποιητής, ό έραστής και ό στρατιώτης

Ποιητής, ίππότης και
στρατιώτης, ό Γαβριήλ
ντ' 'Αννούντσιο υπήρξε ό
ιεγαλύτερος λυρικός
της έποχής του, άγαπήθηκε ό-
σο κανένας άλλος σύγχρονός
του και στην άκμή της ήλικίας
του έγινε θρύλος.

Είχε τό χάρισμα του μεγα-
λόπνοου στίχου και των μεγα-
λοστόμων φράσεων, έξασκούσε
μιά άκαταμάχητη γοητεία και
πλημμύριζε από τόν ψυχικό έ-
κείνο ρωμαντισμό, που μετα-
μορφώνει τόν κόσμο.

Γνώρισε τη δόξα των Γραμ-
μάτων, τη δόξα του 'Ερωτος
και τη δόξα των 'Όπλων. Καμ-
ιά από τίς τρεις δέν τόν εύχα-
ρίστησε. 'Ο μεγάλος του πό-
θος ήταν να πεθάνῃ μέσα σ' έ-
να φλεγόμενο άεροπλάνο που
θα πετοῦσε πάνω από τόν ώ-
κεανό. Τέτοιον, όμως, θάνατον
δέν του έπεφύλαξε ή μοίρα. Πέ-
θανε μέσα στην Βίλλα του, στο
Γκαρντόν, νέρος, ρυτιδωμέ-
νος, άποφεύγων να κυττάῃ
στον καθρέφτη.

Μέσα σ' αυτή τη βίλλα τόν
είδα για τελευταία φορά, τόν
προασμένο Σεπτέμβριο. Μιά
βίλλα γτισμένη στίς κατάφυτες
πλγιές ενός νοσφικού λόφου
κνί γαμένη μέσα σ' ένα όνει-
ρῶδες περιβάλλον. Πανύψηλα
κυπαρίσσια και φουντωτά πεβί-
κα και σφόρες με λειμονόδε-
ντα και άτέλειωτες σφόρες ά-
πό τριανταφυλλίες. Μπροστά
στη βίλλα, ή «Πούλια», ένα
πλοίο, τραβηγμένο στη στερηά,
του όποιοι τά κανόνια χαιρετούσαν
τους έπισκέπτας του ποιητού και
τίς μεγάλες ήμερομηνίες. Τώρα,
στην πρόρα της «Πούλιας» είναι το-
ποθετημένο τό φέρετρό του μεγάλου
νεκρού, έν άναμνηή της άποπερατώ-
σεως του μαστολείου που χτίζεται
πλάι στην έπαυλη...

—□□—

Νέος ό Ντ' 'Αννούντσιο, έίπε μιά
μέρα με τό γνωστό του στόμφο: «Η
'Ιταλία άριθμεί τρεις μεγαλοφυείς
ποιητές: Τόν Δάντη, τόν Καρντσού-
τσι και... ή μετριοφροσύνη μ' έμπο-
δίζει να ονομάσω τόν τρίτον!»

Τά ποιήματά του είχαν πράγματι
μέσα τους, όπως οι άμφορείς, τη μέ-
θη του λυρισμού του. Πολύ γρήγορα,
όμως, ό ποιητής έδινε μιά πλαστική
πρόξα, πλούσια σε εικόνες και σε
αίσθημα. Τά μυθιστορήματά του:
«Τό παιδί της ήδονής», ό «'Ο παρεί-
σακτος», «'Ο θρίαμβος του θανά-
του», «'Η Παρθένος στους βράχους»,
προετοίμαζαν τη μεγάλη του φήμη.

Τό θεατρικό του έργο «Οί άκρωτη-
ριασμένες νίκες», την έστερέωσε τη
φήμη αυτή.

—Αργότερα έγραψε σε μιά υπερέτ-
λεια γαλλική άρχαία πρόξα τό
«μαρτύριο του 'Αγίου Σεβαστιανού»
και την «Πιζανέλλα». Ποιός δέν ά-
κούσε για τούς λογοτεχνικούς αυ-
τούς θριάμβους που κατήγαγε ό Ντ'
'Αννούντσιο όταν ζούσε στο Παρίσι,

‘Ο Ντ' 'Αννούντσιο στη νεκρική
του κλίνη.

μέσα σε σύννεφα θαυμασμού και έ-
ρωτος; Ήταν ό ποιητής, ό καλλι-
τέχνης και ό ιδεώδης έραστής.

—□□—

Ποιός δέν θ' άγαπούσε τόν μεγά-
λο αυτόν δανδή, που φαναζωντάνε
τόν Μπαύρον, όταν έπέφτε στα νερά
της 'Αδριατικής, καθάλλα στο περή-
φανο άτι του, ακολουθούμενος από
τά πάλλευκα λαγωνικά του;

Οί έρωτές του άναρίθμητοι. 'Αλ-
λοι μυστικοί και άγνωστοί, άλλοι
γνωστοί και ίστορικοί. 'Αμέτρητες
είναι οι γυναίκες, διάσημες και μη,
που για να του πάρουν ένα φλογερό
φιλί, διεκυνδύνευαν να λυώσουν από
τη βεβαιότητα της γρήγορης έγκα-
ταλείψεως. 'Ο ποιητής έβάδιζε μέσα
στους ανθισμένους κήπους, πατών-
τας άπονα τούς κατάλευκους κρί-
νους, που στρώνονταν στο φλογερό
του πέραςμα σ' ένα ταπέτο από μυ-
ρωμένα πέταλα...

Η σαγήνη και ή γοητεία που έξα-
σκοῦσε στίς γυναίκες είχε γίνει θρυ-
λική. Τά έμπνευσμένα του λόγια με-
γαλοποιούσαν τά πλάσματα και τά
καναν όμοια με τά οὐρανοπετή του
όνειρα. 'Εφόρτωνε τίς έρωμένες του
πρεπής μέχρις υπερβολής και κατε-
στράφτο καθημερινώς, χάριν της ή-
δονής.

Στό περίφημο έργο του «'Η φωτιά»
παρέδωκε στη λαίμαργία του άνα-

γνωστικού πλήθους τόν ωραιό-
τερον έρωτά του, έσταυρωμέ-
νον. Δηγοῦνται ότι μόλις τε-
λείωσε τό βιβλίο αυτό, παρέ-
δωκε τό νεορόνοαφο στην 'Ε-
λεονώρα Ντοῦζε, την 'αωίδα
του μυθιστορήματος, για να
τό διαβάσῃ. 'Όταν την έπαύ-
ριον πήγε να της τό ξαναπάρῃ,
είδε ότι τά μαλλιά της φίλης
του είχαν άσπρίσει μέσα σε μιά
νύχτα!

—Μη μου λές τίποτα, της εἴ-
πε. Δέν θέλω ν' άκούσω τη
γνώμη σου για τό έργο μου.
Ξέρω ότι έγραψα κάτι πολύ
καλό...

Είγε τη σκληρότητα του
ποιητού και του έραστοῦ!

—□□—

Οί Γάλλοι τῷ όφείλουν πά-
ρα πολλά. Αυτός παρέσυρε
στά 1915 τούς συμπατριώτες
του παρὰ τό πλευρόν των συμ-
μάχων.

Στους ήγους του κανονιοῦ
συντόνισε τούς ήγους της λυ-
ρας του και άντιμετώπισε γε-
ναία τόν θάνατο. 'Αεροπόρος,
πέταξε πάνω από τη Βιέννη
και γνώρισε τά πυρά του έχ-
θρού. Τραυματισμένος, νόμισε
πως έφθασε ή ώρα του θανά-
του του, έμεινε πρὸς στιγμήν
τυφλός και στο τέλος διέσωσε
τό ένα του μάτι. Καρφωμένος
στο κρεβάτι του νοσοκομείου,
με τά μάτια δεμένα, έγραψε
τό «Νοκτούρνο» του, περιγρά-
φοντας με την ύπαιτη φαντα-
σία του τόν κόσμο των ζοφε-
ρών σκοταδιών...

‘Ο Ντ' 'Αννούντσιο είναι ό μόνος
ίσως άνθρωπος που κατάρθωσε με-
σα στο χάος άνακόταμα του πο-
λέμου, όπου χάνεται τελείως ή προ-
σωπικότης του άτόμου, να διατηρή-
σῃ τό προσωπικό του στυλ. Είμαι
υπερβέβαιος ότι ό μέγας αυτός ντι-
λετάντε που είχε φθάσει στην ώριμή-
τητα της ήλικίας, έπεδίωξε με πεί-
σμα τόν ήρωικό θάνατο στα πεδία
των μαχών, φοβούμενος τρομερά τά
εργόμενα γηρατεία.

Τό τέλος του πολέμου δέν τῷδεδε.
Δυσπρεσθημένος από τίς συνθήκες
της εἰρήνης, έγινε κοντοτιέρος, συ-
νεκέντρωσε τούς παλαιούς συμπολε-
μιστές του και κατέλαβε τό Φιοῦμε
που ήθελεν να τό στερήσουν από
την πατρίδα του. 'Εκεῖ έζησε όπως
όνειρευόταν να ζῇ. 'Ενεσφώνωσε μέ-
σα στην Εὐρώπη — συνθήκη του
Ούτλσων, του Λόυδ Τζώρτζ και του
Κλεμανσώ τό περήφανο πριγκηπάτο
του, όπου έβασίλευσε σαν άπόλυ-
τος άγων. 'Αντιμετώπισας τό σύμ-
παν, έδωκε στην 'Ιταλία μιάν ακό-
μα έπαρχία.

Κατόπιν ό Ντ' 'Αννούντσιο άπε-
σώρη στη βίλλα του, στίς όχθες της
λίμνης Γκαρντόνε, όπου κι' έζησε
μέχρι της ήμέρας του θανάτου του,
όνειρευόμενος ποιός ξέρει ποιές και
νούνιες προστάθειες...

ΜΑΞ ΝΤΑΙΡΩ

ΕΝΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Σε μια «μαστίχα» που δίνουν οι Γερμανίδες, η Βίλμα συναντάται με το γιατρό Μαρά που την κοτάρει επίμονα. Βρίσκει εκεί και ο καθηγητής Μαράς που τον στενοχωρεί η ανάμιξη της Βίλμας με τον κύκλο αυτό των «σόνιπ» και των ανθρώπων χωρίς ήθικα περιεχόμενο. Η Βίλμα τούχει εμπνεύσει ένα κρυφό αίσθημα. Και τη νύχτα εκείνη καταλαβαίνει πως δεν ήταν κάτι εντελώς επιπόλαιο).

8 ON

Ο γιατρός την έγδυσε με το βλέμμα. Μάντευε με το εξησκημένο μάτι του όλες τις κρυφές όμορφιές της κι' αδειάζε μηχανικά τα ποτήρια για ν' απασχολήσει λιγάκι τον αναμμένο νού του και να ναρκώσει με το αλκοόλ τις αναστατες αισθήσεις του. Χρόνια κυνηγούσε γυναίκες. Όλη την απόλαυση της ζωής την είχε τοποθετήσει στον Έρωτα. Μά ποτέ του δεν είχε νοιώσει τόσο ισχυρό πόθο. Αυτή η περίεργη μικρούλα ήταν μια επικίνδυνη γυναίκα!

Δεξιότητές στις γυναικοδουλειές, ο γιατρός Μαράς δεν έκανε την κουταμάρα να συνεχίσει την κουβέντα στο εύθυμο θέμα. «Αρχισε να της μιλή αδιάφορα. Άνέκτισε γρήγορα την ψυχραιμία του και ξανάγινε ο «γιο-ητευτικός «κωξέρ» των σαλονιών, όπως τον έγραφε και μια κοσμικο-γράφος.

Κι' η Βίλμα που ήταν κι' όλες ζαλισμένη απ' το ποτό, ξέχασε χωρίς κόπο την αηδία που της είχαν φέρει οι προηγούμενες σκηνές και κρεμάστηκ' απ' τα χείλη του. Μιλούσε τόσο άρπαια, με μια γλυκεριά απαλή φωνή! Κι' ήξερε τόσα πράγματα! Οι κουβέντες του ήταν γεμάτες «σπίο-το» και φαινόντουσαν να κρύβουν ακόμα μια λεπτή μελαγχολική διάθεση. Ο άνθρωπος αυτός φιλοσοφούσε με τα πάντα, κι' έδειχνε πως περιφρονούσε τη ζωή, ίσως γιατί δεν είχε όρη σ' αυτήν εκείνο που ζητούσε. Η Βίλμα άρχισε να τον προσέγει άλλοιωτικά. Όλη της η έχθρα, όλο το μίσος που νόμιζε πως αισθανόταν γι' αυτόν, έγινε απότομα μια δυνατή συμπάθεια. Τον άκουγε, και το πολυσύνθετο μυαλό της δούλευε συγχρόνως αδιάκοπα. Τώρα της μιλούσε η λογική της. Άκουγε μέσα της τον δεύτερο εαυτό της, εκείνον που κλεινέ τη δύναμη να διαισθάνεται σά ναχε ζήσει χρόνια τη ζωή, να της φωνάζει καθαρά: «Πρόσεχε! Δεν έχεις δίκιο!». Και σκέφτηκε πόσο

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

πε με κανένα τρόπο ούτε να την άγγιξουν!.. Νά, ταν' όλ' αυτά «κόλπα»; Μά τότε είχε να κάνει με μια κοκοτίτσα! Την κύτταξε λίγα δευτερόλεπτα βουδός χωρίς να βρίσκει να πη μια λέξη.

— Τί μου λέγαιτε λοιπόν; είπε η Βίλμα που μάντεψε την άπορία του.

— «Α, ναί. Για τη κοσμική ζωή. Απάντησε γρήγορα ο Μαράς, προτιμώντας να ξεφύγει από το δύσκολο σημείο. Με ρωτήσατε γιατί, αφού τη σιχαίνουμαι, δε βρίσκω κάτι άλλο για ν' απασχολήσω τις ώρες μου. Έτσι;...»

— «Ε, λοιπόν, δεσποινίς, συνήθισα. Αυτό δεν είναι τίποτε περίεργο. Η συνήθεια είναι κάτι πολύ... συνηθισμένο. Όλοι σχεδόν οι άνθρωποι, αν τους ρωτήσετε, το ίδιο θα σάς πουν. Κανένας δεν είν' ευχαριστημένος από τη ζωή που κάνει. Άλλά συνήθισε.

Η Βίλμα άργησε ν' απαντήσει. Της είχαν κάνει εντύπωση τα λόγια του. Μά δεν ταύρισκε σωστά.

— Έσείς θέβαια, είπα, ξέρετε πολύ καλύτερα από μένα. Έγώ τι ξέρω απ' τη ζωή; Τίποτα! Μου φαίνεται όμως πως κι' αν υπάρχουν άνθρωποι που δεν είν' ευχαριστημένοι απ' τη ζωή τους δεν την αλλάζουν, γιατί... γιατί δεν μπορούν να την αλλάξουν. Κι' όχι, γιατί συνήθισαν.

— Όχι, δεσποινίς, είπε άμέσως ο Μαράς. Όλοι μπορούν να την αλλάξουν. Και μπορεί να το θέλουν, και να το σχεδιάζουν. Άλλά... δεν τολμούν να το κάνουν. Αυτό το λέμε πως θέλουμε κάθε φορά. Άλλοτε λέμε πως «δεν έχουν τη δύναμη», άλλοτε πως θαρρούν ότι «δεν θάβιζε τον κόπο», άλλοτε πως «τους κρατάει ένα καθήκον»... Όλ' αυτά είνε λόγια. Συνήθισαν. Άμα συνήθισει κανείς, πάντα νομίζει πως για ν' αλλάξει τη ζωή του είνε η πολύ άργα ή πολύ νωρίς. Με καταλαβαίνετε;

— Όχι εντελώς.
— Θέλω να πω πως όλος σχεδόν ο κόσμος επιθυμεί ν' αλλάξει τη ζωή του. Μά δεν αποφασίζει να κάνει αγώνες για να το πετύχει, ή μάλλον δεν πραγματοποιεί αυτά του τα σχέδια, επειδή σκέπτεται πως δεν ήρθε ακόμα ο καιρός ή πως πέρασε πιά. Ένώ είνε πάντα καιρός.
— Κι' αυτό το λέτε συνήθεια;
— Συνήθεια είνε. Ξέρετε ποιοι αλλάζουν ζωή διαρκώς; Οι τυχεροί.
— Τι εννοείτε;
— Αυτών η ζωή αλλάζει μόνη της. Τους την αλλάζει ή τύχη. Καταλάβατε;
— Άρκετά.

Και η Βίλμα κύτταξε το μπρασέλι της. Είχε έξαφνα αδιαθετήσει. Το ποτό της είχε χτυπήσει στο κεφάλι.

— Πρέπει να πηγαίνω, ψιθύρισε.

— Θα σάς πάω εγώ, είπε ο γιατρός, και σηκώθηκε.

Αυτή τη φορά η πράτασή του δεν

είχε τίποτε το πονηρό.

Πέρασαν τη σάλα και το χώλλ, χωρίς να τους προσέξει κανείς. Είχαν έρθει κι' άλλοι στο μεταξύ και το σπίτι είχε γεμίσει μεθυσμένους που χαλούσαν τον κόσμο. Κατέβηκαν και μπήκαν στο αυτοκίνητο του Μαρά. Η Βίλμα είπε τον δρόμο. Τ' άμαξι προχωρούσε γρήγορα στους έρημους νυκτερινούς δρόμους.

Δέ μιλούσαν καθόλου. Ο Μαράς σκεπτόταν πως αυτή η μικρή τούχε ξυπνήσει έξαφνα το αλλοιώτικο ενδιαφέρον. Θα μπορούσε ίσως να την αγαπήσει στα σοθάρ. Μά, όχι, αυτό δεν έπρεπε. Ήταν τόσο μικρούλα!.. Κι' αποφάσισε να μην την ξαναδύ. Κι' αν ακόμα είχε να κάνει μ' ένα παληκορίτσι που δινόταν εύκολα, το προτιμούσε να μην τη χαρή. Αισθανόταν κάτι να τον μαγνητίζει κοντά της κι' όπωσδήποτε θαμπέλεξε άσχημα.

Η Βίλμα πάλι είχε πάρει την απόφαση να παρατήσει το πρώτο της σχέδιο. Δέ μισούσε πιά τον πατέρα της. Τον αγαπούσε! Θα τον έβλεπε ακόμα μερικές φορές κι' έπειτα θα τούλεγε την αλήθεια. Όλη την αλήθεια. Θα του ώμολογούσε και την σκέψη τούχε κάνει για να τον έκδιωκε. Και θάβηπε στην αγκαλιά του. Θα του ζητούσε να την συχωρέσει. Και κείνος θα την συχωρούσε... Ήτανε θέβαια γι' αυτό. Θα τη συχωρούσε.

Ενοιωσε τα μάτια της να πλημμυρίζουν δάκρυα. Κύτταξε στο παρθένο με μ' αυθόρμητη κίνηση σά να θέλε να κρύψει το πρόσωπό της, μ' όλο που δεν υπήρχε φως μέσ' στ' αυτοκίνητο. Κι' είδε πως είχαν περάσει το σπίτι. Μά δε μπορούσε να μιλήσει. Και τ' αυτοκίνητο έτρεχε. Έτρεχε πολύ.

Έβαλε όλη της τη δύναμη κι' έπε σιγά:

— Να γυρίσουμε πίσω. Πέρασαμε. Ο Μαράς κατάλαβε τη φωνή της αλλογμένη, συγκινημένη. Δέ γελιόταν σ' αυτά!

— Τι έχετε; της είπε.

— Τίποτα, είπε η Βίλμα καταπνώντας τώρα ένα λυγμό.

Ο Μαράς της έπιασε το χέρι και πλησίωσε το κεφάλι του στο πρόσωπό της.

— Πώς τίποτα; Έσείς κλάιτε!

Τ' αδύνατα γεύρα της Βίλμας δεν άντεχαν πιά. Έβαλε το κεφάλι της στα χέρια της και ξέσπασε σε δυνάτα κλάμματα.

Ο γιατρός τάχε χάσει. Τ' ήταν αυτό; Τι συνέβαινε;

Του πέρασε μια σκέψη πως θάταν ύστερική, και πως θα την έβλαψι το ποτό. Άνοιξε γρήγορα το παρθένο και την ξεκούμπωσε.

Δεν είνε τίποτα, της είπε. Θα περάσει. Σας πείραξε φαίνεται το αλκοόλ. Άναπνεύστε βαθειά.

Η Βίλμα αγωνιζόταν να συνέλθι γρήγορα.

— Ναί, αυτό είνε, ψιθύρισε. Δεν είμαι συνηθισμένη να πίνω...

Ο Μαράς της κρατούσε τώρα το σφυγμό. Φοβόταν μήπως πάθει καμιά κρίση. Και σχεδίαζε να σταματήσει σε κανένα φαρμακείο να της κάνει μια ένεση.

Ευτυχώς όμως η Βίλμα συνερχόταν:

— Να γυρίσουμε, σάς παρακαλώ, του είπα.

— Γύρισε! είπε στον σωφείο ο Μαράς.

τόσο πρόθυμα το ραντεβού!.. Έκτος αν ήταν πολύ παιδί. Έντελως παιδί. Γιατί κι' αυτό δεν μπορούσε να τ' αποκλείσει ο Μαράς. Μά δεν θάδρισκε πολύ πιθανό. Ωστόσο θα την καταλάβαινε. Σε μια, δυο, τρεις συναντήσεις θάβηρε με ποιαν έχει να κάνει. Κι' αύριο που θα πήγαινε σπίτι της, θάβηρε φυσικά και τη μητέρα της. Πως όμως η Βίλμα δεν ήξερε τον Παπαδόπουλο; Γιατί δεν είχε χαιρετηθή απόψε στο Γεράνη; Βρήκε και σ' αυτό τη λογική εξήγηση. Η Βίλμα — όπως τούχε πη — ως προχτές ακόμη ήταν έσωτερική. Δέ θάχε λοιπόν συναντηθή με τον Παπαδόπουλο, που στο κάτω-κάτω μιαν δυο φορές είχε πάει στο σπίτι της.

Ωστόσο μόλις ανέβηκε στο Γεράνη, ζύγωσε τον Παπαδόπουλο που τριγύριζε μονάχος του γιατί σχεδόν όλοι τον θαυρόντουσαν και τούπιασε κουβέντα.

— Λοιπόν, του είπα, πότε θα πάμε στη φιλενάδα σας, την κυρία Ζαμά-

— Λοιπόν, του είπα, πότε θα πάμε

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

νου; Δεν μου τηλεφωνήσατε.

— "Α, ναι. Ήθελα και πριν να σας πω γι' αυτά, αλλά κουβεντιάσατε με μια δεσποινίδα κι' είσατε τόσο απασχολημένος μαζί της, που δεν τόλμησα να σας διακόψω... Λοιπόν ή κ. Ζαμάνου σας με ειδοποίησε αυτές τις μέρες. Και θα σας τηλεφωνήσω, φυσικά."

Ο γιατρός άρχισε να τον ψαρεύει. Κι' ο Παπαδόπουλος μ' όλο που ήταν γερά «τσιμπημένος» με τη Ζαμάνου, δε δίστασε να του ομολογήσει κάποιους φόβους τον γιό το «ήθικον ποιδόν» της, όπως είπε. Πολύ ελεύθερα φερόντουσαν οι άνθρωποι στο σαλόνι της!

Κι' ο Μαρὰς δεν ήθελε και πολύ να καταλάβει. Αυτή ή κ. Ζαμάνου ήταν σίγουρα κοκότα. Κι' ή κόρη της φυσικά δεν ήταν κανένα άγνο κοριτσάκι.

— Παρ' όλγιο να φερθώ σαν ήλιθιος! σκέφτηκε.

Και παρατώντας μάρμαρο τόν Παπαδόπουλο, έτρεξε εύχαριστημένος να προστεθή σε μια γυναικεία παρέα, γιό να φλυαρήσει λίγο. Αύριο κίολας θα πρότεινε στη Βίλμα να έπισκεφθί τη γκαρσονιέρα του..

—

Ο Νίκος Μαρὰς δεν είχε χάσει στιγμή απ' τα μάτια του τη Βίλμα. Την παρακολουθούσε όλες τις άρες που κουβεντιάσε με το γιατρό και τους είδε πούφωγαν μαζί.

Κι' ήταν έξω-φρενών με τόν αδερφό του, που ριχνόταν στα κοριτσόπουλα και γινόταν έτσι γελοίος! Έξω φρενών με τη Βίλμα, που καθόταν να κορτάρη αναιδέστατα μ' έναν ήλικιωμένο άνθρωπο. Έξω φρενών με τόν εαυτό του που δεν μπορούσε να καταλάβει τί ενδιαφερόταν γιό όλ' αυτά.

Όταν είδε το γιατρό να ξαναγυρίσει πίσω τούρθε να τόν ζυγώσει, και να τόν έρση.

Μά γρήγορα κατάλαβε πώς αυτό θάταν κωμικό. Και προτίμησε να συνηχίση την κουβέντα του μ' ένα καθηγητή του Πανεπιστημίου που ή γυναικία του τόν τραβούσε σ' αυτές τις συγκεντρώσεις κι' έπληττε ό δυστυχής υπερβολικά, άμα δεν τύχαινε να έρθη κανέναν άλλο γιό να σκοτώσει την ώρα του συζητώντας.

Η Νέλλη ήταν απασχολημένη φοβερά. Μά όλο εύρισκε καιρό να ψάχνει να τόν βρή να του ψιθυρίσει δυό σαλλά έρωτόλογα και να ξαναφεύγει πάλι βιαστική και τρεχάτη.

Η Νόρα πάλι, όλο κοντά του βρισκόταν. Τόν κύταζε τρυφερά, τούκανε νάζια, και τόν περιποιόταν με μιά πολλή θαρρητή κι' άρκετά παρεξηγήσιμη διαχυτικότητα, που ό Μαρὰς σιγά-σιγά τή συνήθισε και — τί νάκανε; — τήν άνεχόταν.

Όπως ήταν όμως έκνευρισμένος φοβερά, σε μιά στιγμή που ή Νόρα τούφερ' ένα ποτήρι ούίσκου και τούβριξε μιά πραγματικά φλογερή μα-

τιά, παράτησε κάπως άπότομα το σχολαστικό συνμιμητή του, που τούχε κίολας χαλάσει το κεφάλι, και πήγε με τη μικρούλα στο σαλόνάκι. Δέ σκεπτόταν τίποτ' αυτή τη στιγμή. Η Νόρα τούχε φανή όρεκτική. Ήταν αληθινά σωστός ζωντανός πειρασμός αυτή ή χαριτωμένη και σχηματισμένη «μινιατούρα» γυναικός.

Έκατσαν κοντά-κοντά στόν καναπέ κι' άρχισαν να κουβεντιάζουν. Η Νόρα είχε πολύ θάρρος τούλεγε πώς τις είχε κατακτήσει όλες στο σχολείο, πώς σχεδόν κάθε μιά τους ήταν έρωτευμένη μαζί του. Κρυφά, βέβαια. Ο Μαρὰς τήν άκουγε χαμογελώντας. Αισθανόταν μ' άπόλαυση ν' άκούη τη φωνή της και να ρουφάει συγχρόνως το λεπτό άρωμά της που τού χάιδευε τις αισθήσεις, καθώς ήταν ανάκατο με τήν άνδρα και με τη μεθυστική μυρωδιά τού ίδρωμένου κορμιού της. Τόν είχε χαλάσει και το ποτό — έπινε μηχανικά, άσυναίσθητα, όλο το θράδυ — κι' οι σκέψεις πούκανε ήταν πολύ μεθυσμένες.

Τι σημασία έχει άν είνε μαθήτρια; Έλεγε μέσα του. Κορίτσι είνε κι' αυτό σαν τ' άλλο!

Η Νόρα προχωρούσε. Τού πρόδιδε τώρα τί έλεγαν οι μαθήτριες γι' αυτόν, γιό το κομψό του γνύστιο, γιό το νοητευτικό τρόπο που μιλούσε... Κι' ήθελε να βρή τήν ευκαιρία να τού μιλήσει και γιό τόν εαυτό της. Μά δεν τήν βοηθούσε καθόλου ό άθεόσοφος! Δεν τής έκανε ούτ' ένα κατλήμένο, δεν τή ωτοτούσε καν!

Μ' αυτό τήν πείσμωνε περισσότερο. Και μ' όλο που δεν ήταν βέβαια έρωτευμένη — άπλως τής άρεσε ό καθηγητής — πήρε άξαφνα τήν άπόφαση να τού πη πώς είνε! Με τρόπο, όμως, «ήθικα». Άλλά θα τού τώλεγε. Τη Βίλμα δεν τή λογάριζε πιά. Αφού ήταν άνηψιά του, αυτό το ρομάντζο έπρεπε να τελειώσει, πριν έρχισι.

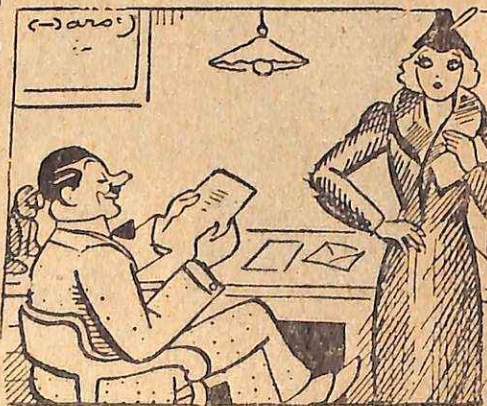
Και έβηκε τήν κατάλληλη στιγμή:

— Έσείς δεν έχετε προσέξει ιδιαιτέρως, καμιά; τόν ρώτησε ποινικά και πικάντικα.

Ο Μαρὰς είδε στα μάτια της το ίδιο κατεργάρικο βλέμμα της Νέλλης.

— Τί θέλετε να πητε; τής είπε γιό

ΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΕΞΕΙ!..

—Ούτε πρόσεξε καυμένη το νέο μου έπανωτόρι...

—Αν τού πρόσεξε; Αυτή άκριβώς τη στιγμή πήρα τόν λογαριασμό τής μοδίστας σου...

να κερδίσει καιρό.

— Νά, δε σας άρέσει περισσότερο κανένα κορίτσι απ' τήν τάξη;

— Ναι. Ένα.

— Μπα; Άλήθεια; Ποιό; Έκανε με προπονητή περιέργεια και πιό προπονημένη άθωότητα ή Νόρα.

Ο Μαρὰς τήν κύταζε έπίμονα κι' έκφραστικά. Κι' ή Νόρα κατέδασε τα μάτια. Μά γρήγορα ξαναπόκτισε το θάρρος της.

— Τής το είπατε; ρώτησε σά να μην είχε ύποπτευθί τίποτ

— Τής το είπα.

— Και τί έκανε;

— Έκανε πώς δεν κατάλαβε!

— Έ, θα ντραπήκε να δείξη πώς κατάλαβε... έλεπε γελώντας χαριτωμένα ή Νόρα.

— Μμμ! Δεν είνε και τόσο ντροπαλή, άπάντη' ό καθηγητής.

Η Νόρα έκανε πώς πειράχτηκε.

— Σας θυμάσαι...

Κι' ο Μαρὰς έκανε τόν κούτό:

— Έσείς γιατί μου θυμάσαστε; έλεπε.

Η Νόρα όμως δεν πιανόταν πουθενά:

— Γιατί... προσβάλατε τη συμμαθήτριά μου!

Και γέλασαν κι' οι δυό.

Ο Μαρὰς ήταν κατά βάθος ένθουςιασμένος. Και προσπαθούσε να πιστέψη πώς δε σκεπτόταν πιά τη Βίλμα. Ένα πράγμα μόνο τόν ένοχλούσε πολύ. Που τ' άσχημα άστεία της Νέλλης γινόντουσαν πραγματικότης.

Θά τήν άπατούσε με τήν κόρη της. Αυτό που ίσαμε χτες τώβρισκε φοβερό, τώρα δε θα δίσταζε να τού κάνει. Άλλά μήπως έφταιγε αυτός, στο κάτω-κάτω; Άνθρωπος ήταν...

Δεν ήταν μηχανή! Κι' έπειτα καταντούσε και έλακεία να τού ρίχνονται τα κορίτσια κι' αυτός να κάνει ήθικολογίες σά νάτανε καλόγερος.

Πέρασαν αρκετά λεπτά βουβά. Ούτ' ό ένας, ούτ' ό άλλος εύρισκαν τί να πουν. Έτσι τού συνέβαινε πάντα τού Μαρὰ σ' αυτές τις άρες. Κι, είχε τήν πεποίθηση πώς ή δυσκολώτερη στιγμή είν' εκείνη που άκολουθεί άφού τ' άρης όλα, άφού έξηγηθής. Μόνο το φιλή σε σώζει απ' τήν άμηχανία!

Ήταν ή μόνη λύση. Κι' ό Μαρὰς τή σκέφτηκε. Μά δεν τολμούσε. Άπό στιγμή σε στιγμή μπορούσε κάποιος να μπη στο σαλόνάκι! Και θάταν φυσικά φοβερό να τούς δη να φιλιούνται.

Εύτυχώς έσωσε τήν κατάσταση ή Τύχη. Μέσ' στην ώρα μπήκε ή Νέλλη που είχε φάει τόν κόσμο να τόν ζητάη. Κι' όταν τόν είδε με τήν κόρη της, ήσύχασε. Ήταν σίγουρη, πώς ό Μαρὰς θά φερόταν στην κόρη της σά δάσκαλος. Γιό κόρτε, ούτε ύποψία! Δεν τόν θεωρούσε ικανό!

— Μπα, έδω είσατε; έλεπε. Σ' έχασα. Νορούλα.

— Ναι, ζαλιστήκαμε κι' ήρθαμε να κουβεντιάσωμε, άπάντησε ή Νόρα, με μιά ψυχραιμία και μιά έτοιμότητα που τή θαύμασε ό Μαρὰς.

Κι' εκείνο το θράδυ δεν ξανάμειναν μόνοι τους.

Δ'.

Τό άλλο πρωί στο σχολείο ή Βίλμα έφτασε άργά. Όταν μπήκε στην τάξη, τó μάθημα είχ' άρχίσει. Ο Μαρὰς έξέταζε. Προχώρησε κι' έκατσε στο θρανίο της περιμένοντας μ' άγωνία τó διάλειμμα γιό να μιλήσει με τη Νόρα.

(Η συνέχεια στο έπόμενο)

Τα εγώδια του δικαστηρίου Φαιδρόν κακούργημα

του κ. Μίμ. Φειδ.

Κακουργοδικείον. Άτμόσφαιρα θαρρείς. Πρόεδρος άκερος. Σύμβουλοι θαρρύμοι. Είσαγγελες γεμάτος νεύρα. Ένορκος άγουροξυνημένοι.

Στό έδωλιον:

Άνθρωποι μελαγχολικοί. Ο πώς προεστώμενος νεκροταφείου. Πλάι του άνθρωπος σκεπτικός, ένας ιατρός. Μεταξύ ιατρού και νεκροθάπτου, ως γνωστόν, μεσολαβεί ή όδός άναπαύσεως. Ήμπορεί, λοιπόν, να μην είναι σχετική ή περίπλοκος ύπόθεσις που δικάζεται, με τας αιώνιους μονάς; Άδύνατον! Με μόνην τήν διαφοράν ότι μέσα από τήν έπιφανειακή αυτή μελαγχολικήν ύπόθεσιν άναπηδούν έπεισώδια σπαρταριστά, καθόσον ό σταλεις από τήν δυάδα των κατηγορουμένων εις τας αιώνιους μονάς άνθρωπος, νεκρός ήν και ήγήροη, γιό να διαπράξη κατωρθώματα φοβερά, που άπεκαλύφθησαν εις τó τέλος και έστειλαν εις τó έδωλιον τού κατηγορουμένου τούς συννόχους του.

Άλλά άς παρακολουθήσωμε τήν διαδικασίαν. Τύπος λαϊκός, εξετάζεται ως μάρτυς. Βαθύθυμος ένορκος τού άπευθύνει έρωτήσεις:

— Μάρτυς, κάθεται κοντά στο σπίτι τού κατηγορουμένου;

— Μάλιστα.

—Θυμάσαι να απέθανε κανείς τόν τελευταίον καιρόν εις τó σπίτι του;

—Όχι, δεν θυμάμαι.

—Είσαι βέβαιος;

—Είμαι βεβαίωτατος!

Δεύτερος ένορκος σηκώνεται:

—Αν γινόταν κηδεία στο σπίτι τού κατηγορουμένου θά τήν άντιλαμβάνόσουν;

—Μάλιστα.

—Άντελήφθης, λοιπόν εσύ καμιά κηδεία;

—Όχι.

—Θυμάσαι καλά;

—Πολύ καλά, κ. ένορκε. Τά σπίντια μας είναι φάτσα. Τό λοιπόν εάν γίνη κηδεία στο σπίτι σου, με τó μπαρόν, άν γίνη κηδεία στο άντικυρό σου τó σπίτι, δηλαδή δεν θά τó πάρες χαμπάρι τού λόγου σου; Καθότι, κηδεία, γάμος, βαφτίσια και τά ταιαύτα δεν είναι πράγματα που κρύβονται. Δεν ύπορει! Οά βουίξη ή γειτονιά άπαξ και πέθανες.

—Καλά, καλά!

—Νομίζω!

—Πάψε! Εύχαριστώ πολύ.

—Όχι, κ. ένορκε, μη πρds κακοφανισμόν σου και με άγριονκτάς, να χτυπήσω ξύλο, δεν πρόκειται περ' τó άκου σου. Κούφια ή ώρα που τ' άκούει. Λέω, δηλαδή, πώς άν πέθαινε άνθρωπος στο σπίτι τού κατηγορουμένου θά τó μάθαινα, μ' έννόησες;

Αυτά είπε ό μάρτυς. Τά ίδια έπανάλαβε και άλλος μάρτυς. Και τρίτος μάρτυς, έπιστρατευθείς και αυτός από τή γειτονιά τού ένός εν των κατηγορουμένων έβεβαίωσε ότι επί χρόνια δόκλχηρα

άκρα ύγεία έβασίλευε στο σπίτι τού προεστώμενου τού νεκροταφείου και δόξα σοι ό Μεγαλοδύναμος ούδεν τó άπεικταίον συνέβη. Και όμως οι κατηγορούμενοι, έστήριξαν τήν ύπεράσπισίν των εις αυτό. Ότι κάποιος ξένος, Σέρβος τήν έθνικότητα άποθανών εις τας Άθήνας ως τίμιος άνθρωπος και άναστάς εις τήν Άμερικήν ως άπατεών, είχε πράγματι άποθάνει;

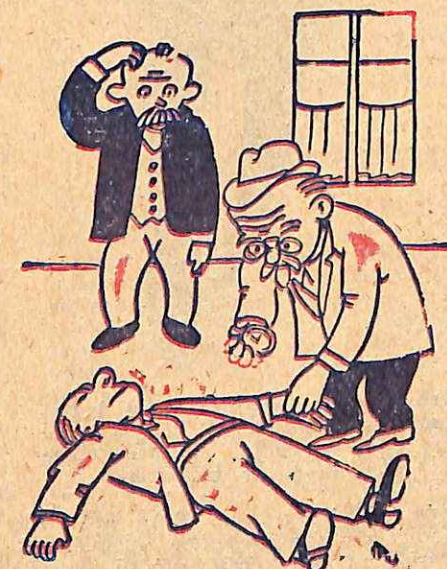
—Στό σπίτι μου έτελεύτησε κ. πρόεδρε!

—Πότε;

—Πρό ένός έτους.

—Πώς έγινε αυτό;

—Ός έζης: Είχε έρθει ένα άπόγευ-

Βεήκε τόν άνθρωπο στα τελευταία του.

μα στα Πατήσια να με έπισκεφθί. Μπαί νει μέσα, μάς χαιρετά, μιά χαρά ήταν ό άνθρωπος. Εαφνικά, όμως εκεί που κουβεντιάσαμε, τόν πιάνει μιά ζάλη. Πέφτει χάρμα. Τά χάρμα, τρέχω να βρω γιατρό, βρίσκω κατά τύχην τόν φίλο και συγκατηγορούμένον μου, τού λέω τρέχα γρήγορα, συμβαίνει κάτι σπίτι μου. Έρχεται ό γιατρός, βρίσκει τόν άνθρωπο στα τελευταία του. Τού κάνει μιά ένεση. Τίποτε. Ο ξένος ξεψύχησε σαν τó πουλάκι. Τότε ό γιατρός έκανε τó πιστοποιητικόν τού θανάτου.

—Κι' ύστερα;

—Εβγάλαμε τήν άδεια τής ταφής.

—Και τόν θάψατε;

—Μάλιστα.

Μάλιστα; Και όμως ιδού ότι παρελά-

σασα ή γειτονιά πρό τού δικαστηρίου, και πείσασα τήν μήτην της, και υπό βροχήν έρωτήσεων των ένόρκων, των συνέδρων και τού εισαγγελέως, δεν μπόρεσε να θυμηθί ούτε κηδείαν, ούτε γάμον, ούτε κανένα άλλο δυσάρεστο γεγονός εις τó σπίτι τού κατηγορουμένου, προεστώμενου τού νεκροταφείου. Ύπηρεξε, λοιπόν, νεκρός; Εάν ύπηρεξε, τότε άσφαλώς επανέλαβε αυτοδούλως τó θαύμα τής νεκρωναστάσεως τού Λαζάρου χωρίς τήν επέμβαση καμιάς θείας δυνάμεως. Πρακτικός άνθρωπος μάλιστα, όπως ήταν, τó έσκαψε κρυφώς εις Άμερικήν όπου ήταν άσφαλισμένος διά 15 χιλιάδες δολάρια, παρέδωκε τά πιστοποιητικά τού θανάτου και τής ταφής του εις τήν άπαρηγόρητον σύζυγον του, ή όποία παρουσιάσθη με δάκρυα εις τó γκισέ τής άσφαλιστικής εταιρείας και εισέπραξε τó σθεαστόν ποσόν των 10.000 δολλαρίων τής παρηγορίας. Άλλά φαίνεται ότι τούγοντας δεν έρχεται μόνον ή όρεξι των ζωντανών άλλα και των νεκρών. Ο άειμνηστος Σέρβος έχων και μιάν άλλην άσφαλίαν 5.000 δολλαρίων, ήθέλησε να έξασφαλίση άκόμη καλύτερα τήν ζωή του και άπειράθη να εισπράξη και αυτά. Όπότε ή εταιρεία ύποπτευθείσα, επί τέλους, άνέθεσεν εις πράκτοράς της, εύρισκομένους εις Άθήνας να έρευνήσουν τας συνθήκας υπό τας όποιās άπεδίωσε υπό τόν γαλανόν ούρανόν της Άττικής ό άειμνηστος πελάτης της. Έκxαν, λοιπόν, οι άνθρωποι τήν άνάκρισίν τους και έφεραν εις εφws ήλαροπραγικά γεγονότα τά όποια συνέβησαν περίπου ως έξης:

Είς τόν προεστώμενον τού νεκροταφείου Άθηναίων παρουσιάσθη μίαν ήμέραν άγνωστος Σέρβος έπιθυμών να άποθάνη.

—Είναι δυνατόν κύριε!

—Νά άποθάνετε!

—Μάλιστα.

—Πρds ποίον σκοπόν

—Θέλω να άποθάνω διά να ζήσω, κύριε. Μην εκπλήττεσθε σας παρακαλώ.

Έγώ δεν λέω, ό θάνατός σου ή ζωή μου 'Ο θάνατός μου, ή ζωή μου λέγω!

—Δεν σας έννοω.

—Νά εξηγηθώ κύριε. Η ύπόθεσις μου δεν είναι τόνον περίπλοκος όπως φαντάζεσθε Είμαι ήσφαλισμένος εις τήν Άμερικήν. Διά να εισπράξω τήν άσφάλειάν μου πρέπει να άποθάνω. Αν άποθάνω όμως πραγματικώς, δεν θά εισπράξω τίποτε. Πρέπει, εν συντομία να άποθάνω χωρίς να άποθάνω. Με έννοήτατε; Θέλω ένα πιστοποιητικόν ταφής.

—Α, έτσι;

—Έτσι, μάλιστα.

—Χρειάζεται διά να ταφίτε, κύριε,

πιστοποιήσεις του θανάτου σας από έναν ιατρόν.

—Δεν τον εύρισκετε έσείς;

—Έξαρτάται.

Αί μικράι δυσχέρειαι παρεκλήθησαν. Εύρεθη ο ιατρός, και τα πράγματα πλέον έγιναν σύμφωνα με την επιθυμίαν του ξένου. Ο ιατρός εξέτασας εις το σπίτι του νεκροθάπτον τον ξένον τον εύρηκε τώσον άριστα εις την ύγιαν του ώστε να μπορεί να κρατήσει εις την στέπην του το πιστοποιητικόν του θανάτου χωρίς να του έλθη συγκοπή. Έπεί τη θάσει του πιστοποιητικού αυτού εξέδότη και ή άδεια ταφής. Έν συνεχεία ένας άτυχή νεκρός, πραγματικώς νεκρός αυτός, υπερχρεώθη να δανείσθι το όνομά του εις τον ζωντανόν νεκρόν, χάρις εις την επέμβασιν του προϊσταμένου του νεκροταφείου. Έτσι κατεχωρήθη ο θάνατος του ξένου εις το ταφολόγιον του δ' νεκροταφείου.

Οι ξένοι πράκτορες, που ένήργησαν ως ντεντεκτιβ εις την υπόθεσιν και έφεραν όλα αυτά εις φώς, τα εξέθεσαν στο Κακουροδικεϊόν προς μέγαν σκανδαλισμόν των ένόρκων. Τό έλληνικόν φιλότιμον, έσαρκωμένον εις το πρόσωπον των ένόρκων δεν μπορεί να χωνέσθι πως ξένοι ήλθαν να υπεισέλθουν εις τα καθήκοντα της έλληνικής δικαιοσύνης. Έφ' ο και ένας ένορκος κατακεραύνωσε τον ξένον μάρτυρα:

—Δεν μου λέτε κύριε...

—Ότι θέλει το κύριος...

—Παρουσιάσθήκατε και στον γιατρό;

—Μάλιστα. Τό θρήκα πρώτα το κύριο νεκροθάφτης. Ερώτησα πως απέθανε το Σέρβος άνθρωπος και μου είπε σπίτι μου ζάλης έπιασε πρώτα, ύστερα έφώναξα το γιατρό. Τό Σέρβος άνθρωπος είχε αποθάνη. Ερώτησα που είναι γιατρός, μου είπε το διεύθυνσις και το εύρηκα...

—Και σας έδωκε πληροφορίας;

—Μάλιστα.

Φουσκώνει ο ένορκος:

—Εγώ, κύριε, θα σας έπετοσσα έξω!

—Παρντόν κύριος ένορκος. Γιατί;

—Για να μάθετε καλά να κάνετε τον άνακριτή στον τόπο μας!

Έβόησεν ο εισαγγελέας:

—Εγκλημα πρωτοφανές, κύριοι ένορκοι, διεπράχθη εις τον τόπον μας. Έγκλημα φοβερόν ακρότον την Ελλάδα, την κοιτίδα αυτήν του πολιτισμού εις τα όμματα της πολιτισμένης ανθρωπότητος. Τί θα είπη, κύριοι ένορκοι, ή 'Αμερικη διά την Ελλάδα και διά την δικαιοσύνην της, όταν τοιαύται έδεχθείς άπάται λαμβάνουν χώραν εις την χώραν του Παρθενώνος και δεν ανακαλύπτονται παρά τη επέμβασει ξένων;

Συνήγορος, ο κ. Άδραμ, άντεπατέθη με ψυχραιμίαν:

—Τό ζήτημα, κύριοι ένορκοι, δεν είναι το τί θα είπη ή 'Αμερικη διά την ιδιήν μας δικαιοσύνην. Άλλά το τί είπεν ή 'Αμερικανική δικαιοσύνη διά την πράξιν που κυρίως έχει συνετελέσθη. 'Αμερικανική εταιρεία είναι ή άπατη-θείσα. Είς την 'Αμερικην διεπράχθη ή άπάτη. Τόν κατεδίδωξεν εκεί ή 'Αμερικανική δικαιοσύνη; Μήπως ή εταιρεία άπεζημιώθη και δεν λείει τίποτε; Η 'Αμερικη, κύριοι ένορκοι, με την σιγήν της επί της υποθέσεως αυτής έδειξεν ότι το έγκλημα, Διαιτέ, λοιπόν, ή

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

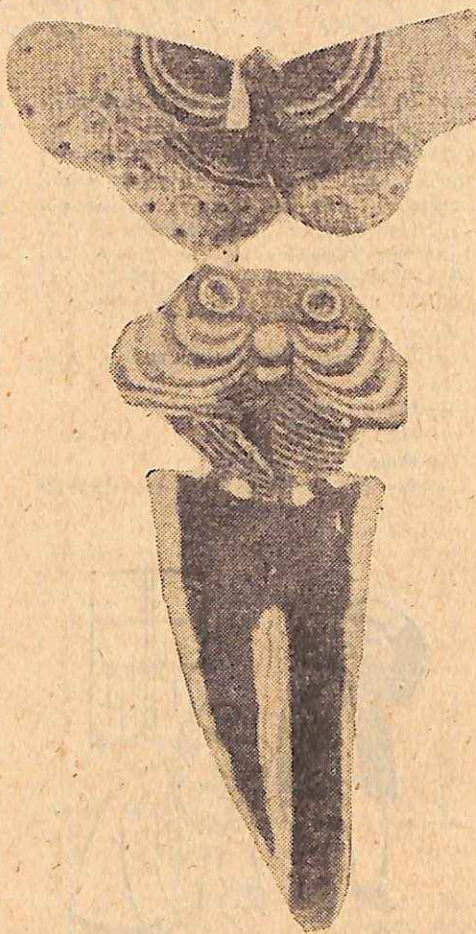
Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΕΞΟΤΙΚΟΙ ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ

Οι χαρταετοί, οι κομποί, αυτοί χαρτινοί αλχητες του άέρος, που τόσο όμορφαίνουν τη ζωή των παιδιών, δεν γεννήθηκαν χθές. Ο ού-

Δυό κινέζικοι χαρταετοί. Ο επάνω παριστάνει πεταλούδα, και ο κάτω ένα ψάρι που πετά, γνωστό είδος των κινέζικων θαλασσών.

ρανός της Κίνας, του Σιάμ και της χώρας των χρυσαυθώνων γνωρίζει από αιώνων τις καπιριτιόζες τροχιές

έλληνική δικαιοσύνη θα καταδικάσει τα δευτερεύοντα πρόσωπα, τα βοηθήσαντα έδω τον αούτοργόν της άπάτης και μάλιστα με την δικαιολογίαν του τί θα είπη ή 'Αμερικη; Δεν έχουμε τον αούτοργόν της μακαθρίας σκηνοθεσίας. Έχουμε τους κομπάρσους. Να τους καταδικάσωμεν εις την Ελλάδα, όταν εις την 'Αμερικην ασφαλώς ζή και βασιλεύει ο άπατεών ο δίδεν νεκρός;

Συνεκινήθησαν θαυότατα οι ένορκοι. Μά όταν ο πρόεδρος των συνέδρων έρώτησε τους ένόρκους εάν είναι ένοχοι της άπάτης ο προϊστάμενος του νεκροταφείου και ο ιατρός, απήντησαν με ένα στόμα.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

—Όχι. Δεν είναι ένοχοι οι κατηγορούμενοι.

Τρίθουν δέ οι άτυχείς ακόμη το δε φθάλμους διά τα αγαθά της εύλογίας του κ. Άδραμ.

που διαγράφουν τα χάρτινα αυτά πουλιά στον άέρα.

Τό έθνογραφικό μουσειό της Βιέννης παρουσίασε τελευταίως μίαν ένδιαφέρουσα συλλογή κινέζικων χαρταετών. Η φωτογραφία που παραθέτουμε δείχνει δυό περιέργα είδη, που έχουν την μορφή της πεταλούδας και του ψαριού. Οι έπισκέπτες του μουσειού μένουν ώρες ολόκληρες μπροστά στην πλουσιωτάτη αυτή συλλογή.

Έν τούτοις ο βασιλεύς των χαρταετών είνε στο Σιάμ. Όπως οι Εύρωπαίοι τρελλαίνονται με το σπόρο, έτσι κι οι Σιαμαίοι τρέφουν προς τους χαρταετούς μιά πραγματική λατρεία. Κατά την περίοδο των άνέμων που διαρκούν από του Φεβρουαρίου μέχρι του 'Απριλίου, στη μεγάλη πλατεία του Μπαγιόκ, πρό των βασιλικών άνακτόρων, διεξάγονται πραγματικοί αγώνες, που ένθουσιάζουν όσον δεν παίρνει τα πλήθη. Ο κόσμος στοιχηματίζει για τη μιά ή την άλλη όμάδα και οι νικητάι που θα επιτύχουν τις περισσότερες «φανέστρες» γίνονται αντικείμενα φρενητιωδών έπευφημιών.

Στη μιά όμάδα ανήκουν οι θηλυκοί χαρταετοί και στην άλλην οι άρσενικοι. Οι τελευταίοι έχουν το σχήμα έραλδικού κρίνου και το μήκος των υπερβαίνει τα δυόμισι μέτρα. Τα χάρτινα αυτά τέρατα είναι έφωδιασμένα μ' ένα αίχμηρο καλάμι, για να κόβουν το σπάγγο των θηλυκών χαρταετών.

Οι θηλυκοί έχουν το σχήμα ρόμβου και είναι κατά πολύ μικρότεροι. Δεν έχουν καλάμι μυτερό, έχουν, όμως, μιά κομψή μακρυά ούρά. Άλλοίμονο στον άρσενικό άετο που θα μπλεχθί σ' αυτή την ούρά. Θα παρασυρθί και θα πέσει στο έδαφος καταντροπισμένος.

Μη νομίζετε ότι στους αγώνες αυτούς λαμβάνουν μέρος παιδικία. Κάθε άλλο. Οι χαρταετοί διεκδύονται από μεγάλους άνδρες, που είνε έξησκημένοι κι' έχουν μεγάλη πείρα.

Όπως βλέπετε, οι Σιαμαίοι παίζουν με τους χαρταετούς, κάμνοντας συγχρόνως φιλοσοφία. Τό παιγνίδι είναι γι' αυτούς ο άντικατοπτρισμός της ζωής. Από το μέρος των άρσενικών χαρταετών, βλέπει κανείς τη σκληρή και όρμητική επιθετικότητα των άνδρων. Από το άλλο μέρος, διακρίνεται ο ξένος παρατηρητής την πονηρή άμυνα των γυναικών, που υπερασπίζονται τόν έαυτό τους με το χαμόγελο και την πανουργία.

Ταυτοχρόνως, οι Σιαμαίοι είναι πολύ ιπποτικοί παίκται. Για να σημειώση έναν πόντο κέρδους ή όμάς των άρσενικών χαρταετών, πρέπει να καταρρίψι δυό θηλυκούς άετούς. Ένώ ή όμάς των θηλυκών άετών που όγνει έναν άρσενικό, σημειώνει επίσης ένα πόντο.

Η «Φόξ — Μούβιτον» σ' ένα της φίλιμ, παρουσίασε πέρυσι μιά τέτοια χαρταετομανία του Σιάμ, ή όποια προεκάλεσε παμμέγιστον τό ένδιαφέρον των θεατών.

Οι έρασταί του Τερρουέλ

Η τραγική ιστορία του γενναίου Δόν Χουάν

και της πανέμορφης

— Δόνας 'Ιζαμπελ —

ΕΝΑΣ ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΣ ΙΣΠΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

Τερρουέλ! Τό όνομα αυτό θα θυμίζει στις γενεές που έργονται δλην την φρίκη ενός πολέμου που αίματοκυλίζει ακόμη ένα έθνος, όπως και για τους συγχρόνους δεν είναι, ή μάλλον δεν υπήρξε, παρά το μέρος όπου έχει εκτυλιχθί μιά από τις δραματικώτερες φάσεις του ισπανικού άλληλοπαράγμου.

Και όμως το μέρος αυτό που το έβαψε το αίμα και το μαύρισε ο καπνός θα είχε και κάποια άλλη τραγική ιστορία να μας άφηγηθί, που αν δεν είναι ή δική του, είναι εν τούτοις ή ιστορία δυό πανέμορφων παιδιών του, που πέθαναν για την άγάπη του.

Δόν Χουάν

και Δόνα 'Ιζαμπελ

Μιά φορά κι' έναν καιρό (θα μπορούσε ν' άρχισι κι' έτσι ή ιστορία αυτή) στο όμορφο και ήσυχο Τερρουέλ είχε γεννηθί ένα ρόδο... Δεν ήταν άνθος αλλά ήταν όμορφώτερο από άνθος... Και σε ήλικία δεκαέξ χρονών, κανένα ρόδο δεν θα μπορούσε να τυγχιρθί μ' αυτό.

Ήταν ή Δόνα 'Ιζαμπελ μοναχοκόρη του άρχοντα Δόν Έστεμπάν ντε Σεγκούρα.

Οι ξένοι που περνούσαν από το Τερρουέλ και την έβλεπαν, την κύτταζαν με θαυμασμό ψιθυρίζοντας: «Εύλογημένη ή κοιλία που σε θάσταξε...» και οι νέοι ήταν ξετρελλωμένοι μαζί της.

Πόσα άκόντια δεν έσπασαν προς χάριν της άλλα πόσες χορδές κιθάρας! Η φήμη της όμορφιάς της είχε ξεπεράσει τα στενά όρια της πατρίδος της και από παντού έρχόνταν προξενεία για την παραμυθένια αυτή νύφη.

Και πόσοι δεν την είχαν ζητήσει την Δόνα 'Ιζαμπελ ντε Σεγκούρα! Πυργοδοσπότα της Καταλονίας, και άρχοντόπαιδα της Άνδaluσίας και βαρώνοι της Ναβάρρας!

Υπερήφανος όμως και άπαιτητικός ο πατέρας της, έστειλε πίσω τα δώρα τους, έλπίζοντας να παντρεύη την μοναχοκόρη του με κανένα πρίγκηπα από βασιλικό αίμα!

Και ή Δόνα 'Ιζαμπελ!

«Ω! Αυτή δεν ήταν διόλου θυμωμένη για την άγέρωχη αυτή άπαιτητικότητα του πατέρα της...»

Κάθε άλλο μάλιστα.

Χαρούμενη τον έβλεπε να άποκορφή τον ένα ύστερ' από τον άλλο όλους τους μνηστήρας, όχι από φιλοδοξία αυτή, ό-χι από ύπερηφάνεια αλλά για κάτι άλλο: πιδό άπλό, αλλά και πιδό όμορφο ακόμα: γιατί αγαπούσε... Λατρεία της ένα γενναίο και όμορφο παλληκάρι του Τερρουέλ, ο Δόν Χουάν ντε Μοντίλλια.

Όλα τα έχει ο αγαπημένος της Δόνα 'Ιζαμπελ: νεάτα, όμορφιά, όνομα πλούτη. Άλλά τότε, γιατί δεν ζητούσε από τον πατέρα της την κόρη των όνείρων του;

Κάποτε στη Βερόνα, ζούσαν οι Μοντέγκοι και οι Καπουλέττοι, που με το μίσος τους έγραψαν την τραγική ιστορία του Ρωμάλου και της 'Ιουλέττας.

Στο Τερρουέλ, το ίδιο μίσος χώριζε την οικογένεια των ντε Μοντίλλια από την οικογένεια των ντε Σεγκούρα... Η έξηγησις αυτή, σας είναι, νομίζουμε, άρκετή...

Πρώτη συνάντησις

Η λειτουργία τελείωνε στην εκκλησία του Σάν Πέδρο, στο Τερρουέλ.

Ήταν ή πρώτη φορά, έδω και δέκα χρόνια τώρα που ο Δόν Χουάν έρχόταν να προσευχηθί στην εκκλησία της πατρίδος του. Όλο αυτό το διάστημα έλειπε σε παλάνους, από τους όποιους γύρισε πανένδοξος και φορτωμένος πλούτη.

Με το κεφάλι σκυμμένο ο Δόν Χουάν προσήνυχε και εύχαριστούσε τον Θεό που τον άξίωσε να ξαναγυρίσι στην πατρίδα του. Όταν σήκωσε το κεφάλι του ο νέος τα βλέμματά του δεν έπεσαν ούτε στον παπά που εύλογούσε, ούτε στο 'Αγαλμα του Χριστού που ήταν άπέναντί του, αλλά σε μιά γυναίκα...

Ήταν μιά νέα κόρη πολύ όμορφη, που

είχε γονατίσει πρό ολίγου μόλις, κοντά στο βωμό...

Η έξαιρετική αλλά ξεστη γλωμάδα της, ή λευκότης του φρεσμάτος της και το έκστατικό βλέμα των μεγάλων της ματιών έδιναν την έντύπωση ότι δεν έπρόκειτο για καμιά θνητή, με αίμα και σάρκα, αλλά για έναν άγγελό από εκείνους που φέρουν κάπου-κάπου στην γή τα θεία μηνύματα...

Όταν ή Δόνα 'Ιζαμπελ θέλησε να δγθί από την εκκλησία, είδε άντίκρου της ένα νέο ιππότη, που με τα μάτια μέσα στα δικά της και τα χείλη που έτρεμαν της έδωσε με χέρι που έκανε από τον πιδό έσώψυχο πυρετό, άγνιασμό. Και τότε ή 'Ιζαμπελ είδε στο δαχτυλίδι του ένα δαχτυλίδι με το οικόσημο των Μοντίλλια.

Οι δυό νέοι έμειναν για μιά στιγμή άφωνοι, με τα μάτια μέσα στα μάτια. Μά το σύντομο αυτό βλέμμα που άλλαξαν, έφτασε για να δάλλι στον έναν την ψυχή του άλλου. Ποτέ δεν θα ξεχάσουν πιδό την στιγμή αυτή που ήταν το πρώτο βήμα προς τον έρωτα, τον πόνο και τον θάνατο.

Ένας άπελπισμένος έρωτας

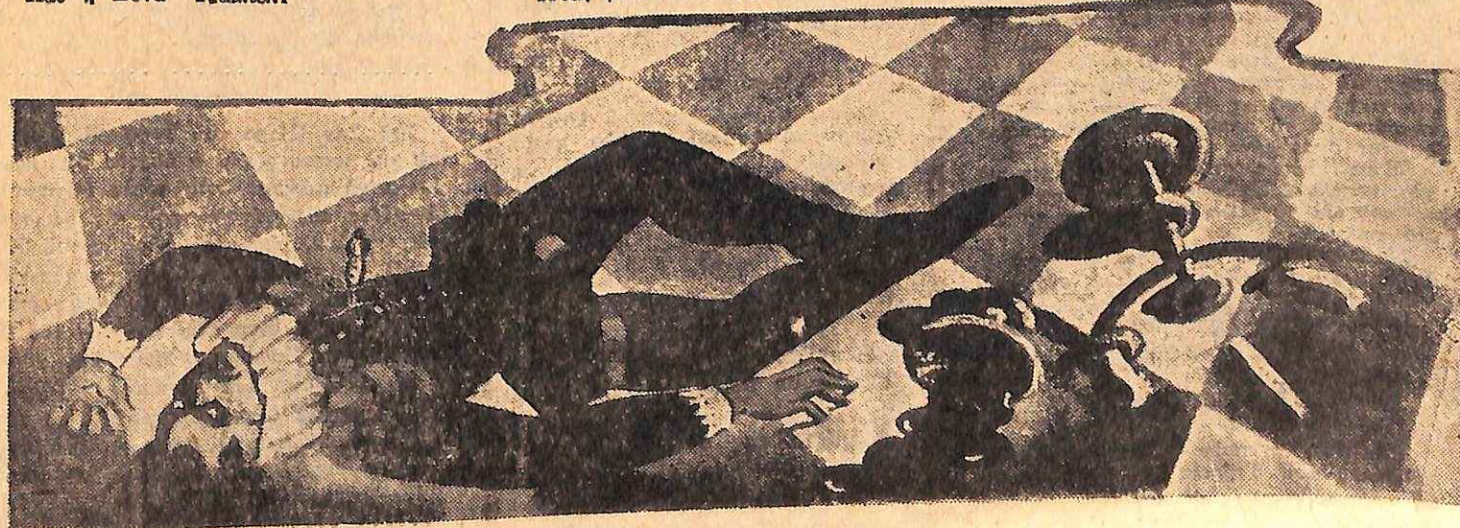
Τό Τερρουέλ ήταν μικρό και ο έρωτάς τους άπέραντος.

Ίδωθήκαν, μίλησαν και έφρείσθησαν ο ένας στον άλλον πιστιν αιώνια... Ήξεραν καλά το μίσος που χώριζε τις οικογένειές των, αλλά αυτοί δεν είχαν μέσα τους κανένα μίσος παρά μονάχα μιά άγάπη, μιάν ατέλειωτη άγάπη.

Όταν ο έρωας κυριεύση την καρδιά, κανένα άλλο αίσθημα δεν μπορεί να ζήση πιδό σ' αυτήν.

Ο καιρός όμως, περνούσε και οι δυό έρασταί δεν καθόρθωναν να πραγματοποιήσουν τα όνειρά των. Έν τούτοις αυτό αντί να τους αποθαρρύνη τους έγιγάντωσε ακόμη περισσότερο τον έρωτά τους.

Και μιά μέρα, ο Δόν Χουάν πήρε την

— «...ελ, αγαπημένη μου, είπα της κοπέλας ύστερ' από ένα φιλί... φιλί, θά πάω να δω τον πατέρα σου! — Χουάν! Θά ήταν τρέλλα αυτό! φώναζε η νέα.

— Τίποτε δεν θά με σταμάτησε όταν πρόκειται για την ευτυχία μας!...

Και πραγματικά, την άλλη μέρα ο γενναίος ιππότης έφθανε μπροστά στην πόρτα του άρχοντικού των ντέ Σεγκούρα, καθάλλα πάνω σ' ένα λευκό αλόγο. Ένας λοχχαφός τον σταμάτησε περιμένοντας την λύγην του.

Τόν είχε αναγνωρίσει.

— Φύγε του φώναζε, γιατί δεν θά κατέβης ζωντανός από το άτι σου!

— Δεν βλέπεις λοιπόν, ότι δεν είμαι άπλησμένος; τού είχε ψουχα ο Δόν Χουάν. Θέλω να ιδώ τον αφέντη σου και με καλούς σκοπούς... Πήγαινε να με αναγγείλεις στον Δόν Έστεμπάν ντέ Σεγκούρα!

Ο λοχχαφός έβριξε μια ματιά από πάνω ως κάτω στον ιππότη, είδε πως σ' αλήθεια δεν είχε μαζί το ξίφος του και τού άνοιξε την πόρτα.

Τραγουδούσε όταν πήγαινε στο σπίτι της αγαπημένης του ο Δόν Χουάν, και έκλαιε όταν επέστρεφε.

Έκλαιε από λύσσα και πείσμα. Ο γέρος Έστεμπάν τού έδωλεσε όρθα κοφτά πως ποτέ μια ντέ Σεγκούρα δεν θά παντρευότανε έναν ντέ Μοντίλλια...

Το τελευταίο ραντεβού

Ένα φεγγάρι άνιψυχο ανέβαινε εκείνη την νύχτα στον μαύρο ουρανό, που τόν έσκέπαζαν εδώ και κει τα σύννεφα.

Ένας ιππότης πάνοπλος διέσχισε καθάλλα το πυκνό δάσος των πεύκων και σταματούσε σ' ένα ώριμο σημείο του. Σέ λίγο άφίππευε και περίμενε άκίνητος.

Ύστερ' από λίγο μια λευκή σιά ξεγλυστρουσε ανάμεσα από τα πεύκα και πλησίαζε τόν ιππότη.

Και στο ψιθύρισμα των πεύκων, προστέθηκε τώρα ο ψιθύρος μιας γλυκιάς φωνής:

— Αγαπημένε μου, βλέπεις, ότι κατέφερα να ξεφύγω... Άστε φεύγεις λοιπόν;

— Πρέπει, θησαυρέ μου... Θυμάσαι την ήμερα που πρωτογνωστήκαμε; Μου φάνηκε πως την ήμερα εκείνη το άθωο μας βλέμμα που μάς ένωσε για πάντα έθύλωσε τόν Χριστό που μάς ένύτταζε...

— Ίσως γι' αυτό ή Θεία Πρόνοια μάς είναι τόσο έχθρική... Οάμβες βέβαια, ότι ο βασιλιάς μας θέλει να πολεμήσει κατά των άπίστων. Λοιπόν έκαμα τάμα στον Χριστό να πάω κι' εγώ να πολεμήσω για τού Χριστού την πίστη, και νύ τον έξιλεώσω έτσι για το άθωο μας άμάρτημα. Σέ πέντε χρόνια θά ξαναγυρίσω νικητής, όπως έλπίζω, και τότε θά σε πάρω με τó σπαθί μου!... Θά με περιμένεις αγαπημένη μου;

Ένας λυγρός συνεκλόνησε σύγκορμα την κοπέλλα. Σφίχθηκε στενότερα έπάνω του και τά χείλη της ζήτησαν τά φιλά του.

Σέ λίγο ο ιππότης καθάλλουσε τó αλόγο του και χανότανε μέσα στα σκοτάδια.

Μόνη τώρα ή λευκή σιά μέσα στην μαύρη νύχτα έκλαιε, έκλαιε...

Η επιστροφή

Για ποιόν γυπούν τόσο χαρούμενα οι καιπώνες τού Τερρουέλ; Για ποιόν αυτά τά τόξα και οι άνθινες άφίδες; Μια γιορτή συνέντρωσε στη μικρή πο-

λιτεια τóσους μεγάλους άρχοντες;

Ρωτήστε όποιον θέλετε στους δρόμους τού Τερρουέλ. Θά σας πη ότι σήμερα ο Δόν Έστεμπάν ντέ Σεγκούρα παντρεύει την κόρη του Δόνα Ίσαμπελ. Με ποιόν όμως; Με τόν Δόν Χουάν μήπως; Όχι, αλλά με έναν ξένο. Ξέχασε μήπως ή πάνεμοση άρχοντοπούλα τόν αγαπημένο της; Όχι. Πέντε χρόνια ή Ίσαμπελ περίμενε τόν Δόν Χουάν. Μέρα με μέρα άνα με άνα λεπτό με λεπτό μετρούσε τó καιρό. Και όλο αυτό τó διάστημα ήσαν ύποπτοι μέν και άπορούνη τούς άπότες και τούς άρχοντας που τή ζητούσαν διπλωμάς από τόν πατέρα της!

Μ' όλες τις γυναικίες πανουργίες που μεταχειρίσθηκε, με όλες τās προφάσεις για να κερδίσει καιρό, δεν μπόρεσε στο τέλος παρά να ύποκύψει. Είχαν περάσει πέντε χρόνια και ο αγαπημένος της δεν είχε δώσει σ' αυτή καμιά.

Η Δόνα Ίσαμπελ είχε πιά άπελπισθή.

Ο ελληνικός στίχος

Μυστικό της αγάπης

Της τόλεγε, της τόλεγε, σε ψήλωμα, σε περιγιάλι, της τόλεγε κι' όταν χωρίζον (ταν, κι' όταν ξανάσμιγαν και πάλι.

Της τόλεγε καταμεσήμερα κοντά στην κρύα άπόσκια (βρύση, της τόλεγε τó θράδυ σύθαμπα κάτω από μαύρο κυπαρίσι.

Της τόλεγε κι' εκεί που κά- (πνιζε λιβάκι κι' έφεγγε καντήλι, της τόλεγε και με ευωδίασμα της Άννας Κοινωνίας στα (χείλη.

Μά κάποια μέρα μόνος έμεινε στον κόσμο.—Εκείνη πεθαμένη δεν τόν άκούει — τίνος θά τó- (λεγε;

Στό νύσκαφτο τάφο πηγαίνει. Και γονατίζοντας και γέρνον- (τας στού όνείρου της τή θεία γα- (λήνη,

της τó είχε εκεί, καθώς της παντού και πάντοτε. — Κι' έ- (κείνη;

Κάθε φορά που τ' άκουε δά- (κρυζε, και πεθαμένη δεν αλλάζει.

Τ' άκουσε τώρα κι' άπ' τó δά- (κρυ της τó χωμά της δροσοσταλάζει.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Έτσι έδένθηκε τόν άνδρα που της επέδωσε ο πατέρας της.

Δεν ήταν όμως ή Δόνα Ίσαμπελ εκείνη που άδηνόγιστο στον θωμό τού Ύμναίου. Δεν ήσαν τά χείλη της εκείνη που πρόσφεραν άργά, άργα σχεδόν, τó «ναί». Δεν ήταν τó δάκτυλό της εκείνο στο όποιο πέρισσε τó δακτυλίδι τού γάμου, που μπορούσε να ήταν κυριολεκτικά πιά εκείνη τή στιγμή ο κρίκος της άλυσίδας με την όποία τήν σφιχτόδεσαν. Ήταν μια σιά, ένα σώμα χωρίς ψυχή, ένα φάντασμα...

Η γαμήλια τελετή είχε πιά τελειώσει στο Σάν Πέτρο τού Τερρουέλ και σχηματίζονταν ή πομπή που θά διέσχισε πεζή τούς δρόμους της μικρής πόλεως για να φθάσει στο άρχοντικό των ντέ Σεγκούρα, όταν άκούσθηκαν ποδοβολήτα άλόγων και κλαγγές πανοπλιών και όπλων.

Κι' ύστερ' από λίγο, βουτηγμένοι μέσα σ' ένα σύννεφο σκόνης, ένας ιππότης καταμαυρισμένος από τούς καπνούς τού πολέμου και καταλασπωμένος, ξεπέζεψε μπροστά στην γαμήλιο πομπή. Τό πρόσωπό του ήταν ματωμένο από μια πληγή.

— Ο Δόν Χουάν ντέ Μοντίλλια! φώναξε τó πλήθος με μια φωνή.

Ο Δόν Έστεμπάν και ο γαμβρός του έστυραν τά ξίφη.

Χωρίς ούτε καν να τούς κιντήξει, ο Δόν Χουάν διευθύθηκε προς την Ίσαμπελ. Σέ κάθε βήμα του και μια σταγόνα αίμα έπεφτε από τó πληγωμένο μέτωπό του.

— Έτσι, λοιπόν, με περιμένεις Ίσαμπελ; είπε ο Δόν Χουάν στην νεόνυμφη που ήταν εκείνη τήν ώρα πιά άσπρη και από τó κάτωστρο νυφικό της φόρεμα. Μπροστά στο Θεό είσαι πιά ή γυναίκα ενός άλλου, άνάμεσα, όμως στο σώμα σου και στο νυφικό σου κρεδβάτι, θά ύπάρχει τó πτώμα μου!...

Ένα σιλήττο έλαμψε ξαφνικά στα χέρια τού ιππότη, άλλ' όχι για πολύ. Η λάμψη του έσβυσε μονομιάς μέσα στο στήθος τού δυστυχισμένου Χουάν.

Ο νέος έπεφτε κάτω νεκρός...

Μια κραυγή, μια σπαρακτική κραυγή που δεν είχε τίποτε τó ανθρώπινο, άκούσθηκε τήν ίδια ώρα και ή Δόνα Ίσαμπελ έπεσε κι' αυτή νεκρή πάνω στο ματωμένο πτώμα τού έραστού που τού είχε ύποσχεθή αλόνια πίστη...

.....

.....

Στό Σάν Πέτρο τού Τερρουέλ πριν άπό τήν καταστροφή, ο οδηγός δεν παρέλειπε να μιλήσει στις γερές ξεραμάνες άγγλίδες περιγνήτες και τις ρομαντικές γαλλίδες, για τούς έραστές τού Τερρουέλ, δείχνοντάς τους μια σαρκωφόρο με γυάλινο σκέπασμα, μέσα στην όποία άναπαύοντο ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου, ο Δόν Χουάν ντέ Μοντίλλια και ή Δόνα Ίσαμπελ ντέ Σεγκούρα.

Και άρχισε ο ταίσερόν:

— Καπιτάλερος ή σενιόρας, μια φορά ν' έβγινε καιρό ήσαν στο παννέμορφο κι' έντυχιμένο Τερρουέλ...

.....

ΜΑΡΚ ΜΠΩΠΡΕ

Η ΑΥΛΑΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Του κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Εκείνος: Τριανταπέντε χρονώ, κομψός, με άσπρη έμφάνιση και άνετες κινήσεις.

Εκείνη: Εικοσιπέντε χρονώ, χαριτωμένη, γοητευτική, πικάντικη, με μαύρα λεία μαλλιά, που στίλβουν άπ' τή μπριγιαντή κι' έβένινα όνειροπόλα μάτια, γεμάτα γλύκα και ρέμβη.

Ο κύριος με τά γκριζα μαλλιά: Σαρανταπέντε χρονώ. Σοβαρός, κομψός.

Ο κύριος με τά άσπρα μαλλιά: Τύπος «μπόν-βιτέρ».

Η σκηνή σ' ένα μικρό σαλονάκι, έγγλέζικου γούστου. Δίπλα σέ δυό χαμηλές θορείες πολυθρόνες με παχειά βελούδινα μαξιλάρια, έχει τοποθετηθή ένα θυζαντινό «κομό» κι' ένα μικρό χρυσό «φουρνιμένο» Λουί-Κένζ. Μία έταξέρα παληού τού Ροίλου κι' ένα αντίγραφο τού Πικασώ. Σέ μια γωνιά ένα πιάνο με ούρα σκεπασμένο μ' ένα λαχούρι βερντάμπλ.

Εκείνη είχε καθισμένη στή μια πολυθρόνα με νωχέλεια. Εκείνος θημάτιζε και καννίζει ευερικά. Είνε άπόγευμα. Έπτά ή ώρα. Συνεχίζουν τήν κουβέντα τους, που θρίσκει τó κρίσιμο σημείο.

Εκείνη. — Λοιπόν;...
Εκείνος. — Δέ μπορώ ν' άπαντήσω τόσο εύκολα σ' αυτό. Κι' έπειτα...

Εκείνη. — Έπειτα τί;
Εκείνος. — Ίσως και να μην είνε σωστό. Πρόκειται ν' αλλάξης ζωή. Έσύ πρέπει ν' άποφασίσης. Εγώ τί να σου πώ;

Εκείνη (μετά μικρά σιγή). — Θέλω να σ' έρατήσω κάτι...
Εκείνος (σταματώντας τó σουλάτσο του). — Λέγε.

Εκείνη. — Δέ θά σου κακοφανή, έ;
Εκείνος. — Όχι, πές μου.

Εκείνη. — Είσαι ειλικρινής μαζί μου;... Έντελώς ειλικρινής;

Εκείνος (μ' έκπληξη και δυσάρεσκειά). — Μά, Νάντια! Τί έρώτησις είν' αυτή;

Εκείνη. — Είσαι; Σου κακοφάνεται!... Ένώ δεν έπρεπε. Θέλω να σου λέω ελεύθερα κάθε σκέψη μου, χωρίς να φοβάμαι τήν παρεξήγηση.

Εκείνος. — Μά πως μπόρεσες να σκεπτής τέτοιο πράγμα;

Εκείνη. — Άφού τó σκέφτηκα; Θάταν καλλίτερο να σ' τó κρύψω;

Εκείνος (πάντα πειραγμένος). — Όχι. Προτιμώ που μου τó είπες. Άλλά περιμένω και τις εξηγήσεις. Τί σ' έκανε να τó σκεφθής αυτό;

Εκείνη (σηκώνεται και τόν πλησιάζει. Μιλεί άργά, τονίζοντας τις λέξεις σάν να τις διαβάξει ύπογραμμισμένες). — Φοβάσαι μήπως εγώ μετανοιώσω που θ' αλλάξω ζωή ή έσύ δειλιάζεις μπροστά στην εύθ-

νη που θάπαιρνες αν φεύγαμε μαζί; Εκείνος (ταραγμένος). — Νάντια! Δεν ξέρω τί ν' άπαντήσω!... Με προσβάλλεις, με θρίζεις, πως να σ' τó πώ!

Εκείνη (χαμογελώντας και μ' άπαλή μελωδική φωνή). — Όχι, όχι, μη θυμώνεις. Μη νευρίζεις. Θέλω νάσαι ψύχραιμος. Μ' άγαπάς, τó ξέρω. Αυτό δέ σ' άμφισβητώ. Άλλά μπορεί να διατάξης να κάνης αυτή τήν τρέλλα... Κι' αν είν' έτσι, πέστο μου. Τίποτα δέ θ' αλλάξει μεταξύ μας. Πάλι θ' αγαπιόμαστε, πάλι θά βλέπομαστε...

Εκείνος (φοβερά νευρισμένος). — Νάντια... σέ παρακαλώ, άς σταματήσει ως εδώ αυτή ή συζήτηση!

Εκείνη (ήρεμα). — Έπιμένω. Έπιμένω να εξετάσης τόν έαυτό σου, και να μ' άπαντήσεις λογικά, ψυχρά, χωρίς έπιπολαιότητες κι' ένθουσιασμούς της στιγμής. (Τονίζει πάλι τις λέξεις.) Θέλεις να φύγουμε;

Εκείνος. — Μά εγώ... ν' στο πρότεινα;

Εκείνη. — Ναί. Άλλά μπορεί να μετανοιώσες!

Εκείνος. — Μά, Νάντια, τρελλάθηκες; Εγώ να μετανοιώσω;

Εκείνη. — Θέλεις να σκεφτής και να μ' άπαντήσεις αύριο;

Εκείνος (άπότομα). — Δεν ύπάρχει λόγος να σκεφτώ καθόλου. Μη-νες τó σκέπτομαι!...

Εκείνη. — Και τώχεις άποφασίσει;

Εκείνος (θυμωμένος). — Τί να σου πώ τώρα;!...

(Παύση)

Εκείνη. — Έχεις ακόμη καιρό να μου πής όλη τήν αλήθεια. Άν τυχόν...

Εκείνος (ήσυχα). — Μη συνεχίσης, Νάντια. Περιττό. Κατάλαβα...

Εκείνη. — Τί κατάλαβες;

Εκείνος. — Μετανοιώσες έσύ. Και δεν ξέρεις πως να τó πής.

Εκείνη (γελάει φιλάρεσκα). — Εγώ; Δεν είμαστε καλά. (Σοβαρά.) Ξέρεις πόσο σ' άγαπώ και πόσο σιχαίνομαι εκείνον. (Κάθεται.)

Εκείνος. — Ναί. Άλλά... είνε και μερικά «άλλά» στή μέση.

Εκείνη. — Ποιά «άλλά»;... Τί έννοείς;

Εκείνος. — Πρέπει προς χάριν μου ν' αφήσης τις άνέσεις σου... τις καμαριέρες σου, τ' αυτοκίνητά σου, τήν τρελή ζωή που κάνεις. Ξέρεις τά περιωρισμένα οικονομικά μου. Ίσως να σέ φόβισε αυτό... Δέ θά σου κρατήσω κόκκα. Όμολόγησέ το. Είνε, άλλως τε και φυσικό.

Εκείνη (ήσυχα). — Είσαι τρελλός.

Εκείνος (μ' άναπτερωμένο ένθουσιασμό). — Αλήθεια; Δέ μετανοιώσες;... (Τρέχει και γονατίζει μπροστά της.) Νάντια, σέ λατρεύω. Δεν

θά μπόρεσω πιά να συνηθίσω στήν ιδέα πως θά ζω μακριά σου... Δέ θά μπόρεσω...

Εκείνη (τού χαϊδεύει τά μαλλιά). — Έλα. μην κάνης πάλι σάν παιδί...

Εκείνος (παράφορ). — Νάντια, θά φύγουμε! Αύριο κιόλας! Άς μην τó συζητούμε πιά... Θά φύγουμε...

Εκείνη (γλυκά και παθητικά). — Ναί, αγάπη μου, θά φύγουμε...

(Φιλιούνται. Τήν ίδια στιγμή άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ο Κύριος με τά γκριζα μαλλιά. Όλοι παγώνουν).

Ο Κύριος με τά γκριζα μαλλιά. — Έλεεινή!... Τιποτένια!...

Εκείνος (παίρνει ιπποτική στάση). — Κύριε!...

Ο Κύριος με τά γκριζα μαλλιά άπότομα τραβάει τó ρεβόλβερ του.

Εκείνη (έντρομη, σ' Εκείνον). — Φύγε! Φύγε!... (Στέκει μπρός στον Κύριο με τά γκριζα μαλλιά).

Εκείνος, άφού δίστασε λίγο, φεύγει άργά και μ' αξιοπρέπεια.

Ο Κύριος με τά γκριζα μαλλιά (έξαλλος, μόλις κρύβοντας τήν ταραχή του, και γελώντας νευρικά). — Έκανε πως δέ φοβήθηκε τó πιστόλι!... (Τό βάζει στήν τσέπη του:)) Φαντάσθηκες πως θά πυροβολούσα; Δεν άξιζε τόν κόπο. Άλλως τε πρέπει να τού είμαι κι' ύποχρεωμένος, παύγινε άφορμή να μάθω ποιά είσαι στήν πραγματικότητα!...

Εκείνη (τόν άγκαλιάζει). — Ήταν μια φοβερή παρεξήγηση...

Ο κ. με τά γκριζα μαλλιά (τήν σπρώχνει). — Έχεις τήν ανείδεια ν' άρνείσαι κι' αυτό που είδα με τά μάτια μου;

Εκείνη. — Με φίλησε άξαφνα. Έτσι, χωρίς να προφτάσω ν' άμυνθώ, εκεί που κουβεντιάζαμε... Στ' όρκί-ζομαι... (Κλαίει:)) Γιατί δέ με πιστεύεις; Πως φαντάζεσαι πως μπόρει να σ' άπατήσω; (Πέφτει στήν άγκαλιά του.)

Ο κ. με τά γκριζα μαλλιά. — Νάντια... Μου λές τήν αλήθεια;

Εκείνη (κλαίει μ' άναφυλλητά). Στή ζωή τού παιδιού... Πως μπόρεις να με ύποπτεύεις; Έπειδή αυτός ο γελοίος μου ρίχτηκε έτσι πρόστυχα; Θεέ μου! Πως τρώμαξα μην πυροδολήσης! Τί κακό θά παθαίναμε!...

Ο κ. με τά γκριζα μαλλιά (συγκινημένος). — Νάντια, αγάπη μου...

(Φιλιούνται. Τήν ίδια στιγμή άνοίγει ή πόρτα και μπαίνει ο Κύριος με τά άσπρα μαλλιά.)

Εκείνη (τρομαγμένη). — Θεέ μου! Ο άντρας μου!...

(Ριντώ)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Είδανε και πάθανε να τον πείσουν πως το παιδί ήτανε δικό του.

Στο άδειο κεφάλι του Παρασκευά είχε γεννηθεί ένα τεράστιο ερωτηματικό, που δεν έννοοιζε να υποχωρήσει στις άστείες εξηγήσεις της κυράς — Θανάσσιας, της γλυκυτάτης πεθεράς του.

— Μά πως;
— Θέλημα θεού παιδί μου!...
— Μά γιατί; Έγώ την Πιπίτσα οδύνη την είχα φιλήσει κάν.
— Δεν έχει σημασία. Φαίνεται πως εκείνη σε πολυσκεπτότανε!
— Και με τη σκέψη μπόρεσε να...
— 'Αυέ; Δεν τώξερες;
— Ποιό;
— Βέβαια... 'Αμα η αγάπη είναι δυνατή, καλή ώρα σαν της Πιπίτσας μου για σένα, και η σκέψη ακόμα είναι επικίνδυνη.
— Και μπορεί να φέρη τέτοιο αποτέλεσμα;

— 'Αυέ;
— Ο Παρασκευάς άρχισε σιγά-σιγά να κλονίζεται. Πού ξέρεις; Μπορεί να είχε δίκιο η κυρά—Θανάσσια. Αυτό το μεγάλο μυστήριο, το να βγαίνει δηλαδή από έναν άνθρωπο ένας άλλος άνθρωπος, ήταν άρκετο για να πελαγωγή τον δυστυχή Παρασκευά.
— 'Ωστε με τη σκέψη; Ξ;
— Με τη σκέψη, βέβαια!
— Και δε μου λές, μητέρα... Για να γεννηθεί ένα παιδί δεν πρέπει πρώτα να κάτσει στη κοιλιά της μάννας του ένηά μήνες;
— Βέβαια.
— Λοιπόν;
— Τι λοιπόν;
— 'Η Πιπίτσα δεν έχει ούτε τρείς μήνες που με γνώρισε...
— Τι θές να πής παιδί μου;
— 'Ότι χρειάζονταν τουλάχιστον άλλοι έξη μήνες για να γεννηθεί παιδί...
— Μά όλα τα παιδιά δεν γεννιούνται στους ένηά μήνες.
— Μπα;
— Βέβαια... 'Υπάρχουν και τα έφταμηνίτικα... Δεν έχεις ακούσει ποτέ για τα έφταμηνίτικα;
— Τό δικό μας το παιδί έφταμηνίτικο είναι;
— 'Ωστε όσα γεννιούνται άπάνω στους τρείς μήνες λέγονται έφταμηνίτικα;
— Βέβαια...
— 'Ετσι, μάλιστα! Τώρα κατάλαβα!

Κι' ο Παρασκευάς πεπεισμένος πλέον έντελως περί της γνησιότητας του τόσο άνετως αποκτηθέντος υιού, έτριψε τα χέρια του ένθουσιωδώς, έξερόβηξε και έπλησίασε ύπερηφάνως στη Κούνια του μωρού.

— 'Ο μπέμπης παχουλός — παχουλός και κατάξανθος, παρ' όλον ότι τ'άσον

ή μητέρα του όσο και ο πατέρας του ήταν μελαχρικοί, έαπλωμένος άνάσκελα έμουτζωνε το σύμπα με τα παχουλά του γεράκια και ποδαράκια.

— 'Ο Παρασκευάς του χαμογέλασε ηλιθίως.

— Τζίκι... τζίκι... τζίκι. 'Εψιθύρισε γλυκύτατα εις τον βλαστόν του...
— Τζίκι... τζίκι... τζίκι...

— 'Αλλ' ο βλαστός άγρόν ηγόρασε.

— **—**
Είχαν περάσει σχεδόν δύο χρόνια από την μεγάλη εκείνη ημέρα που ο Παρασκευάς αφηνιδώς γίνηκε σύζυγος και πατέρας συγχρόνως.

— 'Ο Γεράσιμος, έτσι τον βάπτισαν το

— Τζίκι... Τζίκι... Τζίκι...

γυιό του Παρασκευά, από τον πρώτο μήνα κι' όλας είχε δείξει πως θα γινότανε ένας παίδαρος καλοθεμιμένος και ξανθός. Τα μάτια του είχαν πάρει ένα χρώμα γαλανό, ένα γαλανό ξεπλυμένο, και τα μαλλιά του ήταν ίδια με το άχυρο.

— 'Ο Παρασκευάς τώχε να το κάνει.
— Μά γιατί; βγαίνει ξανθός, άπορούσε. 'Εγώ είμαι μελαχρινός κι' η μάννα του επίσης.

— Θα μοιάση του πατέρα σου ίσως τούλεγε ή πεθερά του, ή κυρά—Θανάσσια.

— Μά κι' αυτός είναι μελαχρινός.

— Της μάννας σου τότε...
— Κι' αυτή μελαχρινή είναι.

— Κανενός θεού σου.

— 'Όλοι μου οι συγγενείς είναι μελαχρινοί.

— 'Όλοι;
— 'Όλοι βέβαια.

— Τότε...
— Τότε;

— Τότε θα... μαυρίση.
— Πώς θα μαυρίση δηλαδή;

— Νά θα γίνη μελαχρινός κι' αυτός.

— Μά άφου είναι ξανθός;

— Μή κυττάς τώρα. 'Όλα τα παιδιά μικρά είναι ξανθά. 'Υστερα μαυρίζουνε λίγο—λίγο...

— Μά αυτός όσο πάει και ξανθαίνει...

— "Ε... θα μαυρίση άποτόμως.

— Μιά φορά θα μαυρίση όπωσδήποτε!

— 'Αμ θά μαυρίση... που θά πάη...

Κι' ο Παρασκευάς δεν έπέμενε άλλο. Περίμενε... Περίμενε όπομονετικά να μαυρίση ο γυιός του και να του μοιάση· γιατί, μά την αλήθεια, στενοχωριότανε. Πολύ στενοχωριότανε όταν του λέγανε πως μοιάζει περισσότερο με τον κυρ—Σωτήρη τον χασάπη παρ'α με δαύτον.

— 'Ιδιο με τον κυρ—Σωτήρη είναι το σκαμένο... Λές και είναι παιδί του... Του λέγανε με κάποια ειρωνία οι γειτόνισσες.

— 'Ο Παρασκευάς όμως έτοιμόλογος όπως ήτανε, ήξερε να δίνει πάντα την άπάντηση.

— Μή το κυττάτε έτσι... 'Αφήστε πρώτα να μαυρίση και ύστερα βλέπουμε ποιανού θα μοιάζει περισσότερο!

— Κάθε πρωί, μόλις ξύπναγε, ρώταγε μ' ένδιαφέρον τη πεθερά του:

— Μαύρισε;

— 'Όχι, παιδί μου, ακόμα...
— Μά που θά πάη... Θα μαυρίση ξ;

— Και βέβαια θα μαυρίση...

Πρέπει όμως να σάς πώ ότι ο Παρασκευάς από τη πρώτη νύχτα του γάμου του κιδάλας κοιμόταν χωριστά με τη γυναίκα του.

— 'Η Πιπίτσα κι' η μάννα της κοιμόντουσαν κάτω με το παιδί κι' ο Παρασκευάς άπάνω, στη καμαρούλα που δέχε νοικιάσει.

Τίποτε σχεδόν δεν είχε μεταβληθή στη μικρούλα αυλή της Πλάκας. 'Ο Παρασκευάς νοικάρησε στο σπίτι της γυναίκας του πλήρως τακτικώτατα το νοίκι του όπως και πριν, με τη διαφορά ότι η Πιπίτσα είχε κόψει πιά τις πρωινές επισκέψεις της, τα γλυκά και τους καφέδες.

— 'Εξ άλλου ο κύρ—Σωτήρης ο χασάπης είχε πυκνώσει τις δικές του επισκέψεις. Σχεδόν κάθε μέρα έρχόταν και ποτέ με άδεια χέρια. Πότε κουδουνίστρες, πότε ζιπουνάκια, πότε λειχουδιές.

Με δύο λόγια τον παραχαΐδευε τον γυιό του Παρασκευά και τούδειχνε έτσι μια περιεργή αγάπη, πολύ περιεργή μά την αλήθεια.

Οι μέρες κυλούσαν ή μια πίσω άπ' την άλλη ίδιες κι' άπαράλλαχτες.

— 'Ο Παρασκευάς το πρωί πήγαινε μιά βόλτα άπ' το πανεπιστήμιο—αυτό του είχε γίνει συνήθεια που δεν μπορούσε να τη κόψει—και κατά τις έντεκα, άμα ή μέρα ήταν καλή γύριζε να πάρη τον γυιό του να τον βγάλη περίπατο.

Νέος με πολλά προδόντα

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Λιακάδα, χαρά θεού.

Τό Ζάππειο ήταν εκείνη την ημέρα στις μεγάλες του δόξες. Όύτε μισό παγκάκι του δεν έμενε έλεύθερο. Είχαν καταληφθή όλα από τους ήλιοχαρείς τεμπέληδες που, μακάριοι και πανευτυχείς είχαν άφεθή στις θερμές θωπείες του ήλιου.

Πουλάρια, μεθυμένα από το φως, πετούσαν από το ένα κλαδί στο άλλο τιτβίζοντας χαρούμενα νταντάδες με κάτασπρες ποδιές οδηγούσαν καροτσάκια που περιείχαν, ως επί το πλείστον, καρπούς νομίμων έρώτων και φαντάροι έρωτευμένοι, ρίχναν λαίμαργες ματιές στις εύτραφείς παραμάνες που, ένεκα ή επαγγελματική εύσυνειδήσια, αφίναν εις κοινήν θέαν ώρισμένους κρυφούς θησαυρούς τους.

Μέσα στο πλήθος των νταντάδων προχωρούσε ύπερηφάνως κι' ο Παρασκευάς, σέρνοντας ένα άθλιο καροτσάκι που περιείχε τον μέλλοντα να μαυρίση, αλλά προς το παρόν κατάξανθον, υιόν του.

Χωρίς να δίνη σημασία στα περίεργα βλέμματα που τον παρακολουθούσαν, προχώρησε. Βρήκε ένα κομματάκι πάγκου έλεύθερο και κάθησε. 'Εβγαλε πρώτα το γυιό του από το καροτσάκι και τον άφησε χάμω για να υπορή να παίξη με τον κουβάρ του και ύστερα έβυθίσθη εις την άνάγνωσιν ένός μυθιστορήματος εξαιρετικά ένδιαφέροντος λόγω των τρομακτικών περιπετειών που περιείχε στις σελίδες του.

Τό καταπληκτικό λοιπόν αυτό άνάγνωσμα τον άπορρόφησε άμέσως. Παρακολουθούσε, αγωνιών, τις περιπέτειες του ήρωος που μόνος του, χωρίς καμιά βοήθεια, έσκαβε τον τοίχο της φρικτής ύπογειου φυλακής του για να μωρήση να ξεφύγη και να μπη στο μυστηριώδη πύργο έντός του άποίου εύρίσκετο ένας άπαισιος εγκληματίας που είχε διαπράξει σωρείαν φόνων καταπληκτικών.

Του Παρασκευά του είχαν πεταχτή έξω τα μάτια από την άγωνία. Συνέπασχε κι' αυτός με τον ήρωά του και φυσικά δεν μπόρεσε ν' άντιληφθή ότι το παιδί μπουσουλώντας με τα τέσσερα κατόρθωσε να άπομακρυνθή άρκετά από κεί που έπαιζε.

Μιά νταντά που καθόταν δίπλα του—στον ίδιο πάγκο—και που είδε το παιδάκι να φεύγη, θεώρησε καθήκον να είδοποίηση τον Παρασκευά.

— Ψίτ... Κύριος... Τό παιδί...

— 'Αλλ' ο Παρασκευάς που εκείνη άκριβώς ή στιγμή εύρίσκετο σε καταπληκτικά ένδιαφέρον σημείον—ο ήρωας σκάβοντας πάντα στον τοίχο, άντελήφθη ότι ή σκαπάνη χτυπούσε σε κάτι σκληρό που άφηνε ένα μεταλλικό ήχο—ούτε έδωσε σημασία στα λόγια της νταντάς.

Σε λίγο ή νταντά του έξανημιλησε:

— Ψίτ... Τό παιδί έφυγε...

— 'Αλλά και πάλι ο Παρασκευάς δεν την άκουσε γιατί εκείνη άκριβώς ή στιγμή ο ήρωας του είχε άνακαλύψει μιά μυστηριώδη καταπακτή που οδηγούσε σ' ένα κατασκότεινο διάδρομο.

Είχε άδειάσει σχεδόν τό Ζάππειο, όταν ο Παρασκευάς διάβασε και την τελευταία σελίδα του καταπληκτικού του βιβλίου.

Κύταξε για το παιδί, αλλά στη θέση του είδε κατάπληκτος ένα άλλο που έπαιζε με τα κουβαδάκια του Γεράσιμου. 'Ηταν της ίδιας πάνω—κάτω ηλικίας με τη διαφορά ότι αυτό ήταν καταμελάχρινον, άραπάκι σωστό.

— Ρε σύ...
— 'Ο μικρούλης γύρισε κύταξε τον Παρασκευά με τα έμβρόντητα ματάκια του κι' ύστερα έξηκολούθησε τό

— Μπαμπά χρυσό μου; Μπαμπά;

Κι' ο Παρασκευάς πλέον εις πελάγη εύτυχίας τό γέμισε φιλία και ύστερα τό έποσέθησε στο άθλιο καρτότσι και τό όδήγησε θριαμβευτικώς στο σπίτι.

— **—**
Στην αυλή καθόντουσαν ή κυρά—Θανάσσια, ή Πιπίτσα κι' ο κύρ—Σωτήρης και κουβέντιαζαν για να τους περάση ή ώρα.

— 'Η κουβέντα φυσικά περιστρέφετο στο τι θα γίνη ο Γεράσιμος όταν μεγαλώση.

— 'Ο κύρ—Σωτήρης ύπεστήριζε ότι έπρεπε να γίνη χασάπης. 'Η κυρά—Θανάσσια τον ήθελε άξιωματικό του Ναυτικού κι' ή Πιπίτσα δικηγόρο.

Τη κουβέντα τους τη διέκοψε ο Παρασκευάς που μπηκε φωνάζοντας θριαμβευτικά:

— Μαύρισε!!...

— Ποιός;

— 'Ο Γεράσιμος... Μαύρισε... Μαύρισε άποτόμως όπως μου τώλεγεσ μήτερα.

— 'Η κυρά—Θανάσσια ζήτησε περισσότερες εξηγήσεις.

— Τι θές να πής;

— 'Ο Γεράσιμος λέω...

— 'Ε!

— Μαύρισε... Μαύρισε και γίνηκε ίδιος κι' άπαράλλακτος έγώ. Νά...

Και στα κατάπληκτα βλέμματα των παρισταμένων παρουσίασε τον μελαχρινό μικρούλη που οίκονόμησε στο Ζάππειο.

Οι έρωτήσεις άρχισαν να πέφτουν σαν βροχή.

— Τι είν' αυτό;

— Ποιός είναι;

— Ποιό είναι ο Γεράσιμος;

— Τι κουβάλησες αυτό έδώ μωρέ;

— Ποιό τώχεις τό παιδί;

Τάχασε ο Παρασκευάς μπροστά σ' αυτή την επίθεση...

— Αυτό είναι ο Γεράσιμος... Μαύρισε σάς λέω... Τόν είδα με τα μάτια μου να... μαυρίζη.

— 'Αλλά ο κύρ—Σωτήρης τον βούτηξε άπ' το λαμό.

— Ποιό είναι μωρέ τό παιδί;

— Αυτό είναι. Αυτό μοιάζει με τον πατέρα του, έψιθύρισε ο Παρασκευάς.

— 'Οχι μωρέ, έβρουχήθη ο Σωτήρας, όχι, όχι... Τό άλλο έμοιαζε με... τον πατέρα του ρε βλάκα... Τό άλλο...

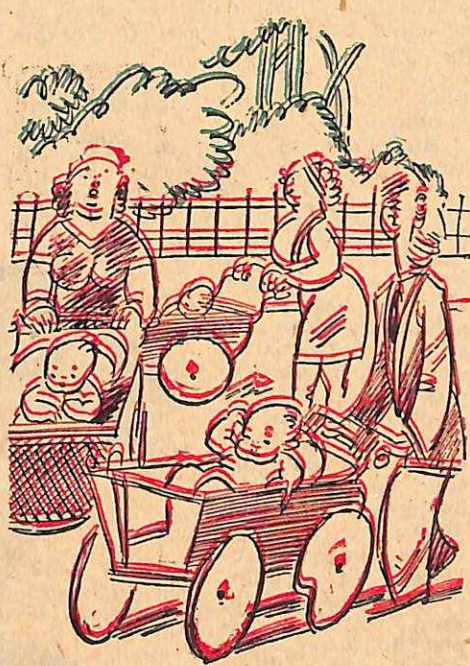
Αυτό μοιάζει με σένα, κακό χρόνο νάχης!!

— 'Ορίστε;

— Με σένα λέω μοιάζει αυτό... τό άλλο έμοιαζε με τον πατέρα του.

— 'Ο Παρασκευάς ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβη τι ήθελε να πη μ' αυτά τα λόγια ο κύρ—Σωτήρης.

— **—**
ΑΛ. ΣΑΚ.

Μέσα στο πλήθος των νταντάδων προχωρούσε ύπερηφάνως κι' ο Παρασκευάς.

παιγνίδι του.

— Γεράσιμε...

— 'Ο μικρός γύρισε.

— Ρε Γεράσιμε...

— Ντά... ντά... ντά...

Κάτι εύχάριστο σκέφτηκε φαίνεται ο Παρασκευάς γιατί τα μάτια του πήραν μιά χαρούμενη έκφραση.

— Γεράσιμο σε λένε;

— 'Ο μελαχρινός μικρούλης έγνεφε καταφατικά.

— 'Εσ' είσαι ο Γεράσιμος;

— Νάί...

— Είσαι ο γυιός μου; 'Ο Γεράσιμος;

— Νάί.

— Σοβαρά;

— Νάί.

— Δέ μου τη σκάς.

— Ντά... ντά... ντά...

— Μαύρισε; Μαύρισε ρε κατεργάρη για να μοιάσης του πατέρα σου...

— Μπα... μπα...

«Ασχημες... καί όμως γοητευτικές!»

Η μύτη της Σιμόνης Σιμόν και τα κόκκαλα της Χέμπουργ

Εδω και λίγες μέρες άκουσα μέσα σ' ένα ρεστωράν τον έξης διάλογο μεταξύ δυο κοριτσιών:

— Νομίζεις, έλεγε η μιά, ότι η Μανττλαιν Όζεραϊ είναι όμορφη γιατί πλένεται στο πρόσωπο με μαύρο σαπούνι; «Ότι η Ντανιέλ Νταρριέ είναι γοητευτική γιατί άποφεύγει να θάξει κοκκινάδι στα μάγουλα κι' έτσι η Άνχμπέλλα θαμπώνει τους άνδρες, γιατί δίνει μεγάλη σημασία στο ρούζ των χειλιών;

— Φυσικά, είπε η άλλη. Άλλοιώς δεν θα μπορούσε κανείς να εξηγήσει τη γοητεία και τη σαγήνη που σκορπίζουν.

— Έχεις λάθος. Οι γυναίκες αυτές είναι προνομιούχες. Η φύσις τις επροίκισε με όλα τα θέλητρα. Οτιδήποτε κι' αν κάνουμε εμείς για να τις μοιάσουμε, δεν θα μπορούσαμε ποτέ να το κατορθώσουμε.

Από το θλιμμένο βλέμμα της κοπέλλας αυτής κατάλαβα την έκταση του μεγάλου κακού που δημιουργεί η ρεκλάμα, με το να θεωρή τις βεντέττες ως τα τελευταία πλάσματα της δημιουργίας.

— Όχι, αγαπητές μου φίλες. Οι βεντέττες του κινηματογράφου δεν είναι όμορφότερες από σας. Αν θέλετε να με παρακολουθήσετε, θα δείτε ότι οι περισσότερες είναι άσχημες, με άκανόνιστα χαρακτηριστικά και με πλείστα ανατομικά ελαττώματα.

Άσφαλώς θα έχετε ζηλέψει την Κάρολ Λόμπαρντ, τη Βιρτζίνια Μπέρνς και τη Ζακλίν Νταϊ για το πλατύ και αρτυρωτό μέτωπό της. Περισσότερο από σας όμως τις έζηλεψε η Μισλίν Σερέλ, η οποία ξυρίζεται τα μαλλιά της, για να έχει κι αυτή πλατύ μέτωπο!

Στενοχωρείστε γιατί τα μαλλιά σας έπανάστασαν και δεν πειθαρχούν στο ψαλίδι και στο χτένι του κομμωτού; Την ίδια στενοχωρία δοκιμάζει και η Άλις Φαίκ...

Πολλές από σας παραπονείστε για την άσχημη φόρμα της μύδας σας και για τα μικρά ή στραβά μάτια σας. Έν τούτοις, καμμία σας δεν έπρόσεξε ότι η μύτη της Σιμόνης Σιμόν και της Ρούθ Σάττερτον είναι πατημένη, ότι της Γκλέντα Φαρρέλλ είναι χοντρή και φουσκωτή, ότι τα δόντια της Ζαννέτ Μακντόναλντ είναι υπερμεγέθη και ότι τα μάτια της Νόρμας Σήρερ είναι ελαφρώς αλλοιθωρα!

Όλες, όμως, οι βεντέττες αυτές, παρά τη δυσμορφία όρισμένων μελών του σώματός των και παρά τα άκανόνιστα χαρακτηριστικά του προσώπου των, είναι γεμάτες χάρη, δροσιά, γοητεία και τασπινιά.

Πώς εξηγείται αυτό το θαύμα; Κατά τον απλούστερο τρόπο. Κι' αυτό ακριβώς είναι το μεγάλο άβαντάζ που έχουν οι βεντέττες απέναντι των άλλων γυναικών.

Γεμάτες ενθουσιασμό κι' αυτοπεποίθηση, ξεκινούν προς την κατάκτηση της δόξης, προσπαθώντας να έπω-

φελθούν όχι μόνον τις χάρες των, αλλά και τα ελαττώματά των. Από τη μιά μεριά υπογραμμίζουν και δυναμώνουν τον τόνο των χαρακτηριστικών, που δίνουν στη φυσιογνωμία τον ξεχωριστό τόνο της προσωπικότητος. Από την άλλη διορθώνουν και καλύπτουν, ότι ξέρουν ότι μπορεί να βλάψει και να χαλάσει τη γοητεία τους.

Η μεταμόρφωση αυτή, μη νομίζετε ότι γίνεται μέσα σε μία μέρα. Η τυπική όμορφια των αστέρων επιτυγχάνεται με την υπομονή, την δραστηριότητα, την επιμονή και το θάρρος.

Ας πάρουμε ως παράδειγμα την Τζόαν Κράουφορντ.

Όταν η διάσημος αυτή βεντέττα όνομάζετο Λοσίλ Λέ Σουαίρ και ζούσε στο πλυντήριο της μητέρας της, έδωλε με φρίκη στον καθρέφτη το πελώριο στόμα της και τα χοντρά της χείλη.

Μία μέρα πήρε την απόφαση να μη δίνει προσοχή στις ατέλειες αυτές του προσώπου της.

Βάφοντας τα χείλη της καθ' όλη τους την επιφάνεια, απέκτησε ένα χαμόγελο γεμάτο φυσικότητα, νεύματα και ζωή. Από τότε, όλοι παρεδέχθησαν ότι μπορεί μια γυναίκα να είναι σα γηνευτική, χωρίς να είναι καλλονή.

Κατόπιν ένεφανίσθη η Κάθριν Χέμπουργ με τα μεγάλα και ανοιχτά ροιθούνια της, τα πυκνά της φρύδια, το ες κοκκαλιάρικους ώμους της, τις υπερμεγέθεις χερσίδες της και την τρacheία της φυσιογνωμία. Έπεδλήθη.

Και όλες έδρες της μοιάζουν, είναι τώρα περήφανες. Άδι άφορο αν πρώτα φοβόντανε να βγουν έξω με το φως του ήλιου...

— — —

Θυμάστε τα πρώτα φίλμ της Ντανιέλ Νταρριέ, μεταξύ των οποίων και «Αϊ άμπελοι του Κυρίου»; Έδινε την εντύπωση μις άσημαντης μικρούλας, που δεν ήξερε ούτε να γελάσει κι' άνοιγε το στόμα της σαν βλάκας.

Σήμερα, η ίδια αυτή κοπέλλα είναι μιά διάσημος σάρ, από την οποίαν όλες οι γυναίκες του κόσμου αντιγράφουν το χτένισμα, το μακιγιάζ των ματιών και το θάψι-

μο των χειλιών!

Η Μάρλεν Ντήτριχ το ίδιο. Πριν παίξει στον «Γαλάζιον Άγγελο» είχε μιά κοινή φυσιογνωμία, νύστιμη, συμπαθητική, όχι όμως κι' εξαιρετική. Άργότερα, πολύ άργότερα, δημιούργησε τον ανίματικό τύπο της «βάμπ» που άναστάτωσε όλους τους άνδρες.

Όπως έλέπετε λοιπόν, οι βεντέττες του κινηματογράφου δεν έχουν προικισθή από τη φύσι μ' εξαιρετικά προσόντα σαγήνης. Με την επιμονή όμως και την υπομονή κατάρθωσαν να γίνουν γοησσες.

Την καταπληκτικότερη όμως εξέλιξη την είχε η Γκρέτα Γκάρμπο.

Η μεγάλη αυτή καλλιτέχνης, με το άπροσμέρητο γόητρο, δεν ήταν στην αρχή παρά μιά κοπέλλα με άχρωμο και άνούσιο πρόσωπο, με άνεκφραστο βλέμμα και με κακοχτενισμένα μαλλιά.

Πώς τώρα, η άσημη αυτή κοπέλλα, που δεν την πρόσεχε κανείς, κατάρθωσε να γίνη η «θεία Γκρέτα»; Χάρης στη φροντίδα που κατέβαλε, για να προσδώσει στη μορφή της την έκφραση.

ΠΑΣΚΑΛ ΜΠΡΥΓΙΕΡ

Η Σιμόνη Σιμόν, είναι η γοητευτικότερη άσχημη του Χόλλυγουντ.

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Ένα εξαιρετικό αστυνομικό μυθιστόρημα ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Σε μιά ώραία έπαυλη του Λάβερν Πέβεριλ, κατά τη διάρκεια ενός μπάλ μασέ, θρέθηκε σιωπηλός ο συγγραφέας Έντγκαρ Στάλλαρ. Το έγκλημα διεπράχθη τη στιγμή που είχαν σβήσει όλα τα φώτα της έπαύλεως, για να παίξουν οι καλεσμένοι το κρυφτούλι. Ο οικοδεσπότης Τάμπριτζ είδοποίησε άμισως το πλησιέστερο αστυνομικό τμήμα και σε λίγο κατέφθιναν στο Πέβεριλ, ο ένομοτάρχης Λέιν, ακολουθούμενος από τον Χιού Κόλλιερ, άξιωματικό της Σκότλαντ Γουάδ, που βρισκόταν με άδεια και άκολούθησε τον φίλο του ένομοτάρχη, έντελώς άνεπισημα.

Οι δύο αστυνομικοί άρχισαν να εξετάζουν έναν ποδο έναν όλους τους καλεσμένους, χωρίς, όμως, να προκύπτει τίποτα το διαφωτιστικό από τις καταθέσεις των.

Έν τώ μεταξύ, ο ένομοτάρχης Λέιν παθαίνει από άσφυξία μέσα στο δωμάτιο της έπαύλεως όπου κοιμήθηκε (λόγω του ότι άνοιχθηκε υστერიωδώς το ρομπινέ του φωταερίου) κι' οι άνακρισεις συνεχίζονται από τον έπιθεωρητή της Σκότλαντ Γουάδ Χιού Κόλλιερ).

3ον

Ο Στάλλαρ έγραφε, λοιπόν, κάθε βράδυ, αλλά τα χειρόγραφα του εξακολουθούσαν να παραμένουν άφαντα... Ο Κόλλιερ άνοιξε το καντέ του Λέιν, έλες οι σημειώσεις που είχε πάρει μπροστά του, κατά την πρώτη βραδυά των άνακρισεων, ύπληρχαν μέσα στο καντέ.

Άλλες, όμως, σημειώσεις δεν ύπληχαν. Ήταν δυνατόν να μην είχε νοάψει τίποτα ο Λέιν; Ή μήπως είχαν άφαιρεθί ώρισμένα φύλλα του καντέ; Το πρωί της έπαύλει, δεν κατέβηκαν όλοι οι καλεσμένοι στην τραπεζαρία για το πρωινό ρόφημα. Οι τρεις νεαροί του πρεσβυτερίου έφαγαν αυγά και λουκάνικα με τρομερή δρεξη, άδυνατούντες να κρατήσουν τη σοβαρή και περιλυπη πόζα που άπαιτούσαν, οι περιστάσεις. Η Βαρβάρα Νόρρες είχε μείνει έπάνω, κοντά στη μικρή άδελφή της Τζόαν, που είχε πάρει ένα δυνατό συνάχι, έκτος από τις αίσθηματικές της συγκινήσεις. Η Τζούλιαν Χάβιλαντ σηκωνόταν πάντα άργά και δεν κατέβαινε παρά μόνον όταν οι άλλοι είχαν τελειώσει. Η Άντζελ σεργίρισε το τσάι κι' έπεχείρησε να καθησυχάσει τον Τζώρτζ Τάμπριτζ.

Μη κάνετε, λοιπόν, έτσι για την Πήρλ! είπε. Ξέρετε ότι είναι νευρική και ταρασσεται με το παραμικρό... Ο σερ Χιούστας έπιασε κουβέντα με την Ρούθ Κλέαρ.

— Σε λίγο θα συνοδεύσω στο Λονδίνο την κυρία Στόρεν με την κόρη της και θα ήμουν πολύ εύτυχής, κυρία Κλέαρ, αν θα έρχόσασταν και σεις. Φέρνουμε βάρος έδω και δεν πιστεύω να μας χρειάζεται η άστυνομία. Είναι πολύ λυπηρό που βρεθήκαμε μπλεγμένοι σ' αυτή την ύπόθεση, αν και δεν θέλησα να πω τίποτα στον καυμένο τον Τζώρτζ για να υή τον στενοχωρήσω περισσότερο. Έλπίζω εις το μέλλον να του γίνη μάθημα και να προσέχη στην έκλογη των προσώπων που προσκαλεί στο σπίτι του.

— Λυπούμαι, σερ Χιούστας, δεν καταλαβαίνω τι θέλετε να πείτε, είπε ψυχρά η κυρία Κλέαρ, κατάπληκτη.

— Μά... λησμονείτε ότι κάλεσε δυο πρόσωπα τελείως άγνωστα; Χαμήλωσε τη φωνή του και γύρισε την καρέκλα του ώστε να κρύβει την νεαράν Άμερικανίδα από τους άλλους.

— Το θύμα, όπως ξέρετε, δεν άπήλασε καθόλου καλής φήμης. Ο θεός ξέρει ποδ τον γνώρισε η Πήρλ... Νά τι γίνεται μ' αυτή τη χορομανία... Η Πήρλ είναι πολύ όμορφη γυναίκα, άλλ' έχει πολύ άσχημον χαρακτήρα κι' ο εξαδέλφος μου τα δέχεται όλα, για να έχει την ήσυχία του. Όσο για τον Ντάρροου...

— Η Ρούθ τον διέκοψε:

— Ο κ. Ντάρροου είναι πολύ καθώς πρέπει. Είναι παλινός φίλος του εξαδέλφου σας και τον γνωρίζω από πολλόν καιρό.

— Ο σερ Χιούστας δεν έπτοήθη. Κι' έξηκολούθησε:

— Ο Τζώρτζ κι' ο Ντάρροου ήταν συμμαθητά από μικρά παιδιά. Την οίκογένεια όμως του Ντάρροου δεν την ξέρουμε. Κατά τη διάρκεια του πολέμου έξαντανώθηκαν στο Ρίτσμοντ. Κατόπιν ο Τζώρτζ τον έχασε τελείως και δεν τον ξανασυνήντησε, παρά μόνον την περασμένη εβδομάδα στο Στράντ. Έμαθα ότι ο Ντάρροου είπε ότι αν έν γνώριζε την παρουσία του Στάλλαρ στο Λάβερν Πέβεριλ, δεν θα έρχότανε ποτέ.

Η Ρούθ άφησε το φλυτζάνι του τσαγιού της με χέρι πολύ έτρεμε. Ο άρχικός σκοπός της ήταν να μην έκφραση καμιά γνώμη. Τώρα, όμως, φράση καμιά άνώνη. Τώρα, όμως, φράση καμιά άνώνη. Τώρα, όμως, φράση καμιά άνώνη.

— Δέν πρέπει να τον υποπτεύεσθε, σερ Χιούστας, είπε.

— Δέν λέγω ότι αυτός σκότωσε

τον Στάλλαρ. Μπορεί, όμως, να είχαν κάποιον άλλον απ' έξω και να τον έφυγάδευσε άμέσως μετά το έγκλημα. Έτσι εξηγείται το γεγονός ότι το όπλον του έγκλήματος δεν βρέθηκε πουθενά. Πρέπει να μιλήσω στον ντέτεκτιβ που ήλθε εις άντικατάστασιν του Λέιν. Πολύ με στενοχωρεί αυτό το δυστύχημα... τα μηχανήματα του φωταερίου μου προκαλούσαν άνέκαθεν την άπέχθειαν.

Η Ρούθ σηκώθηκε. Φοβόταν μήπως προφέρει λόγια, για τα όποια θα μετανοήσε κατόπιν. Ο Ντάρροου είχε βγή από την τραπεζαρία και η Ρούθ τον βρήκε στη βάσι της σκάλας.

— Χιού! ψιθύρισε. Το τυφλό πρόσωπο του νέου φωτιά σθηκε.

— Χιού, πηγαίνω στη λίμνη να πατινάρω. Έρχεσθε μαζί μου;... Πατινάρετε, νομίζω...

— Ναι... Θα άποχρεωθίτε, όμως, να με κρατάτε από το χέρι.

— Πολύ ευχαρίστησα. Μιά στιγμή να πάρω τη γούνα μου και τα πατίνια μου.

Καθυποθύνησαν σιωπηλοί προς τη λίμνη. Η κοιλιάς ήταν σκεπασμένη από πυκνή δούλη. Ο ψυχρός άέρας τους έμαστιγώνει το πρόσωπο. Καθώς άφησαν την κεντρική άλλα και πήσαν το στενό μονοπάτι που άδηγούσε προς τη λίμνη, αισθάνθηκαν την παγωμένη γλόν να σπάζει κάτω από τα βήματά τους. Οι Χάβιλαντ είχαν κιόλας φθάσει μαζί με τον νεαρό Νόρρες και τους φίλους των. Η Ρούθ άδήςνησε τον σύντροφό της πιο πέρα, σε καμιά έκασοστή μέτρα μακριά απ' τους άλλους.

— Θα σας φορέσω τα πατίνια σας, είπε ο Ντάρροου.

— Θα τα καταφέρετε;

— Φυσικά.

Ο τυφλός έγονάτισε μπροστά της και της φόρεσε τα πατίνια. Ύστερα φόρεσε και τα δικά του και είπε:

— Πάμε! Όλο το λειβάδι είναι πλημμυρισμένο και ο Τζώρτζ είπε ότι δεν ύπάρχει κανένας κίνδυνος, άρκεί να βρσκεται κανείς σε άρκετή άπόσταση από το ποτάμι.

Πιάσθηκαν από τα χέρια και άρουν να πατινάρουν. Ο Ρόγκ Νόρρες που είχε πέσει, τους έκύτταζε με θαυμασμό.

— Αυτοί οι δυο, είπε, πατινάρουν θαυμάσια. Η κυρία Κλέαρ είναι ύπεροχη με τη γούνα της.

— Ξέρετε πόσο στοιχίζει αυτό το γούνινο παλτό; είπε η Άντζελ. Τουλάχιστον τριακόσιες λίρες. Η Βαίλισσα και ο Ζητιάνος... Καί η Βαί-

λισσα διακεδάσει...

Οι δυο παγοδρόμοι έκαναν αρκετές βόλτες πριν σταματήσουν. 'Ο Ντάρρου κρατούσε πάντοτε τα γαντοφορεμένα χέρια μέσα στα δικά του και ή ζέστα τους έθερμαινε την καρδιά του. Βαθεία σιγή βασιλευε γύρω τους. 'Ενός μιν έδει ήταν έντελώς μόνοι κάτω από τον γκρίζο ουρανό.

— Θυμάστε τὸ πάρκο τοῦ Ρίτσμουτ κατά τὴν τελευταία μέρα τῆς αδειάς μου; ρώτησε ὁ Ντάρρου.

— Ναί, εἶπε ἡ κυρία Κλέαρ με στεναγμό. Τότε, ὅμως, ἦταν ἀνοιξίς. 'Εχουν περάσει δεκατέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε. Χιού. Δυστυχισμένο πωλάκι! Τὸ ἀκούτε, ἐκεῖ καί ; Κρίμα πὺν δὲν ἐπῆρα μερικά ψίχουλα μαζί μου!

Κύτταξε με συμπάθεια τὸν μικρὸ κοκκινωσκούφη πὺν σπαρταροῦσε πάνω σ' ἓνα γυνιδ κλαδί.

— 'Εφερα μερικά σάνδουιτς μαζί μου, εἶπε ὁ Χιού.

— Μπράβο! Πάμε νὰ καθήσουμε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος πὺν δὲν εἶναι πλημμυρισμένο. Δόστε μου τὸ χέρι σας. Θὰ σὰς ὀδηγῶ ἐγὼ...

'Επρογευμάτισαν με τὰ σάνδουιτς καὶ τὸν καφέ πὺν εἶχαν μέσα στὸ «θεριμό». 'Ο κοκκινωσκούφης εἶχε ξεθαρόψει κι' ἦλθε κοντὰ τους, τοιμπώντας με τὸ ράμφος του τὰ ψίχουλα πὺν πετούσαν.

Πρώτος διέκοψε τὴ σιωπὴ ὁ Ντάρρου.

— Εἴσθε χῆσα;

— Ναί. 'Ο Οὐλμπτο πέθανε.

— 'Αλλὰ δὲν φορῶτε μαῦρα.

— 'Οχι. Τὰ ἔβγαλα πρὸ ἐνὸς ἔτους.

— 'Εξ ἄλλου, ἦμασταν χωρισμένοι ἀπὸ πολὺ πρῖν. 'Ο γάμος μου δὲν ὑπῆρξε καὶ πολὺ εὐτυχής.

— Εἶναι πολὺ λυπηρὸ ψιθύρισε ὁ Ντάρρου. Μέσα του, ὅμως, αἰσθάνθηκε μιά μεγάλη νὰρά.

Τὸ νοῦ του ἦλθε ἡ συνομιλία πὺν εἶχε κάνει με τὴν ὑπέρα του τὴν τελευταία μέρα τῆς αδειάς του στὸ Ρίτσμουτ. «Μὴν ἐκμισποῦσεσι τὸ αἰσθημό σου πρὸς τὴν Ρούθ, τοῦ εἶνε πῆ ἡ ὑπέρα του. Εἶναι τόσο νέα. Δὲν θὰ νὰ δεσμευθῇ. Τῆς ἀξέσεις, ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ ὑπενθυμίσω ὅτι δὲν εἶσαι πλούσιος».

Μετά τὰ λόγια αὐτὰ τῆς ὑπέρας του, ὁ Χιού ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὸ αἰσθημά του καὶ ἡ Ρούθ παντρεύθηκε στὴν 'Αμερική, μ' ἓναν ἄντρα πὺν ταίριαζε στὴν κοινωνικὴ τῆς θέσι.

Ἡ Ρούθ ἐπρόσφερε τὸ πρόσωπὸν του, πὺν ἦταν γεμάτο ἐκφρασι. παρ' ὅλη τὴν τυπότητά του. Σηκώθηκε.

— 'Ας ἐπιστρέψουμε, εἶπε, γιατί κάνει πολὺ τσουχτερὸ κρύο. Μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ χιονίσῃ.

Τὸν ὠδήγησε καὶ πάλι πρὸς τὴν παγωμένη λίμνη. Πιάσθηκαν ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἐεκίνησαν.

— Πιὸ γρήγορα! Πιὸ γρήγορα! Στρίψτε ἀριστερά!... φώναξε ὁ Ντάρρου.

— Δὲν μπορὸ περισσότερο, εἶπε ἡ Ρούθ, λαχανιασμένη.

'Ο οὐρανὸς εἶχε γίνεῖ ἄκόμα πιὸ γκρίζος. Οἱ ἄλλοι καλεσμένοι, φοβούμενοι τὴν καταιγίδα, εἶναι ἐπιστρέφει στὴν ἑπαυλὶ. 'Ο Ντάρρου ἔβλεπε τὰ πατίνια του καὶ βοήθησε τὴ Ρούθ νὰ βγάλῃ καὶ τὰ δικά της.

Τὸν πῆγε ἀπὸ τὸ μπράτσο, γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ.

— Περάσαμε πολὺ ὠραία, εἶπε δευλά.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ μικρὴ παύσι:

— 'Ο σὲρ Χιούστας σκέπτεται νὰ φύγῃ με τὴν κυρία Στόρεϋ καὶ τὴ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Διάννα, πρῖν γίνῃ ἡ ἐπίσημος ἀνάκρισις. Νομίζει πὺς θὰ τὰ βολέψῃ με τὸ διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ μοῦ πρότεινε νὰ με πάρῃ με τὸ αὐτοκίνητό του στὸ Λονδίνο.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Ντάρρου.

— Δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ρηθῇτε καὶ σὲς μαζί μας, Χιού;

'Ο τυφλὸς ἐγέλασε:

— 'Αδύνατον. Εἶμαι ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς ὑποθέσεως. 'Εγὼ ἀνεκάλυψα τὸ πῶμα. Θυμάστε μιά μέρα πὺν σὰς εἶπα ὅτι μισῶ τὸν Στάλλαρ;

— Ναί....

— 'Η μὲς Χάβιλαντ με ἄκουσε καὶ τῶπε στὴν ἀστυνομία. 'Ο Λέιν... λυποῦμαι γιὰ τὸ ἀτυχήματὸν του, μοῦ ἦταν πολὺ συμπαθής.

— 'Εξ σου συμπαθῆς εἶναι καὶ ὁ ἀντικαταστάτης του, εἶπε ἡ Ρούθ.

'Εν τῷ μεταξύ εἶχαν φθάσει στὴν ἑπαυλὶ. Μέσα στὸ γάλλῃ ἦταν συγκεντρωμένοι ὅλοι οἱ καλεσμένοι.

— 'Ολα τελείωσαν, εἶπε μέσα του ὁ Χιού. Καὶ ὑψώνοντας τὴ φωνή του: Σ' εὐχαριστῶ, Ρούθ.

'Η Ρούθ ὑπῆκε μέσα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. 'Ηταν κατὰ γλῶσση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ δον

'Η σκάλα τῆς ὑπηρεσίας

'Ο Κόλλιερ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς σκάλας τῆς ὑπηρεσίας, στὴν ἑκκρὸ τοῦ διαδρόμου πὺν διέηγιζε τὴν ἑπαυλὶ καθ' ὅλον της τὸ μήκος καὶ ἄκουσε ἓνα κύμα ὕβριστικῶν λόγων, πὺν προήγοντο ἀπὸ μιά νουαίκα θυωμένη.

'Ο ἀστυνομικὸς δὲν κατάλαβε τίποτε, γιατί ἡ νουαίκα αὐτὴ μιλοῦσε γαλλικά. 'Επηκολούθησε βραχυλεπτή σιγὴ καὶ ὕστερα ἀκούσθηκαν βήματα ἀπὸ ἀκρογωνομένου ἀνδρός.

'Η νουαίκα πὺν μιλοῦσε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, τὰ εἶχε προφανῶς με κάποιον... 'Αλλ' οἱ ὑπῆρται εἶχαν ὅλοι ἓνα συλλογικὸ ἄλλοθι. ὅσοι τῆς βραδυὰ τοῦ ἐγκλήματος βρισκόταν ἄλλοι στὸ χωριό. 'Ο Κόλλιερ θυμήθηκε ὅσα τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν Ζουστίνια Ντυμπουά, τὴ Γαλλίδα καμαριέρα τῆς κυρίας Τάμπριτζ. Οἱ ἄλλοι ὑπῆρτες δὲν τὴν ἠναποῦσαν καθόλου.

'Ο Κόλλιερ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα καὶ εἶδε στὴν κάτω πόρτα τῆς ὑπηρεσίας τὸν σωφὲρ τοῦ σὲρ Χιούστας. Τὸν σωφὲρ αὐτὸν τὸν εἶχε δῇ καὶ τὴν πρώτη μέρα τῆς ἀφίξεώς του στὴν ἑπαυλὶ καὶ τὰ νεῖδατὰ του τοῦ εἶχαν κάνει ἐντύπωση.

'Ο Κόλλιερ ἐκατέβηκε κάτω καὶ εἶδε τὸν σὲρ Χιούστας, με τοὺς «Τάιμς» στὸ χέρι, νὰ μιλά με τὸν σωφὲρ.

— Καλημέρα, 'Ιβάν. Εἶδες τί εἶχε τὸ αὐτοκίνητο; Μοῦ φάνηκε πὺς ἔτριξε πολὺ ἄσχημα χθές.

— Τὸ πρόσεξα, σὲρ Χιούστας. Εἶνε ἐν τάξει τώρα.

— Πολὺ καλὰ. Νομίζω ὅτι θὰ φύγουμε σήμερα γιὰ τὸ Λονδίνο. 'Α..... νὰ ἡ κυρία Στόρεϋ. Θέλετε ν' ἀναχωρήσουμε μετὰ τὸ πρόγευμα, κυρία Στόρεϋ;

'Η κυρία Στόρεϋ ἦταν, καθὼς φαίνεται, πολὺ ὁμορφὴ στὰ νεῖδατὰ της. Καὶ τώρα, παρ' ὅλα τὰ ἑβδομήντα

τῆς χρόνια, διατηροῦσε ἱγνὴ τῆς παλαιάς τῆς ὁμορφίας. 'Ο σκοπὸς τῆς ζωῆς της ἦταν νὰ βρῇ ἓνα πλῆθος γαμβρὸ γιὰ τὴν ἐγγονή της. Καὶ τὸν γαμβρὸ αὐτὸν φαίνεται πὺς τὸν εἶχε βρῇ στὸ πρόσωπο τοῦ σὲρ Χιούστας, πὺν τὸν εἶχε γνωρίσει τὸν περασμένο Σεπτέμβριο στὰς Κάννας. 'Η Διάννα δὲν τὸν ἤθελε γιατί ἦταν γέρος. 'Αλλ' ἡ γιανγία της ἐπέμενε μ' αὐτὰ τὰ πειστικὰ λόγια:

— Εἶσαι ἀνόητη μικρούλα μου, νὰ μὴ θέλῃς αὐτὸν τὸ γάμο. 'Ο σὲρ Χιούστας εἶνε, βέβαια, λίγο μεγάλος στὴν ἡλικία, ἀλλὰ μὴ λησμονῇς ὅτι τὰ οἰκονομικὰ μας μέσα εἶνε σὲ κακὴ κατάστασι. 'Ολες σου τίς τουαλέτες τίς ἀγόρασα με πίστωσι.

Μόλις ἡ κυρία Στόρεϋ εἶδε τὸν σωφὲρ τοῦ εἶπε:

— Καλημέρα 'Ιβάν. 'Ελπίζω νὰ σοῦ πέρασε ὁ πονόδοντος.

'Ηταν πάντοτε καταδεκτικὴ πρὸς τοὺς ὑπῆρτας, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἔδινε ποτὲ καλὸ πουργουρά. 'Ο 'Ιβάν ὑπεκλίθη καὶ ἀπήντησε με σεβασμό:

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία, μοῦ πέρασε τὸ δόντι μου.

— Λοιπόν; εἶπε ὁ σὲρ Χιούστας. Θὰ εἴσθε ἔτοιμοι στὰς δύο γιὰ νὰ φύγουμε; Ποῦ εἶναι ἡ Διάννα;

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη βγῆκε καὶ ἡ Διάννα ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ πλησίασε στὸ μικρὸ γκροῦμ. 'Ο σὲρ Χιούστας τὴν ὑποδέχθηκε μ' ἓνα χαμόγελο καὶ τῆς εἶπε:

— Πηγαίνετε νὰ ἐτοιμάσετε τίς βαλίτσες σας. Δὲν εἶναι καὶ τόσο δυσάρεστο νὰ περάσουμε τὰ Χριστούγεννα στὴν πόλι. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε πολὺ νὰ περάσετε μιά βδομάδα στὸ Σαβῶ μαζί μου, προτοῦ ἐπιστρέψετε στὸ σπιτί σας.

'Η Διάννα ἐκύτταξε τὴ γιανγία της ἐρωτηματικά.

— Πολὺ εὐχαριστῶς, εἶπε ἡ κυρία Στόρεϋ. Εἴσθε πολὺ εὐγενής, σὲρ Χιούστας. 'Ελα, μικρούλα μου, πάμε νὰ ἐτοιμάσουμε τίς βαλίτσες μας.

'Ανέβηκαν τὴ σκάλα καὶ ὁ Κόλλιερ ὀπισθοχώρησε γιὰ νὰ τίς ἀφήσῃ νὰ περάσουν. 'Ο σὲρ Χιούστας ἐπέστρεψε στὴ βιβλιοθήκη καὶ ὁ σωφὲρ βγῆκε ἔξω.

'Ο Κόλλιερ συλλογίσθηκε λίγο, πρῖν ἀρχίσῃ τὴν ἐπίθεσιν του κατὰ τοῦ σὲρ Χιούστας. 'Ο Λέιν εἶχεν ἐκφράσει σαφῶς τὴν ἀπόφασίν του, νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλεσμένους τοῦ Τάμπριτζ πρῖν λήξῃ ἡ ἀνάκρισις. Οἱ Νόρρυς, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν αὐτή, ἔμειναν στὸ Πέβερλι, μ' ὅλο πὺν τὸ πρεσβυτέριο βρισκόταν πολὺ κοντὰ στὴν ἑπαυλὶ. 'Ο Κόλλιερ δὲν ἔβλεπε γιὰ ποιὸν λόγο ἔπρεπε νὰ ἐξαίρεθῇ ἀπὸ τὸν γενικὸν αὐτὸν κανόνα ὁ σὲρ Χιούστας καὶ ἡ κυρία Στόρεϋ, ἂν καὶ ἡ μαρτυρία τους δὲν ἔπαιζε κανένα ρόλο καὶ ἦταν ζητήμα ἂν θὰ τοὺς καλοῦσε ὁ ἀνακριτής. 'Η γρηὰ Στόρεϋ εἶχε ἀποσυρθεῖ στὸ δωμάτιό της, πρῖν ἀφήσῃ τὸ παιγνίδι τοῦ κρυφοῦ καὶ ὁ Χιούστας με τὴ Διάννα δὲν ἦσαν τίποτε ἀπολύτως.

'Ο Κόλλιερ ἐγκατεστάθη στὸ μικρὸ γραφεῖο πὺν εἶχε χρησιμοποιήσει κι' ὁ Λέιν. 'Αναψε ἓνα τσιγάρο καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις, ἀπὸ τίς ὁποιεσ τὸν ἀπέσπασε ἓνας διακριτικὸς χτύπος στὴν πόρτα.

— Εὐμπρός!

'Ηταν ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας Τάμπριτζ, τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἄστραφταν ἀπὸ θυμό.

— Θέλω νὰ σὰς μιλήσω...

'Ο Κόλλιερ παρετήρησε ὅτι ἡ ἀγγλικὴ τῆς προφορὰ ἦταν ἀπογογ. Πρὸ

ὀλίγου, ὅμως, τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν ἀπαίστως γαλλικά, τὴ μητρικὴ τῆς γλῶσσα.

— 'Εχετε νὰ δώσετε στὴν ἀστυνομία καμμία πληροφορία;

— Ναί. Δὲν ἀσχοληθήκατε καθόλου με τοὺς ὑπῆρτες. 'Εχουν ὅλοι ἓνα ἄλλοθι, δὲν εἶναι ἔτσι; 'Ο χορὸς...

'Εκανε μιά παύσι δραματικὴ.

— Λοιπόν; ρώτησε ὁ Κόλλιερ.

— Τὸ ἄλλοθι αὐτὸ δὲν εἶνε σίγουρο γιὰ ὅλους...

— Πῶς;

'Ο Ρῶσος σωφὲρ τοῦ σὲρ Χιούστας, 'Ιβάν Παυλόφσκυ, προσποιήθηκε τὴν τελευταία στιγμὴ ὅτι τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι καὶ δὲν ἦλθε μαζί μας στὸ χορὸ. Λέγει ὅτι πῆγε καὶ κοιμήθηκε! Εἶναι ὅμως ἀλήθεια; Τὸ δωμάτιό του εἶνε πάνω ἀπὸ τὸ γκαράζ, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἑπαυλὶ. 'Οταν ἐπιστρέψαμε τὰ μεσάνυχτα, κανένας δὲν τὸν σκέφθηκε. Εἰμασταν ὅλοι ἀναστατωμένοι καὶ δὲν τὸν ξανάδαμε παρὰ τὸ πρῶτὸ τῆς ἐπαύριον.

'Ο Κόλλιερ ἄκουσε τὰ λόγια τῆς Γαλλίδος καμαριέρας σκεπτικῶς. 'Η πρόθεσίς της νὰ βλάβῃ τὸν σωφὲρ ἦταν καταφανής.

— Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν πληροφορία, εἶπε. Πῶς εἶνε ἡ κυρία Τάμπριτζ; Πρέπει νὰ τῆς μιλήσω σήμερα.

— Εἶναι ἀπαραίτητο; 'Η καὶ μὲνη, ἡ κυρία μου, ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὰ νεῦρα της. 'Ο ἄλλος ἀστυνομικὸς τὴν ἐξήγησε χθὲς τὸ ἀπόγευμα.

— 'Ο ἀναγκασθὼ νὰ τὴν ἐνοχλήσω κι' ἐγὼ, εἶπε ὁ Κόλλιερ καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ συνομιλία τους ἔληξε.

Μόλις ἐφυγε ἡ καμαριέρα, ὁ ντετεκτιβ ἐπῆγε στὴ βιβλιοθήκη καὶ βρῆκε τὸν σὲρ Χιούστας μαζί με τὸν ἐξάδελφόν του.

— Συγχωρεῖτε με, σὲρ Χιούστας, γιὰ τὴν ἐρώτησιν. 'Απὸ πότε εἶνε στὴν ὑπηρεσία σας ὁ Ρῶσος σωφὲρ; 'Ηθελα νὰ τὸ ξέρω.

— Γιατί; 'Ο 'Ιβάν εἶναι πολὺ καλὸ παιδί... ἔξ ἄλλου, οἱ ὑπῆρτες ἔλειπαν τὸ βράδυ τοῦ ἐγκλήματος.

'Επενέβη καὶ ὁ Τζῶρτζ Τάμπριτζ:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ θεοῦ, κύριε ἐπιθεωρητῶ, ἀφήστε τοὺς ὑπῆρτες ἡσυχους!

— Λυποῦμαι, κύριε Τάμπριτζ, εἶπε ὁ Κόλλιερ, ἀλλ' ἔμαθα ὅτι ὁ σωφὲρ 'Ιβάν δὲν πῆγε στὸ χορὸ τῆς βραδυὰ τοῦ ἐγκλήματος, προσποιήθεις ὅτι τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι. Λέγει ὅτι κοιμήθηκε νωρίς στὸ δωμάτιό του.

— Πρέπει νὰ τὸ πιστέψετε, εἶπε ὁ σὲρ Χιούστας. Εἶναι πρόσωπο ἀξιόπιστο.

— 'Απὸ πότε τὸν ἔχετε στὴν ὑπηρεσία σας; ρώτησε πάλι ὁ Κόλλιερ.

— Τὸν προσέλαβα στὸ Παρίσι τὴν περασμένη ἀνοιξί. 'Υστερα τὸν πῆρα μαζί μου στὴ Ριβιέρα.

— Σὰς εἶδειε καλὰ συστατικά;

— Πρώτης τάξεως. Εἶχε κάνει δυὸ χρόνια στὴς βαρώνης Χέρταιν... Χάνετε ὅμως τὸν καιρὸ σας, κύριε ἐπιθεωρητῶ.

'Ο Κόλλιερ ἀπήντησε ἀτάραχος:

— Εἶμαι ὁ μόνος κριτής, σὲρ Χιούστας. Καὶ φοβοῦμαι ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ τὸν κρατήσω ἔδω μέχρι τέλους τῶν ἀνακρίσεων, ἂν τὸ ἄλλοθι του σπριζέται μόνον στὴ δική του βεβαίωσι.

— 'Αλλὰ τὸν χρειάζομαι τὸ ἀπογευμα γιὰ νὰ με πᾶν στὸ Λονδίνο!

— Λυποῦμαι πολὺ, σὲρ Χιούστας. 'Ο Τζῶρτζ Φάμπριτζ φεβρήθηκε, γιατί ἤξερε ὅτι ὁ ἐξάδελφός του δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πὺν μπο-

ρεῖ κανεὶς νὰ τοὺς χαλάσῃ τὸ κέφι. Καὶ προσπάθησε νὰ μαλακώσῃ τὰ πράγματα.

— 'Αγαπητέ μου ἐξάδελφε, εἶπε, πρέπει νὰ καταλάβετε ὅτι ὁ ἐπιθεωρητής εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ καθήκον του. Θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἂν μείνῃς ἄκόμα στὸ σπιτί μου με τὴ βοηθητικὴ Διάννα καὶ τὴ γιανγία της πὺν παίζει περίφημα μπριτζ.

Ξέρω ὅτι ἡ φρικτὴ αὐτὴ ὑπόθεσις ἐχάλασε τὴ διάθεσίν του ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; 'Αν ἐπιμείνῃς νὰ φύγῃς θὰ σοῦ δανείσω τὸ δικό μου αὐτοκίνητο με τὸν σωφὲρ μου Χόντζετ. 'Οταν ξεμπλέξῃ ὁ 'Ιβάν ἀπὸ τὰς ἀνακρίσεις, θὰ ἔλθῃ στὸ Λονδίνο νὰ σὲ βρῇ.

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀπήντησε ψυχρὰ ὁ σὲρ Χιούστας.

'Ο Κόλλιερ ἀπεσύρθη καὶ παρήγγειλε τοῦ μαίτρο ντ' ὀτὲλ νὰ τοῦ στείλῃ τὸν Ρῶσο σωφὲρ. 'Ο Παυλόφσκυ ἔφθασε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν σ' ὅλες τίς ἐρωτήσεις πὺν τοῦ ἐβλήθησαν. Τὸ εἰλικρινές του ὕφος ἔκανε εὐνοϊκὴ ἐντύπωσιν στὸν ἀστυνομικόν.

'Ο 'Ιβάν δὲν πῆγε στὸ χορὸ με τοὺς ἄλλους ὑπῆρτες, γιατί εἶχε ἓνα τρομερὸ πονόδοντο. Κλεισθήκε στὸ δωμάτιό του καὶ προσπάθησε νὰ καλμάρῃ τὸν πόνο του με διάφορα γιαιτροσόφια πὺν τοῦ δώσαν ἡ μαγειρίσα καὶ οἱ καμαριέρες. 'Η δυσφορία του εἶχε ἐμπνεύσει τὴ συμπάθειαν σ' ὅλο τὸ ἡθικὸ προσωπικὸ τῆς ἐπαύλεως.

— Καὶ ἡ Ζουστίνια, ἡ καμαριέρα τῆς κυρίας Τάμπριτζ; ρώτησε ὁ Κόλλιερ.

— Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ 'Ιβάν ἐδίστασε νὰ ἀπαντήσῃ.

— 'Η Ζουστίνια ἐπέμενε νὰ πᾶω στὸ χορὸ... γιατί ἤθελε νὰ χορέψῃ μαζί μου... Τῆς ἐξήγησα ὅτι εἶχα πονόδοντο, ἀλλ' αὐτὴ θύμωσε πολὺ.

— Ποῖο δόντι σὰς πονοῦσε;

— 'Ενας τραπέζιτης...

— 'Όστε κλειστήκατε ἀπὸ νωρίς στὸ δωμάτιό σας, ἐπάνω ἀπὸ τὸ γκαράζ, πῆρατε γιαιτρικά καὶ κοιμηθήκατε ὡς τὸ πρῶτ;

— Ναί. Δὲν ἄκουσα τίποτε. Τὸ ἐγκλημα τὸ ἔμαθα τὸ πρῶτ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὑπῆρτες.

— Μιλάτε πολὺ καλὰ τὴν ἀγγλική. Μένετε ἀπὸ πολὺν καιρὸ στὴν 'Αγγλία;

— 'Όχι. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺν ἔρχομαι.

— Ποῦ μάθατε, λοιπόν, τόσο καλὰ ἀγγλικά; ρώτησε ὁ Κόλλιερ ἐκπληκτός.

— Με ἀνέθρεψε παιδαγωγὸς 'Αγγλός. Οἱ γονεῖς μου εἶχαν περιορίσῃ καὶ μέναμε, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως, στὴ λεωφόρο Νέβσκυ. Τὸ σπιτί μας τὸ ἔκαψαν οἱ μπολσεβίκοι καὶ οἱ γονεῖς μου ἐσφάγησαν. Μπορὸ τώρα ν' ἀποσυρθῶ. Πρέπει νὰ βάλω μπενζίναν στὸ ἀμάξι...

— Πηγαίνετε. Θὰ μείνετε, ὅμως, μέχρι τέλους τῶν ἀνακρίσεων. Εἰδοποιῶ τὸν σὲρ Χιούστας.

— Εἶναι πολὺ θυωμένος;

'Ο Κόλλιερ ἀπέβαλε τὴν ἐπαγγελματικὴ του σοβαρότητα καὶ εἶπε χαμογελώντας:

— Δὲν θὰ σὰς πῶ ὅτι ἐνθουσιάζομαι μόλις τοῦ ἀνεκοίνοσα τὴν ἀπόφασίν μου. Πάντως ὁ κ. Τάμπριτζ τοῦ προσέφερε

Ίβανι με καταφανή στενοχωρία.

— Μή στενοχωρείσθε, νέε μου. Σέ δυό—τρεις μέρες τὸ πολύ, θά πάτε καί σεις στὸ Λονδίνο. Ὁ κύριός σας εἶναι πολὺ θυμωμένος, ἀλλ' ὄχι ἐναντίον σας. Ἀντιθέτως σὰς ἐκτιμᾷ πολὺ.

Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν καθυστέρησαν τὸν σωφὲρ, ὁ ὁποῖος ἀπεσύρθη σιωπηλός. Ὁ Κόλλιερ συνεπέρανε ὅτι ἡ καταγγελία τῆς Ζουστίνας ἦταν κακόβουλος, γιατί ὁ σωφὲρ ἀπέκρουσε τὸν ἔρωτά της. Ἡ γυναίκα αὐτὴ φαίνεται ὅτι εἶχε πολὺ μοχθηρία κι' ἐκδικητικότητα μέσα της. Μήπως αὐτὴ σκότωσε τὸν Στάλλαρ;

Ὁ ντέντεκτιβ μπήκε στὸ ὄφθις καὶ βρῆκε τὸν γέροντα μαίτρ ντ' ὀτέλ Μάνερς, νὰ τακτοποιῇ τὰ ἀσημικά.

— Ὁ Παυλόφσκυ δὲν ἦλθε μαζί σας προχθές τὸ βράδυ στὸ χορὸ τοῦ χωριοῦ; τὸν ρώτησε.

— Ὁχι. Τοῦ πονοῦσε τὸ δόντι του. Ἐξ ἄλλου... κι' αὐτὸ ἀναμεταξύ μας κύριε ἐπιθεωρητά... ἔμεινε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ Γαλλίδα καμαριέρα πού τὸν κυνηγᾷ ἀγρίως καὶ θέλει νὰ χορεύῃ διαρκῶς μαζί του.

— Αὐτὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Κόλλιερ. Ὡστόσο, ἡ Ζουστίνια πῆγε μόνη της στὸ χορὸ καὶ χόρεψε, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ναί, πῆντησε ὁ μαίτρ γελώντας. Φοροῦσε μάλιστα καὶ ἔξωμη τουαλέτα, πράγμα πού ἔκανε τὴ μαγείρισσα νὰ τὴν κουτοσυνεπιλάβῃ...

Ὁ Κόλλιερ ἐπέστρεψε στὸ γόλλ καὶ ἄκουσε κάποιον ἀπὸ τοὺς Τάμπριτζ πού τηλεφωνοῦσε μέσα στὴ βιβλιοθήκη. Τὴν ἔπρεπε νὰ κἀν τώρα; Ἄν ἦ- ἔρε τουλάχιστον σὲ ποιὲς ἐνέργειες εἶχε προβεῖ ὁ Λέιν τὸν περασμένη ἀπό- νευια... Οἱ τοῖς σελίδες πού ἔλειπαν ἀπὸ τὸ καονέ του ἔπρεπε νὰ εἶχαν πολὺ σπουδαῖες σημειώσεις.

Κύτταξε τὸ ρολόγι του. Ἦταν μία παρὸν δέκα. Δὲν μπορούσε λοιπὸν νὰ δῇ τώρα τὴν κυρία Τάμπριτζ καὶ τὴ Τζόαν Νόρρις... θὰ τις ἔβλεπε μετὰ τὸ πρῶγευμα. Μήκω στὴ βιβλιοθήκη καὶ βρῆκε τὸν σέρ Χιούστας πού μόλις εἶχε τελειώσει τὴν τηλεφωνική του συνδιάλεξη καὶ βγῆκε χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ. Ὁ Κόλλιερ ἔφευγε τὸ βλέμμα του τοιγύρω καὶ θαύμαζε τίς ὥραιες διαστάσεις τοῦ δωματίου, πού τὸ φώ- τιζαν τρία μεγάλα παραθύρα. Οἱ τοῖχοι ἦταν σκεπασμένοι ἀπὸ βιβλία. Ἐπάνω ἀπὸ τὴν σεμινέ, τὸ πορτοαῖτο τῆς μπτέρας τοῦ Τζώρτζ Τάμπριτζ καὶ τοῦ γυιοῦ της, κατωμένο ἀπὸ τὸν Μίλλαι. Μενάλα κούτσουρα ἔκαιαν στὸ τζάκι. Ὁ Κόλλιερ ἐσέκωσε τὸ ἀκουστικό καὶ ζήτησε τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Παρκίνστον. Τοῦ ἀπάντησαν ὅτι ὁ Λέιν ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀναίσθητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 7ον

Ραδιουργίες

Ὁ Τζώρτζ Τάμπριτζ εἶχε παντρευθεῖ τὴν Πήρλ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας του ἀδελφίας ποδ τῆς ἀνα- κωχῆς. Ἡ Πήρλ ἦταν ἡθοποιὸς καὶ ἡ τριωνὴ φιλήσυχη ζωὴ τῆς ποκα- λούσε πλῆξι. Ὁ Κόλλιερ τὴ βρῆκε μέσα στὸ μπουντουάρ της, καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά...

— Μοῦ φαίνεται ἀχαρακτήριστο αὐτὸ πού κάνετε κύριε, εἶπε μὲ θαυ- μόν. Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι μ' ἐνο- χλεῖτε;

Ὁ Κόλλιερ εἶδε ὅτι ἡ γυναίκα αὐ- τὴ ἔτρεψε ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Καὶ ἀμέ- σως ἔκανε τὴ διάγνωσιν τῆς νευρικής

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ὑπερδιεγερσέως της. Πολλὴ τροφή, πολλὰ τοιγάρ, ταμπέλια καὶ τρομε- ρὸς κλονισμὸς ἀπὸ τὸ ἐπισυμβῆν ἐγ- κλημα. Μήπως ἀγαποῦσε ἀραγε τὸν Στάλλαρ;

— Λυποῦμαι πολὺ, κυρία μου, εἶπε μὲ γλυκεῖα φωνή. Θέλετε νὰ μοῦ πῆ- τε τί κάνατε ἐκεῖνο τὸ βράδυ; Ποῦ εἴχατε κρυφθεῖ;

— Μέσα στὸ σαλόνι. Κάθησα στὸν καναπέ τοῦ βάθρου καὶ κάπνισα ἕνα ἢ δυὸ τσιγάρα. Ἄκουσα τὴν Ἀντζελ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ πρεσβυτέρου πού διέσχισαν τὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ πάνε στὴ σέρρα.

— Δὲν κινήθηκετε καθόλου μέχρι τῆς στιγμῆς πού ἔδωκε τὸ σύνθημα ὁ Ντάρρσο;

— Ὁχι.

— Δὲν θέλω νὰ σὰς ἐνοχλήσω πε- ρισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει, κυρία Τά- μπριτζ, εἶπε ὁ Κόλλιερ μὲ εὐγένεια. Ὑποθέτω ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης Λέιν σὰς ἔκανε ὅλες αὐτὲς τίς ἐρωτήσεις... εἶνε ὅμως τόσο δύσκολη καὶ τόσο σκοτεινὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις... Γιὰ νὰ σὰς εἶμαι εἰλικρινής, ἔγω ἀνάνω ἀπὸ ὅλη τὴ βοήθεια πού μπορεῖτε νὰ μοῦ παρασῶτε.

— Δὲν ξέρω τίποτε, εἶπε ἡ Πήρλ ζωηρά... ἐν τούτοις, ἡ ὑπόθεσις μοῦ φαίνεται καθαρὰ. Ἐγώ υπιζοῦ μενά- λης ἀξίας. Κάποιος κλέφτης μπήκε μέσα στὸ σπίτι καὶ κρύφθηκε στὴ γα- λαρία. Ὁ ἔντονος τὸν συνήντησε, πάλαι ποτὶ μαζί του καὶ βρῆκε τὸ θάνα- το... ἔτσι, τουλάχιστον, φαντάζομαι πὼς ἔνι τὸ δράμα...

— Ὁ κλέφτης αὐτὸς θάπρεπε νὰ ξέρι πολὺ καλὰ τὴ διαίρεσι τοῦ σπι- τιοῦ, εἶπε ὁ Κόλλιερ, ὥστε νὰ μὴ ἀπὸ τὴ γαλαρία, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μουσικῆς, ν' ἀνέβῃ ἀπὸ τὴν ἐλικοειδῆ σκάλα, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ κορινθιὸ καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας... Ὁχι, κυρία Τάμπριτζ, δὲν φαντάζομαι νὰ ἔνι ἔτσι τὸ πρῶγευμα. Ὁ σύζυγός σας εὐ- θὺς μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πτώμα- τος ἔκανε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, πρὶν φθάσῃ ἡ ἀστυνομία καὶ διεπιστώσῃ ὅ- τι ὅλες οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά.

— Ὡ! Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει...

Τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα ἔντρομο καὶ εἶπε:

— Εἶναι φορικό! Θέλω νὰ ξεκάσω... δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιά!

Ὁ Κόλλιερ εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ πίπα ἀπὸ ζάντ.

— Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ τὰ αἰ- σθήματά σας, εἶπε μὲ συμπάθεια. Μοῦ εἶπατε ὅ,τι εἴχατε νὰ μοῦ πῆτε. Ἄς σταματήσουμε ἐδῶ. Ἀλήθεια μή- πως εἶναι δική σας αὐτὴ ἡ πίπα;

Τίποτε στὴ φωνή του δὲν ἐπρόδιδε τὴ σημασία πού ἀπέδιδε σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν.

Ἡ Πήρλ ἐκούνησε τὸ κεφάλι της.

— Ὁχι. Δὲν εἶνε δική μου. Ποῦ τὴ βρῆκατε;

Ὁ Κόλλιερ κατάλαβε ὅτι ἡ κυρία Τάμπριτζ τοῦ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἀπήντησε:

— Τὴ βρῆκα κάτω... Δὲν μοῦ λέτε;

Ὁ Στάλλαρ ἦταν πλούσιος;

— Δὲν ξέρω. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι δὲν εἶχε μεγάλη περιουσία.

Ἡ Πήρλ εἶχε συνοφρυωθῇ ἔλα- φρῶς... Ὁ Κόλλιερ τὸ πρόσεξε. Μή- πῶς ὁ Στάλλαρ τῆς εἶχε δανεισθεῖ χρήματα;

Ἀφοῦ τὴν εὐχαρίστησε, ὁ Κόλλιερ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ ἄλλο θῦμα. Βρῆκε τὴ Τζόαν Νόρρις στὸ δωματίό της, καθισμένη κοντὰ στὴ φωτιά καὶ φο- βερὰ συναχωμένη.

— Εἴχαμε περάσει, τοῦ εἶπε, μὲ τὸν Στάλλαρ ὅλη τὴ μέρα μαζί. Μοῦ εἶχε πῆ ὅτι ἄν μὲ συναντοῦσε πρὶν γρήγορα, θὰ τὸν εἶχα κάνει καλλίτε- ρον... Τὶ ὥραίς παῦ μιλοῦσε...

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ.

— Μὴν ταράττεσθε, τῆς εἶπε. Γιὰ πέστε μου... Ποῦ εἴχατε κρυφθεῖ ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα;

— Μέσα στὸ ντουλάπι πού εἶνε κά- τω ἀπὸ τὴ σκάλα ἐκεῖ πού βάζουν τίς σκουῖες.

— Καὶ πῶς δὲν σὰς ἦλθε ἡ σκέψις νὰ κρυφθῇ στὴ γαλαρία μὲ τὸν Στάλλαρ;

— Ὡ, ὄχι! Δὲν μοῦ τὸ ζήτησε, ἄλ- λως τε, εἶπε ἡ Τζόαν ἀπολογητικὰ.

Ὁ Κόλλιερ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν πολυτίμη πίπα.

— Μήπως ἀνῆκε στὸν Στάλλαρ; ρώτησε.

— Δὲν πιστεύω. Ὁχι... Θυμᾶμαι πού ἔλεγε κάποτε ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ καπνίζῃ μὲ πίπα.

— Σὰς εὐχαριστῶ, μὲς Τζόαν. Νὰ μιὰ σαφὴς ἀπάντησις.

Ἡ Τζόαν τὸν ἐκύτταξε περίτρομη.

— Μπορῶ νὰ φύγω μὲ τὴ Βαρβάρ- α; ρώτησε. Θὰ παραφρονήσω ἂν ἀ- νανγκασθῶ νὰ μείνω ἀκόμα μιὰ νύχτα ἐδῶ μέσα.

Ὁ Κόλλιερ τὴν ἐκύτταξε κατὰμ- ματα.

— Γιατί; Εἶθε ἐν' πλήρει ἀσφαλείᾳ κανένας δὲν θὰ σὰς πειράξῃ. Ἡ ἀ- δελφὴ σας κοιμάται στὸ διο δωμάτιο μὲ σὰς, δὲν εἶνε ἔτσι; Κλειδώνετε τὴν πόρτα τὴ νύχτα;

— Ναί.

Ἐσκυψε ἀπὸ πάνω της:

— Ἀκούσατε τίποτε γὰς τὸ βράδυ.

— Μοῦ... φαίνεται... Κάτι βήματά μέσα στὸ κορινθιό... Ἡ Βαρβάρια κοιμάταν... ἐγώ, ὅμως, δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μαζί... Κύτταξε τὸ ρολόγι μου... ἦταν τρεῖς καὶ δέκα.

— Ἵσως νὰ εἶχε κάποιος ὀπνία καὶ νὰ πῆγε στὴ βιβλιοθήκη, νὰ πά- ρη κανένα βιβλίον, εἶπε ὁ Κόλλιερ. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνάκρισιν σας, θὰ δῶ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ.

Κατέβηκαν στὸ χῶλλ, ὅπου βρῆκαν τὸν μαίτρ ντ' ὀτέλ.

— Σὰς ζητοῦσα, κύριε ἐπιθεωρητά. Κάποιος σὰς ζητεῖ στὸ τηλέφωνο.

Ὁ Κόλλιερ ἔτρεξε στὴ βιβλιοθήκη. Τὸν ζητοῦσαν ἀπὸ τὸ Σκότλαντ Γυ- ἀρδ. Ἦταν κάποιος προϊστάμενός του.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Κόλλιερ βρι- σκόμενος στὸ Λάβερν Πέβεριλ. Ἐσθα- σα σήμερὰ τὸ πρωί, γιατί ὁ Λέιν ἔπα- θε ἀπὸ ἀσφυξία... Πολὺ καλά... Αὐ- ριο τὸ πρωί...

Ὁ Κόλλιερ ἐκρέμασε τὸ ἀκουστι- κό, καταφορκισμένον. Ὁ προϊστάμε- νός του τοῦ εἶχε δώσει νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔκανε πολὺ ἄσχημα ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν χωρὶς νὰ λάβῃ προηγου- μένως ἐντολὴ ἀπὸ τὴ Σκότλαντ Γυ- ἀρδ. Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα θὰ ἔφθανε εἰς ἀντικατάστασιν του ὁ ἐπιθεωρητὴς Πάρλεϋ, τὸν ὁποῖον θὰ εἰσήγαγε στὴν ὑπόθεσιν. Καὶ τὰ πρωί τῆς ἐπαύριον, ὥφειλε νὰ παρουσιασθῇ στὰς ἐνέας, στὰ γραφεῖα τῆς Σκότλαντ Γυἀρδ.

[Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο]

Εὐδυμες...

Πῶς ἦταν ἡ σκάλα

Ὁ μάρτυς ἐξετάζεται κατ' ἀντιπαράστα- σιν στὸ δικαστήριο σχετικῶς μὲ τὴν θέσιν τῆς πόρτας, τοῦ παραθύρου καὶ ἐν γένει τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ σπι- τιοῦ ὅπου ἔγινε τὸ ἐγκλήμα.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ συνήγορος, περι- γράψτε στοὺς δικαστὰς πῶς ἀκριβῶς εἶναι ἡ σκάλα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ μάρτυς θεώρηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σὲ ἀμηχανία κι' ἔβυσε τὸ κεφάλι του.

— Θέλετε νὰ μάθετε πῶς πηγαίνει ἡ σκάλα; ρώτησε.

— Ναί.

— Λοιπὸν, εἶπε ὁ μάρτυς. Ὅταν στέ- κεται κανεὶς ἀπὸ πάνω, ἡ σκάλα πηγαί- νει κάτω, κι' ὅταν στέκεται ἀπὸ κάτω πηγαίνει ἐπάνω.

—

Τὸν πληροφορήσε

Ἐνας κτηνοτρόφος εἶχε μερικὲς ἀπορί- ες σχετικὰς μὲ τὰ πουλικά καὶ ἔτρεφε καὶ ἀποφάσεις νὰ γράψῃ στὸν ὑπουργεῖο τῆς Γεωργίας:

«Κύριοι. Φαίνεται πῶς κάτι συμβαίνει μὲ τίς κόττες μου, ἔγραψε. Κάθε πρωί θρί- σκω δυὸ—τρεις ἑξαπλωμένες στὸ ἔδαφος, παγωμένες καὶ ἀκαμπτες καὶ μὲ τὰ πό- δια ψηλὰ στὸν ἄερα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί συμβαίνει;»

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἔλαβε τὴν ἐ- ξῆς ἀπάντησιν:

«Ἀγαπητὲ κύριε. Οἱ κόττες σας ψύφ- σαν».

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟ ΕΔΕΙΧΝΕ

Τὸ νεοίπαντρο ζευγάρι πού κάνει τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος ἐπρόκειτο νὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸ τραῖν.

— Ἀκου, ἀγάπη μου, εἶπε ἡ σύζυγος. Δὲν θέλω νὰ δεῖξουμε στοὺς περιέργους ὅτι εἴμαστε νεοίπαντροι...

— Σύμφωνοι, ἀγάπη μου. Βάστηξε τίς βαλίτσες ἀγάπη μου!..

—

Ἀφηρημάδα πού τὴν εἶχει

Μιὰ ὁμάς φιλάθλων, ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσα μὲ τὸ τραῖν ἀφοῦ παρέστη σ' ἕνα ποδοσφαιρικὸν ἀγῶνα ποῦδωσε ἡ προσφιλὴς τους ὁμάς μὲ μιὰν ἄλλη τῆς ἐ- παρχιακῆς πόλεως. Ἐξάφνα, ἕνας ἀπὸ τὴ συντροφιά διέκοψε τὴ σιωπὴ πού εἶχε ἀπλωθῇ γιὰ λίγο μέσα στὸ βαγόνι μὲ τὴν ἀκόλουθον παρατήρησιν:

— Τὶ ἄθλιο παιχνίδι! Ποτὲ δὲν εἶδα ἔ- να τόσο ἀνιάρδ παιχνίδι στὴ ζωὴ μου.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνας ἄλλος ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τίς τσέπες του. Κατόπιν πετά- χθηκε ὀρθὸς φωνάζοντας:

— Ὑψιστε Θεέ!

— Τί σοῦ συμβαίνει; τὸν ρώτησε ἕνας τρίτος. Ἐχασες τὸ ρολόι σου;

— Ποιὸ ρολοὶ μου, βρε ἀδελφέ, ἔκανε ὁ μανιώδης φιλάθλος. Ἐχασα τὴν γυναί- κα μου πού εἶχε ἀποκοιμηθῇ στὴν ἐξέ- δρα, κι' ἔχει στὴν τσάντα της τὰ εἰσιτή- ρια τῆς ἐπιστροφῆς!

...Ἱστορίες...

Ἐκανε τὸ πᾶν

Ἡ κυρία Κ. ἀπελπισμένη ὅτι θὰ συμ- μορφώσῃ τὸν ἄντρα της ἀποφασίζει νὰ ζητήσῃ διαζύγιο, καὶ ἐπισκέπτεται τὸν δικηγόρο της γιὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ. Αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ συμβιβάσῃ τὸ ἀν- τρῶγγο.

— Ἐκάνατε τίποτε γιὰ νὰ ἀλλάξετε τὸν χαρακτήρα τοῦ συζύγου σας; τὴν ρωτᾷ.

— Τὸ πᾶν, ἀπάντησε ἡ σύζυγος. Στὸ σπίτι δὲν ὑπάρχει πιάτο γερὸ!

Προαισθήματα πού γελοῦν

Μιὰ Ἀγγλίδα περιηγήτρια θρῆσκταν στὸ καζίνο τῆς Νίκαιας. Ἦταν προχωρη- μένης ἡλικίας ἀλλὰ ἐπέμενε νὰ παρι- στάνῃ τὸ κοριτσάκι εἰκοσι χρονῶν.

Μιὰ νύχτα στὴν αἴθουσα τῆς ρουλέτας ἐπόντασε στὸ νούμερο 22. Ὑστερα ἐγύ- ρισε στὴν πλαϊνὴ τῆς συμπαίκτρια καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐέρεστε... Ἐγώ τὴν προαίσθησα ὅτι ὁ ἀριθμὸς πού ἀντιπροσωπεύει τὴν ἡλικία μου θὰ εἶναι τυχερός.

Ἐπαῖξε καὶ ἡ ἀσπρὴ μπύλια τῆς ρου- λέτας σταμάτησε.

— Τὸ νούμερο 36 ! φώναξε ὁ γκρουπι- ἔρης.

Ἡ ἄγνωστη τότε παίκτρια γύρισε στὴν Ἀγγλίδα καὶ τῆς εἶπε:

— Τί κρίμα ἀγαπητὴ κυρία! Τὰ προαι- σθήματά σας δὲν ἐγγήκαν σωστά...

—

Ἡύρε καιρὸ

Στὸ ξενοδοχείο:

Ὁ ὑ π ἄ λ λ η λ ο ς: Σηκωθῆτε, κύ- ριε, ἔπιασε πυρκαϊά στὸ 5.

Ὁ π ε λ ἄ τ η ς, ἑξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του): Καὶ τί ἀριθμὸ ἔχει τὸ δι- κό μου δωμάτιο;

Ὁ ὑ π ἄ λ λ η λ ο ς: Ἐντεκα.

Ὁ π ε λ ἄ τ η ς: Ἐ, εἰταν φθῶσι ἡ φωτιά στὸ δέκα εἰδοποίησέ με!

—

Πῶς γλύτωσε

Ὁ Ἑρρίκος Δ' ταξιδεύοντας κάποτε, πέρασε κι' ἀπὸ τὴν Ἀμιένη μὲ τὸ ἐπιτε- λείο του, ὅπου ἀναγκάστηκε νὰ σταμα- τήσῃ λίγα λεπτά γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ.

Ἐνῶς κοινοτικὸς σύμβουλος τότε πα- ρουσιάστηκε μὲ τοὺς προκρίτους τοῦ τό- που γιὰ νὰ χαιρετήσῃ καὶ νὰ προσφωνῇ στὴν τὴν βασίλισσα. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ δια- βάζῃ τὸ λόγο του ἔτσι:

— Ἐφθασε λοιπὸν ὁ κάλλιστος, ἔφθα- σε ὁ ἐπισκεπτάμενος, ἔφθασε ὁ πάρα πολὺ μεγαλόψυχος, ἔφθασε...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ἑρρίκος τὸν διέκο- ψε χαμογελώντας καὶ τοῦ εἶπε:

— Προσθέστε ἀκόμα καὶ ὁ... ἀπέρα- πολὺ κουρασμένος!...

Κι' ἔτσι γλύτωσε ἀπ' τὸ λόγο τοῦ Κοι- νοτικοῦ συμβούλου...

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τὸ χαρούμενο πάρκο εἶχε πάρει Μέρσ' τ'ἀξένιοιστο ἐκεῖνο πρωί, Μιὰ ὁμορφιά γιορτινὴ καὶ μιὰ χάρι.

Ποῦ ξανά δὲ μπορεῖ νὰ τὴ βρῇ.

●

Πέρα ὡς πέρα τῶν φύλλων γλυστρουσαν

Οἱ σκιές, μέσ' στὸ φῶς τ' ἀπαλό,

Κι' ἐπερνούσαμε ἐμεῖς κι' ἐφι- λοῦσαν

Σιγανά τὸ γυμνὸ σου λαιμό.

●

Το "αρωμένο κρίνο"

τα, για να γίνει γνωστό, το μέχρι τότε άγνωστο όνομα του γιατρού.

Όπως δὴποτε, πρέπει να σημειωθεί ότι μέσα στη σκέψη του Μαρινιάν δεν υπήρχε κανείς δισταγμός.

Είχε πεισθή ακραδάντως περί της ένοχής της Σαρλόττας.

— — —

Καθ' όλο αυτό το διάστημα, η άτυχη γυναίκα έμεινε σια νηλ, με την ίδια παθητική στάση της εγκαρτερήσεως. Ούτε προσπαθούσε και ν' αιωνυβή. Τι μπορούσε ν' απαντήσει; Και τι επιχειρήματα ν' αντίταξη;

Όστόσο, δεν είχε χάσει κάθε ελπίδα.

Ο άνακριτής της είχε πη:

— Η τύχη σου κρέμεται από τα νέρια του δόκτορος Μαρινιάν. Η επιστήμη θ' άποφανθή άν έδηλητηρίασε ή όχι το παιδί σου.

Η Σαρλόττα σήκωσε το πονεμένο της βλέμμα προς τον Μπαρελλιέ και είπε:

— Τότε δεν έχω τίποτε να φοβούμαι...

Και περίμενε με άδημονία την έκθεση του γιατρού.

Ήταν δυνατόν να γελασθή ή επιστήμη; Όχι, βέβαια. Και τα βάσανά της θα τελείωναν... άν, όμως, ο γιατρός έκανε λάθος.

Όταν ο άνακριτής έλαβε γνώσιν της έκθέσεως του Ιατροδικαστού, διέταξε να όδηγήσουν τη Σαρλόττα στο γραφείο του.

— Η επιστήμη μίλησε, της είπε.

— Επί τέλους!... Και θα μ' άφίσετε έλεύθερη, δεν είναι έτσι; Έλεύθερη και άποκατεστημένη...

— Επισμένεις πάντοτε να ίσχυρίζεσαι ότι δεν έφαγα κωσες το παιδί σου;...

— Και βέβαια! Σας το όρκίζομαι στη ζωή των άλλων δύο παιδιών μου!

— Και όμως! Ο όρκος σου είναι ψεύτικος. Ο Ιατροδικαστής βεβαιώνει ότι το παιδί σου πέθανε από δηλητηρίαση!

— Το βεβαιώνει αυτό το πράγμα;

— Ναι... βόηκε ίχνη δηλητηρίου...

Η Σαρλόττα έκρουσε το πρόσωπο στα γέλια της και αναλύθηκε σε λυγμούς.

— Είναι δυνατόν; Έλεγε μ' άναφυλλήτά. Είναι δυνατόν;

— Ομολόγησε, λοιπόν! Είπε ο άνακριτής.

— Ποτέ! Άν όμολογήσω, θα πω ψέμματα... και δεν έμαθα να λέγω ψέμματα!

Τήν έστειλαν και πόλι στη φυλακή.

— — —

Όταν ο Ζάν Μπερτελέν έμαθε την έκθεση του Μαρινιάν, πήγε να τρελασθή από την άπελπισία του.

Δύο όλόκληρες μέρες, έμεινε κλεισμένος στο σπίτι του, βασανιζόμενος από σφοδρόν πυρετό κι επαναλαμβανών διαρκώς την ίδια άγωνιώδη έρώτηση:

— Είναι δυνατόν; Η Σαρλόττα! Η Σαρλόττα μου!

Υστερα τον κατέλαβε ένας τρομερός θυμός:

— Όχι, όχι, δεν είναι αλήθεια!... Μου είπε να έχω έμπιστοσύνη στα λόγια της. Τήν πιστεύω, λοιπόν, μ' όλα όσα λέγει ο κόσμος κι ή επιστήμη.

Πού, όμως, να στηρίξη την πεποίθησή του; Έκτος από την ύπόθεση Ρενεβίλ, από την όποιαν ήλπιζε να σώσει την άναγκυμένη του, δεν είχε στα γέλια του καμμιάν άπόδειξη άθωότητος, σκετική με την κατηγορία της δηλητηρίασεως. Όλα ήταν εναντίον της.

Άπεφάσισε να δη τον γιατρό Μαρινιάν.

Τι θα του έλεγε; Ποιός θα ήταν ο

σκοπός της έπισκέψεώς του; Δεν τώξερε άκόμη. Μπορούσε ν' άνοίξη συζήτηση με τον άνθρωπο αυτόν, που θα τον άπέστομωνα άμέσως με μία του λέξη, λέγοντας ότι άνεκάλεσε στα σπλάχνα του παιδιού ίχνη δηλητηρίου;

Εν τούτοις, ο Μπερτελέν δεν έδίστασε. Και τράβηξε για το σπίτι του δόκτορος Μαρινιάν, ο όποιος, μη γνωρίζων τον σκοπό της έπισκέψεώς του, τον δέχτηκε άμέσως.

— Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, κύριε; του είπε;

— Θα σας παρακαλέσω έν πρώτοις, είπε ο Μπερτελέν, να με συγχωρήσετε για το διάβημά μου... μην έκπληττεσθε... δεν σας έπισκέφην ως άσθενής που έχει άνάγκη ιατρικής βοήθειας... άλλος είναι ο σκοπός της έπισκέψεώς μου...

Με τη Σαρλόττα Λαμάρς μεγαλώσαμε μαζί από μικρά παιδιά... μην άδηνονείτε... άκούστε με, σας παρακαλώ, μέχρι τέλους... την άνάτησα και την άγαπή άκόμα, παρά...

— Παρά...

— Παρά τα λεγόμενα εις βάρος της... την άναπώ γιατί πιστεύω στην άθωότητά της...

— Τότε, σας λυπούμαι, κύριε, είπε ο δόκτωρ Μαρινιάν παγερά.

— Ναι, σας λυπούμαι, γιατί ή γυναίκα αυτή είναι ένοχος.

— Πώς το έχετε;

Ο Μαρινιάν, στο άκουσμα της έρωτήσεως αυτής, νόμισε ότι τον έμαστιγώσαν.

Σηκώθηκε και με φωνή γεμάτη θυμό, είπε:

— Η άγάπη σας κάνει, κύριε, να παραλογίζεσθε και να μην ξέρετε τι λέτε...

Λυπούμαι...

...άνω σκληρός άπέναντί σας, Αλλά είμαι άναγκασμένος να σας ύπενθυμίσω ότι στο ζήτημα της γυναίκας αυτής έξετέλεσα το καθήκον μου και είμαι άπέναντί της συνειδήσεώς μου, τελείως ήσυχος... δεν έχω να δώσω λόγο σε κανένα...

— Ω! Κύριε, είπε ο Μπερτελέν. Δεν θέλω να θέσω έν άμφιβάλλω την εύσυνειδησία σας!... Ούτε μου πέρασε καν από το μυαλό τέτοια σκέψις... Άν μου περνούσε τέτοια σκέψις, θα ήταν σαν να πίστευα ότι είσθε ικανός να καταδικάσετε μίαν άθώα, αντίθετως, είμαι βέβαιος ότι θα είσθε πιο εύτυχής, άν μπορούσατε να την άποδώσετε λευκή στην κοινωμία.

— Φυσικά... Δεν είναι πιο εύγενές να σώζη κανείς έναν άθώο που τον κατηγορούν άδικα, παρά να πλήττει έναν ένοχο;

— Επει περνά έν άδιακώττω εύθυμία — όπως λέν και οι κοσμικογράφοι — ή μία ώρα, ή τις χωρίζει τάς νησίδας των Φλεβών από τις Κάβο — Κολόνες και φθάνουμε εις το παρό τις Κολόνες Γαίδουρόνησο. Η «γαίδουριά» του [και να με συγχωρή διὰ την έκφρασιν] υπερέβη κάθε προηγούμενον. Δεν προσθάσαμε να τ' περάσουμε καλά — καλά και άρχισέ «Έλση» πλέον το γορό. Λες και ζήλεις από τους επιβάτας. Και τί γορό; Θαύμα! Όλο και σόλα... «σαν-σασινέλ».

Η καύμνη ή βεράντα! Πώς άδεια-σε τότε μονομιάς... Τά όρασα κρύσταλλα που τηνε τριγυρίζουν πώς έπαψαν να καθρεφτίζουν τις νόστιμες

Εκλεκτές σελίδες

Ο χορός του Αίγαίου

Του συνεργάτου μας κ. Θ. Γ. Παπαμανώλη

επιβάτιδες [αί τους κομψούς επιβάτας — χορευτάς... Πώς έπήλθε σιγή και έρημιά, ως διά μαγείας, λες και είχε πέσει... περονόσπορος... Πώς διελύθησαν άξαφνα όλοι...

Ένας νεαρούλης έρωτιδεύς, αυτός υπήρξεν έξαιρετικά άτυχος. Άναιδής μάλλον, αλλά συμπαθής έν τη παιδική άναιδεία του, είχε ζητήσει από μια νεόπαντρη όραία κυρία να την χορέψη ένα ταγκό. Είχεν έλθει όμως... δεύτερος. Διότι είχε προλάβει άλλος. Η κυρία τότε του ύπεσχέθη «τό... έπόμενο ταγκό». Κι έμεινε έτσι με την ύπόσχεσι του έπομένου, διότι έν τω μεταξύ επενέβη ο Γρέγος ύστις σφοδρότατα έναγκαλισθείς την «Έλση» άσχισεν αυτός τον χορόν.

Είς τον ύποφαινόμενον συνέβη π.χ. [Σημ. Το π.χ. σημαίνει «παραδείγμα-τος χάριν» και όχι πρό Χριστού, ως θα ήγνόντο μερικοί, ζηλεύοντες την άειθαλή νεότητά του] εις τον ύποφαινόμενον λοιπόν, παραδείγματος χάριν, συνέβη προχθές να χορεύση τον χορόν αυτόν του Αίγαίου, έν αντίθεσι προς άλλους δυστυχείς, εις τους όποιους συνέβη άλλοτε και θα συμβή και εις το μέλλον να χορεύσουν και πολύ χειρότερος άκόμη χορούς, ως τον χορόν του 'Ησαία, τον χορό στο ταψί, τον χορό της κοιλάδας κλπ.

Ενδ' όληαυτή του έπρότειναν να πάη σε διάφορους χορούς, που θα έδιδοντο το Σάββατον και την Κυριακή, αυτός έπρότιμωσε τον χορόν του Αίγαίου. Και έπεβιβάσθη το Σάββατό-βραδο της «Έλσης» διά την γραμμήν Σάμου.

Η σκηνή τώρα, έπ' της μεγαλοπρεπούς θαλαμηγού. Όρα 8 μ.μ. άκριβώς. Άπαισις και έκπλυνε έκ του Πειραιώς. Ταξιδεύουμε προς τις Κάβο — Κολόνες με Γρέγον, Ισχυρόν μόν, άλλ' άνίκανον να μάς ένοχλήση καθ' όσον μάς προφυλάσσει ή χειρόνησος της Άτικτής. Οι επιβάται και αι επιβάτιδες τρώγουν με πολλήν όρεξι, μηδ' όλης ή έλαφρώς ύποπτευόμενοι ότι δουλεύουν για τά... ψάρια. Έως τις Φλέβες [μία άν ώρα από του Παιραιώς] έχουν φάει όλοι και σιγά — σιγά ανεβαίνουν ένας — ένας από την τραπεζαρία εις την μεγαλοπρεπή και εύρύχωρον βεράνταν. Και, σαν άπό κρηνης πούχουμε, άρχίζει ο χορός. Το ραδιόφωνον φιλοτιμείται να μάς δώση την ωραιότερη μουσική χορού.

Έτσι περνά έν άδιακώττω εύθυμία — όπως λέν και οι κοσμικογράφοι — ή μία ώρα, ή τις χωρίζει τάς νησίδας των Φλεβών από τις Κάβο — Κολόνες και φθάνουμε εις το παρό τις Κολόνες Γαίδουρόνησο. Η «γαίδουριά» του [και να με συγχωρή διὰ την έκφρασιν] υπερέβη κάθε προηγούμενον. Δεν προσθάσαμε να τ' περάσουμε καλά — καλά και άρχισέ «Έλση» πλέον το γορό. Λες και ζήλεις από τους επιβάτας. Και τί γορό; Θαύμα! Όλο και σόλα... «σαν-σασινέλ».

Η καύμνη ή βεράντα! Πώς άδεια-σε τότε μονομιάς... Τά όρασα κρύσταλλα που τηνε τριγυρίζουν πώς έπαψαν να καθρεφτίζουν τις νόστιμες

Εάν έκάναμε και κοσμικήν κίνηση θα έγράφαμεν ότι: Πολύ έντερεσσάν ή κυρία Χ. με έμπριμέ πιζάμα, με μαλλιά άλά Μήδεια και με μάτια μύδια, την ώρα που έκαμε την βιαστικήν εμφάνισιν της σε μία πολύ όραία άττραζιόν απ' τη καμπίνα της έως... κάπου. Υπεδύετο τη Τραβιάτα, που ξεψυχάει στη 4η πράξι. Χλωμή και έπιτυχημένη πολύ εις την σκηνήν της λιποθυμίας, κατώρθωσεν έν τούτοις, παραπατούσα, να φθάση έως εκεί που ήθελε. Άξιολύπητος με τά όλα της. Η δ'ις Σ. με όραίο μαύρο ταφτά, που δεν πρόφθασε να τον βγάλη, υπήρξεν άνυπέρβλητος ως Λουκία εις την σκηνήν της τρέλλας. Ξεμαλλιασμένη και με τά μάτια άγριευμένα ένεφανίσθη μία στιγμή στη πόρτα της καμπίνας της και έξέπεψε το τραγικόν «Ές Ο Ές»:

— Καμαρότο!...

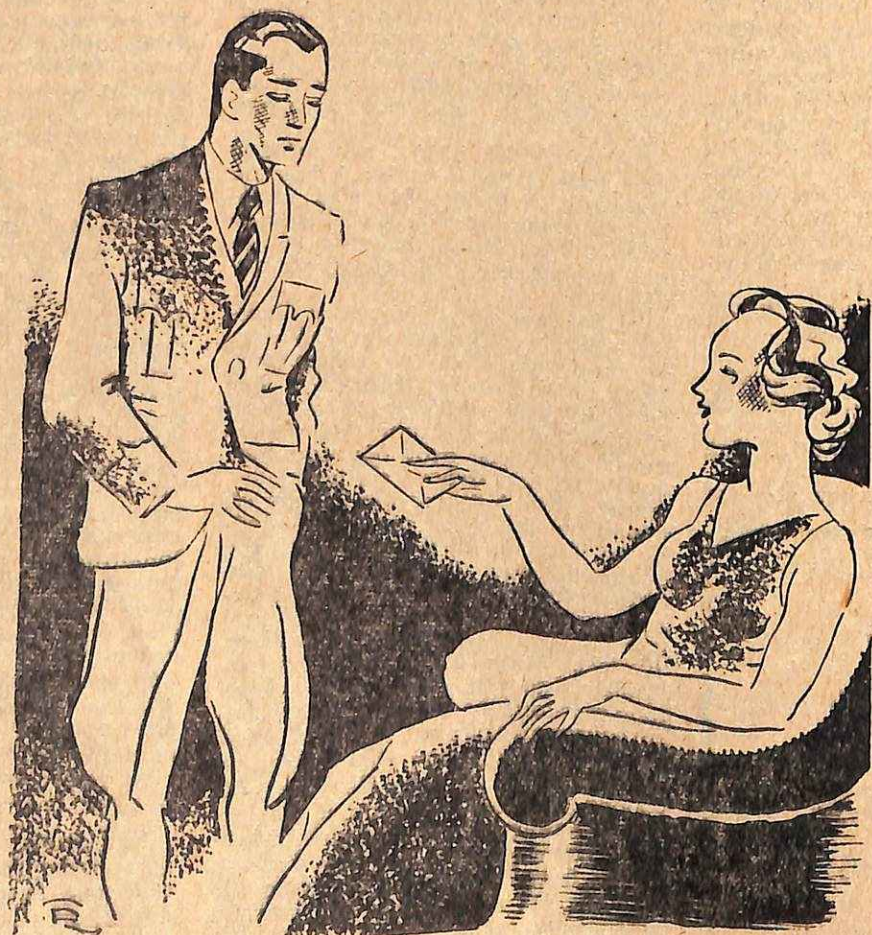
Πολύ έπιτυχής έπίσης ή μεταμφιεσις του ήλικιωμένου κ. Φ. εις μυλωνά. Φορούσε άσπρο μάλλινο σκουφάκι της νυχτός, νυχτικό πουκάμισο με βελλονία κόκκινη και με έσώβρακα απ' αυτά που σθάνουν ως τον άστράγαλο και δένονται με κορδελλάκια. Έξαιρετικά νόστιμος τη στιγμή που διέσχισε την τραπεζαρία ευπόλυτος και παραπατώντας σαν μεθυσμένος για να φθάση ως το βαρόμετρον. Η θ'ελε τη παρηγοριά του βαρομέτρου, άγνοων τά χάγια των καιρικόν προγνωστικόν και των άπανταχού βαρομέτρων.

Χαριτωμένος έπίσης ο νεαρός Ω, την ώρα που βαστούσε με τόση γάρι τη κοιλά του κι έτρεχε κι αυτός στο... μέρος του, στο ρόλο του δηλαδή. Έξοχη υπήρξε ή δ'ις Τ. εις την κλαψιάρικη μεντιτασιόν: «Άχ... καλέ μαμά...» την όποιαν άπήγγειλεν όλη τη νύχτα με πρωτοφανή και συγκινητικήν έπιτυχίαν. Άλλά και ή δ'ις Π. άνεδείχθη άφθαστη ως ντιζέ της... σιωπής. Δεν έβγαλε λέξη καθ' όλην την διάρκειαν του ταξιδίου. Όλο με νοήματα έπαιξε και άρεσε τόσο πολύ, ώστε της έζήτησαν και φωτογραφία με άφιέρωσι.

Εκείνη όμως που υπερέβη κάθε προηγούμενον ήταν ή πεθερά του κ. Κ. Μας έδωσε ένα μοναδικόν εις το είδος του μπουρ — φεομέ. Έμούγκιζε με τόση γάρι όλη τη νύχτα και βογνούσε τόσο συμπαθητικά που νομίζατε πως είχαν έγκατασταθή απ' τη πρώτη θέσι μέσα, όλόκληρο κοπάδι από... μοσχαράκια.

Α', λοιπόν, είχε ή δεν είχε κίνησι ο χορός του Αίγαίου και υπερέβη ή δ'ις εις υπ'ό και άττοαζιόν κάθε άλλον χορόν έφέτος; Έπειτα είναι και χορός, τον όποιον δεν χρειάζεται να είναι Άπόκρηες για να τον άπολαύσετε. Διαβάστε πότε γράφει το Άσπεροσκοπεϊόν: «Άνά το Αίγαϊον γαλήνη» και κατεβήτε άμέσως στον Πειραιά. Μπήτε στο ποδ'το βαπόρι που θα φεύγη και να είσθε πολύτως βέβαια πως θα... καλοπεράσετε.

Θ. Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

— Πάρτε αυτό το γράμμα, είπε ή Κλοτίλδη στον Ζάν Μπερτελέν.

(Άκολουθεί)

ΑΝΟΙΞΗ

Τώρα τα λουλούδια που είνε
Δροσισμένα μυρωμένα,
Όπως άλλοτε μ' έμένα.
Τρέξε μόνι στους άγρούς.

Ίδια σαν και τότε γίνε,
Έναν κόσμο άνθάμα κόψε,
Και μ' αυτά ράνε μ' άπόψε,
Όπως ραίνουν τους νεκρούς...

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Σ'ε ξαναβρίσκω...

Ένα αισθηματικό διήγημα Α. Ντόρια

Έκλεισε το περιοδικό και το ακούμπησε στο μπράγκο του θαγониού. Τό τραίνο πλησίαζε.

Ο Τζιάνι κύτταξε την Έλντα. Ξαπλωμένη στον καναπέ είχε μισοκλεισμένα τα μάτια, σαν να ωνιευότανε.

Ο Τζιάνι σκέφτηκε πώς η Έλντα δεν θα κοιμότανε, μά θα συλλογιζότανε ότι επρόκειτο να συμβεί σε λίγο και έκανε πώς κοιμάται για να κρύψει την στενοχώρια της.

Ύστερα από λίγα λεπτά θα φθάνανε. Έδω και μήνες είχαν να δουν την πόλι τους.

Υπήρχε εκεί κάτω ένα σπιτάκι που τους περίμενε. Ένα μικρό σπιτάκι, όπου έδω κι' έξη μήνες δεν είχε μη κανέναν. Θά τους δεχότανε με την οίκειότητα των γνωστών κι' αγαπημένων πραγμάτων. Θά ήταν σκοτεινό και θα σκορπούσε μυρωδιά μούχλας. Την στιγμή αυτή ο Τζιάνι άρχισε να συλλογίζεται επίμονα τις 2 πολυθρόνες, όπου η Έλντα κι' αυτός είχαν περάσει τόσες νύχτες, κατισμένοι ο ένας πλάι στον άλλον και διαβάζοντας. Και το ράφι με τα βιβλία και το φωτεινό παράθυρο που προεξείχε. Όλα πράγματα χωρίς πολυτέλεια, μά αγαθά αγαπημένα.

Τό σπίτι αυτό αντιπροσώπευε γι' αυτούς τους δύο τό κατάφεραν τό αυτοί, που μόλις τό κατάφεραν τό είχαν εγκαταλείψει, γύριζαν τώρα σ' αυτό, για ν' αποφασίσουν για τό μέλλον.

Έδω κι' έξη μήνες ο Τζιάνι και η Έλντα ήταν παντρεμένοι. Είχανε συνενώσει τις φτώχειες τους, είχαν χτίσει μαζί, μέσα σε μικρό διαστημα αυτό τό απλό, μά ωραίο σπιτάκι, για τό όποιον ήταν τόσο υπέρφανοι.

Μιά μέρα έθασε ένα τηλεγράφημα, που τόδε αναστάτωσε τις συνηθειες. Τό τηλεγράφημα έλεγε: «Ο θεός βρίσκεται στα τελευταία του. Έλα άμέσως».

Ο θεός ήταν ένας γέρος που βρισκότανε μακριά, γεμάτος διαθήκη και χρήματα.

Ύστερα από δύο μέρες ο Τζιάνι γύρισε πίσω αίσιος και αναποφάσιτος. Είχε κληρονομήσει δύο εκατομμύρια και δεν κατάρθωνε να συνηθιστή στην ιδέα πώς είνε εκατομμυριούχος.

Ο πλοτύος είνε μιά συνηθεια, στην όποια δύσκολα εξοικειώνεται κανείς και μάλιστα εκείνος, που δεν τόν ώνειρευτηκε ποτέ του.

Είμαστε πλούσιοι, Έλντα, είπε στην γυναίκα του.

Και τότε άρχισαν μεταξύ τους οι καυγάδες. Έφτανε μιά χειρονομία, μιά φράση, ένα τίποτε για να τούς κάνει να τσακώνουνται.

Ύστερα από λίγες μέρες ο Τζιάνι βρήκε τή λύση.

— Άς πάμε ταξίδι. Άς ξεχάσουμε τί είμαστε ως τώρα, τί είμαστε σήμερα. Άς φύγουμε για τό άγνωστο έως έξη μήνες. Κατά την περίοδο αυτή θα δούμε άν είνε δυνατόν

να συζηήσουμε. Έχουμε καιρό να σκεφθούμε και να μην πάρουμε θιασμένες αποφάσεις.

Και τώρα γυρίζανε. Πόσο πολύ θα στούνε έξη μήνες!

Όταν τό τραίνο σταμάτησε η Έλντα μισοκοιμότανε άκόμη. Κατέβηκε από τό βαγόνι.

Άχθοφόροι, συνωστισμός κόσμου, που πήγαινε από αντίθετες διευθύνσεις.

— Τά εισιτήριά σας!

— Τζιάνι, εσύ έχεις τά εισιτήρια.

— Όλα τά είχαν αυτός!

Ένα ασθματικό ταξί τούς πήρε. Βία Πλίνιο. Κόρσο Μπούενος Άύρες. Η παλιά αγαπημένη πολιτεία παρουσιάζει τή συνηθισμένη της όψη. Νά, ο δρόμος της, να τό σπίτι, να ο άνελκυστήρ. Αισθάνθηκε να τρέμει ή καρδιά του μπαίνοντας στο σπίτι του.

Βράδυ. Η Έλντα είχαν άερίσει τά δωμάτια, είχε ξεσκονίσει τά έπιπλα. Φορούσε μιά παλιά ρόμπα με λουλούδια, που ο Τζιάνι την συχαινόταν. Ετοίμασε μόνη της τό φαί όπως άλλοτε. Τώρα καπνίζανε, ξαπλωμένοι οίς πολυθρόνες τους, όπως μιά φορά κι' έναν καιρό. Σάν να μη είχαν άποκτήσει ποτέ τους δύο εκατομμύρια. Σάν να μη είχαν ταξιδέψει ποτέ τους.

— Έλντα!

Ο Τζιάνι με τό τσιγάρο στο χέρι κύτταξε την στάχη, και βρισκότανε σε άμηχανία.

— Έλντα!..

Η γυναίκα κατάλαβε πώς η στιγμή είχε φθάσει. Έπρεπε ν' αποφασίσω. Ένοιωθε όμως τόν έαυτό της τόσο κουρασμένη και θα ήθελε να άναβάλει τή συζήτηση. Ο Τζιάνι χάιδευε τό ντύσιμό της πολυθρόνας.

— Είνε καλύτερο, είπε, να τά ξεχάσουμε όλα. Εμείς αγαπιόμαστε πάντα. Περάσαμε μαζί έποχές δύσκολες και σκληρές. Άλλά παρ' όλα αυτά αγαπιόμαστε. Είμαστε δύο καλοί σύντροφοι.

Η Έλντα άκουε χωρίς να κινηθή. Μέσα της όμως έθραζε από θαθεία όργη. Πετάντηκε επάνω.

— Α! Όχι! Είπε με φωνή χαμηλή και θροντερή, σαν φωνή έχθρου.

Όχι! Εσύ μιλείς έτσι γιατί σκέπτεσαι τό παρελθόν μας και φαντάζεσαι πώς έχεις ήθική υποχρέωση να μη μ' εγκαταλείψεις τώρα που είσαι πλούσιος και άφου τέρασες μαζί μου φτωχός. Μά εγώ δεν τό θέλω. Αυτή η άναγκαστική καλωσύνη με έκνευρίζει. Τό ξέρω πώς δεν μ' αγαπάς πιά. Τό ένοιωσα αυτό έδω κι' έξη μήνες, όταν μου πρότεινες τό ταξίδι. Εγώ σ' αγαπούσα. Σ' αγαπούσα τόσο. Δεν μπορούσα να φαντασθώ τή ζωή χωρίς έένα. Κι' εσύ είχες αυτή την ωραία σκέψη. Με μεταχειρίσθηκες σαν να ήμουν μιά άπειρη υπάλληλος, που ήθελες να την δοκιμάσεις! Πόσο σε συχάθηκα την στιγμήν εκείνη! Θά ήθελα να σε κρεμουόσα με τά ίδια τά χέρια μου. Δεν σε παράτησα ως τόσο άμέσως, γιατί σ' αγαπούσα ακόμα. Έκανα την

σκέψη: «Αυτοί οι έξη μήνες δοκιμής θα μου χρησιμεύσουν για να συνηθίσω στην ιδέα πώς θα τόν χάσω». Και σ' όλο αυτό τό διάστημα τού ταξιδιού, ενώ σύ άπορούσες πού μ' έβλεπες να κάθουμαι σαν άρνάκι, εγώ δεν συλλογιζόμουν παρ' αυτό και μόνο: «Δεν πρέπει, δεν θέλω να τόν αγαπώ πιά!». Στο Λούζερ, στο Κάιρο, στον Βόσπορο, στην Άθήνα, στη Μαδέρα, στο Ρίο Ιανέιρο, στη Βιέννη... ενώ σύ θαμπωνόσουν άπ' ό,τι έβλεπες εγώ δεν συλλογιζόμουν, παρ' μονάχα αυτό. Ζητούσα να δώ την προστυχία σου, να τή φαντασθώ άκόμη μεγαλύτερη.

Κάθε μέρα συλλογιζόμουν πώς είχα να ζήσω μιά μέρα λιγώτερη κοντά σου. Και δεν μου ξέφυγε καμιά άνόητη φράση σου, καμιά πρόστυχη χειρονομία σου. Άγωνίστηκα όλον αυτό τόν καιρό, για να σκοτώσω τόν έρωτα, που είχα για σένα, για να νοιώσω όλο τό υίος, που θα σου ξεσέπαζα στο τέλος έδω μέσα. Και τώρα μπορώ να στο πω και να στο φωνάξω κατάμουτρα... Είσαι νέος, είσαι πλούσιος. Ζήσε την ζωή σου όπως την φαντάσθηκες. Ζήσε την με συγκινήσεις, με πόθους, με γυναίκες τού καμπαρέ. Πήγαινε να έρής μιά γυναίκα ψεύτικη και άπληστη, που ξέρει να έκτιμά τά μεγάλα ξενοδοχεία και τά γλέντια.

— Σώπασε. Ο Τζιάνι την κύτταξε χωρίς να κινήται.

— Έλντα! φώναξε σιγανά, σαν να μιλούσε στον έαυτό του.

— Έπειτα μιά ζωηρή λάμψη φωτίσε τά μάτια του. Άπλωσε τά χέρια του:

— Έλντα, επί τέλους!

Έκειν σ' όλο αυτό τό διάστημα είχε μείνει σιωπηλή και κρύα σαν κούκλα.

— Εγώ σ' αγαπούσα μά δεν μιλούσα, συνέχισε εκείνος. Περίμενα τη στιγμή, που θα γυρίζες στον έαυτό σου... και φοβόμουν πώς σε είχα χάσει. Φοβόμουν πώς θα ήθελες να μείνεις μαζί μου έτσι μόνο γιατί τώρα ύπηρχαν τά λεπτά... και έκλαια μέσα μου την Έλντα τού παλιού καιρού, την έρωτευμένη, την θυμοταιάρα, τή γλυκεία, την παράξενη... Τώρα σε ξαναβρίσκω... Τώρα που μου φωνάζεις κατάμουτρα όλα αυτά τά πράγματα... Μά δεν μπορώ να σ' αφήσω. Είμαστε σύντροφοι άχώριστοι. Τώρα σόπα, Έλντα. Έλα έδω, πέσε στην άγκαλιά μου, όπως έκανες άλλοτε. Θυμήσου πόσες βραδείες περάσαμε έτσι και πές μου σ' ατί άν άληθινά κατάρθωσες να νοιώσης για μένα υίος;

Σιωπή στο μικρό σπιτάκι. Οι δύο άναπνοές ήταν τόσο δυνατές!.. Σιγά σιγά ένα δάκρυ έπεσε από τό μάτι της Έλντας.

— Εσύ, εσύ!.. ψιθύρισε.

Κι' έπειτα δεν είπε τίποτε, γιατί δεν μπορεί να μιλή κανείς, όταν κλείνουν τό στόμα του δύο έρωτευμένα χείλη.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΝΤΟΡΙΑ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ευδυμογράφημα τού ΜΑΞΙΜ

Ομολογώ ότι δυσκολεύθηκα πολύ να άναγνωρίσω τόν φίλο μου Άρσένιο Λαπιτό όταν τόν άντάμωσα εκείνο τό άπόγευμα στο δρόμο. Είχε τό κεφάλι του χωμένο μέσα στους έπίδεσμους, την μύτη του προσημένη και τό ύψος άξιοβήγητο.

— Σε καλό σου, Άρσένιε, φώναξα τί χάλια είναι αυτά! Τί έπαθες;

— Άστα, μην τά ρωτάς!..

— Σε πάτησε μήπως κανένα αυτοκίνητο;

— Όχι.

— Έπεσες από την ταράτσα τού σπιτιού σου;

— Ούτε!

— Πιάστηκες μήπως με τόν ράφτη σου για κείνες τις δύο ψωροχιλιάδες;

— Δεν τό θυμάς.

— Περίεργο αν είχες πεθερά θάλεγα πώς σ' έδειρε αυτή!..

— Τό θυμάς; φώναξε ο Άρσένιος. Τόν κύτταξα κατάπληκτος.

— Άποκτήθηκες, λοιπόν, πεθερά και δεν τό πήρα είδηση! τού φώναξα.

— Περίπου... Δηλ. πήγαινα να άποκτήσω, άλλ, εύτυχώς την γλύτωσα... Άλλ, έλα καλύτερα σ' αυτό έδω τό καφεείο να σου διηγηθώ την περιπέτειά μου...

Ύστερ' από λίγο, ο φίλος μου Άρσένιος άρχισε την άφήγησή του.

— Είρεεις, μου λέγει, την δεσποινίδα Άρσινόη Λαφουρόζε;...

— Την κόρη τού καθηγητή των λατινικών...

— Ναι...

— Λοιπόν, είναι τώρα κάμποσος καιρός που γνωρίζομαστε— που γνωρίζομαι καλύτερα... Ένα άγνό αισθημα μάς συνέδεε τις καρδιές μας, και όπως έγω είμαι τίμιο παιδί—αυτό δά τό ξέρεις καλά—ο νους μου δεν πήγε ούτε στιγμή στο κακό, άλλα ή πρώτη μου σκέψη, μόλις είδα ότι ή κοπέλλα άντεπεκρίνετο στο αισθημα μου, ήταν πώς να νομιμοποιήσω τό ταχύτερο τις σχέσεις μου μαζί της.

— Επείτα, λοιπόν, και βρήκα τόν πατέρα της. Ο κ. καθηγητής με δέχθηκε με την μεγαλειότερη ευγένεια και στο τέλος μου είπε:

— Πολλά ωραία! Πολλά ωραία! Χαίρομαι πάρα πολύ παιδί μου που θα σε κάμω γαμβρό μου. Έφρόσον μάλιστα ύπήρξε άριστος...

... ής μου. Δεν σε προγύμναζα κάποτε στην λατινική γραμματική; Άλλά, όπως είμαι και άνθρωπος πολύ συντηρητικός και τυπικός, θέλω να μη διασθής διόλου για τόν γάμο. Για να γίνη αυτός, πρέπει να περάσουν δύο χρόνια. Αυτό θα γίνη και για ένα άλλο λόγο. Κατά τό διάστημα αυτό, θα έκαρμόσω τό νέο σύστημα μου περί ψυχναλίσσεως, τό όποιο θα εκδώσω προσεχώς σε βιβλίο με τόν τίτλο: «Περί των πνευματικών των συμβιβώσεως δύο συνωσώπων διαφόρων μαγνητικών ρευστού και ψυχολογικών δρών έσωψύχου αισθαντικότητας».

— Ε-χου αισθαντικότητας; φώναξε ο Άρσένιος.

— Ε-χου, εσύ!.. ψιθύρισε.

Κι' έπειτα δεν είπε τίποτε, γιατί δεν μπορεί να μιλή κανείς, όταν κλείνουν τό στόμα του δύο έρωτευμένα χείλη.

— Σκέφθηκα λίγο: αγαπούσα την Άρσινόη, ή προίκα της ήταν έξ έλλου άξιο-

σέβαστη. Δυό χρόνια, δυό χρόνια. Κοιμάτια να γίνη!..

» Έδωσα τό χέρι μου στον μέλλοντα πεθερό μου και οι άρραβώνες έγιναν... Άλλά δεν ήταν μόνον τά δυό χρόνια που έπρεπε να περάσουν για να απολαύσω τό άντικείμενον των όνείρων μου. Ο τρομερός καθηγητής είχε δώσει κατάλληλες οδηγίες στην κόρη του, για την καλύτερη πάντοτε έπιτυχία τού διαβολοπειράματός του. Και συγκεκριμένως, της είχε πη ότι μπορούσε να μου επιτρέψη να την άγκαλιάζω και να την σφίγγω, άλλα μόλις έκανα πώς ήθελα και συνέχισα, να τραβιόταν άμέσως. Δεν έπρεπε με κανέναν τρόπο να μου επιτρέψη να την φιλήσω. Από την ύπομνή μου και την άντοχή μου, θα έδεβαλόνετο περί τού βασίμου της θεωρίας του.

» Φαντάζεσαι φίλε μου τή θέση μου... Είχαν περάσει έξη μήνες και δεν είχα

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

από τά δένδρα, πάνω στο χορτάρι τόν έρωτα από όλους τούς πόρους των. Είχα ζαλισθή.

» Ξαφνικά, πάνω σ' ένα παγκάκι βλέπω μιά κοπέλλα νέα, όμορφη, στρομπουλή, λατταριστή. Την κυττάζω, με κυττάζει, της χαμογελώ μου χαμογελά. Λές και ήταν ή ίδια ή Άνοιξις! Πάγων θάρρος και την πλησιάζω.

» Δεσποινίς της λέγω, μου έπατρέτε να μοιρασθώ μαζί σας τό παγκάκι σας;

» Πολλά ευχαρίστως μου άπαντά.

» Κάθουμαι δίπλα της. Για λίγη ώρα μένουμε σιωπηλοί. Εγώ συλλογιζόμουν την Άρσινόη μου, εκείνη δεν μπορούσα να μάθω τί... Ένοιωθα δίπλα μου τή ζέση τού κορμιού της, άνάσιναν τό έρωμά της, χαμόμουν... χαμόμουν!..

» Άρσινόη... Άρσινόη... ψιθύρισα άπευθύνοντας μιά άπελπισμένη έκκληση στην αγαπημένη μου μνηστή. Η Άρσινόη όμως ήταν μακριά και ή άγνωστη κοπέλλα δίπλα μου, όμορφη, φρέσκια, λατταριστή...

» Επί τέλους σκέφθηκα, δεν πρόκειται να κάνω και κανένα έγκλημα, άφου ή περιπέτεια μου, δεν πρόκειται άσφαλώς, να έχη συνέχεια. Δυό τρείς ευχάριστες μονάχα στιγμές με μιά ευχάριστη γυναίκα και ή Άρσινόη είναι πάλι Άρσινόη, δηλ. ή αγαπημένη και μόνη μου άρραβωνιαστική.

» Με τή σκέψη αυτή πλησίασα περισσότερο και άρχισα την κουβέντα με την νεαρά μου. Ύστερ' από την κουβέντα της έπιασα τό χέρι και επί τέλους, άκράτητος πιά της έβαλα χέρι και λίγο παραπάνω...

» Εκείνη την ώρα φίλε μου έγινε ή καταστροφή!

» Πούδς είδε τόν Θεό και δεν τόν έφοβήθηκε! Τί θύελλα ήταν εκείνη, τί τυφών, τί κυλών και άντικυλών έν πληρεί άνοιξις!..

» Δεν πρόφτασα να σφίξω καλά καιλό την φιληνάδα μου στην άγκαλιά μου, όταν αισθάνομαι ξαφνικά ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι, μιά γενναία όμπρελλιά, συγκεκριμένως, ενώ ένας βρυχηθμός συνετάραζε την γύρω φύση:

— Νά για να μάθης, παληάνθρωπε! Κτήνος! Δόν Ζουάν!.. Λανδρό!.. Καρδιοσφάκτη!.. Αποπληκτική άθώων ύπαρξεων!.. Γκάπ! Γκοόπ!

Και τά χτυπήματα έπεφταν βροχή.

Όταν άνοιξα τά μάτια μου, δεν είδα πιά τό κορίτσι μου. Είδα όμως κάτι άλλο φοβερό και άταίσιο: την μέλλουσα πεθερά μου...

» Ξελογιασμένη από την άνοιξη να αυτή βγήκε να κάνει τόν περίπατό της στο δάσος και όπως περνούσε από κεί, με είδε και... με έτάραξε σίτες όμπρελλές.

Την συνέχεια την φαντάζεσαι: ο άρραβώνας μου διελύθη και τό κεφάλι μου έγινε άγνωριστο...

ΜΑΞΙΜ

Λιζέμε...

Όλιγος σεβασμός...

Η έλλειψς συναισθήσεως του τόπου, τρόπου και χρόνου, είναι, άτυχώς, το σοβαρότερον μειονέκτημα πολλών Νεοελλήνων. Μεταξύ των τελευταίων, θα μπορούσαν άσφαλώς να συν αριθμηθούν και οι έκδοται κάποιου περιοδικακίου με πομπώδη τίτλον.

Είς τό περιοδικάκιον αυτό έκρίθη καλόν να δημοσιευθῇ και μία νεκρολογία κοινή των αιδιμών αδελφών Νικολοπούλων. Φαίνεται, όμως, ότι ή έλλειψς χώρου ήταν επίσης αισθητή εις τό έντυπον αυτό κατά την εβδομάδα ταύτην, διότι ή κοινή αυτή ώσπερ κοινός τάφος νεκρολογία, έστριμώχθη στο τέλος κάποιας στήλης κάποιας τρίτης σελίδος μεταξύ ενός γυμναστηρίου και ενός τραγουδιού. Και ήτο τόση ή ανάγκη της έξοικονομήσεως του ύπολειφθέντος χώρου, ώστε να μην άναφερθούν ούτε καν όλογράφως τά δνόματα των δύο διαπρεπών Έλλήνων.

Και έρωτώμεν, ή ξενοδοχειακή τέχνη διδάσκει τάς τέλος πάντων εις τόν τόπον αυτόν, την ευγένειαν, όμως, και την άβρότητα ποιός θα μάς την διδάξῃ;

Έξεδόθη και έκυκλοφόρησε ένα καινούργιο βιβλίο, του διακεκριμένου ίατρού κ. Ν. Γύρα, με τόν τίτλο: «Πρίν και μετά τό Γάμο». Πρόκειται περί ενός βιβλίου έξαιρετικά ένδιαφέροντος με πραγματικά χρήσιμους συμβουλές σχετικαβ με τόν Σεξουαλισμό, την Ύγεια και τη Μητρότητα.

Είναί όλο γραμμένο σε μία γλώσσα που τρέχει άβίαστα και κάνει τόν άναγνώστη να τό διαβάξῃ ξεκούραστα.

Έκείνο όμως που πράγματι έκπλήσσει είναι ότι ό κ. Γύρας κατόρθωσε να γράψῃ ένα έπιστημονικό βιβλίο και να τό παρουσιάσῃ σχεδόν σαν ένα ευχάριστο λογοτεχνικό έργο χωρίς να μειώνεται καθόλου ή έπιστημονική του αξία.

Η «Έβδομάς» τό συνιστά θερμώς στους άναγνώστας και τάς άναγνώστριάς της με την πεποίθησι ότι τό βιβλίο αυτό του κ. Γύρα θα τους είναι χρησιμότατο.

Η «Έβδομάς» πληροφορεί τους άναγνώστας της από σήμερα, ότι συνέστησε ειδικήν υπηρεσία παρακολουθήσεως των ζητημάτων των άναγνώστών της, ιδίως των έπαρχιων που τυχόν δέν έχουν κανένα να φροντίσῃ για τίς υποθέσεις τους. Μπορούν λοιπόν όλοι—και οι των Άθηνών και οι των έπαρχιων—ν' άπευθύνονται για όποιαδήποτε άτομική υποθέσι τους στην «Έβδομάδα», ή ειδική υπηρεσία της οποίας θα μελετά και θα έξετάζῃ κάθε ζήτημα και θα τους πληροφορῇ ταχύτατα και λεπτομερῶς. Παρακαλοῦνται μόνον, να άναγράφουν ευδιακρίτως εις τό φάκελλο τῇ φράση: «Τμήμα Πληροφοριών». Είναι περίττο να τονισθῇ ότι ή άλλοηλογραφία αυτή είναι μυστική, καθαρῶς έμπιστευτική, και συνεπῶς ή έπαγγελματική έχεμύθεια του γραφείου, άπαραβίαστος. Και τοῦτο διότι φυσικά οὐδείς έπιθυμεί να γίνονται κοινόν κτήμα οι προσωπικαές υποθέσεις του.

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΑΙΜΟΝΙΟΝ

— Μωρέ καλὸ στὰ παιδιά! Έλόγου σου, τζόγια μου, δέν είσαι ό Παπά νιγ; Μωρὲ και σὰς περίμενα!

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας· ανταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ό δεύτερος κι' ό πρώτος όμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

—Είδες τί γράφουν Νεοκλή μες τὴν έφημερίδα;

—Όχι κύρ - Ζαχαρία μου—

—Δέν είδες;

—Δέν τό είδα.

—Είς τό χωρίον Πρόδρομος του Ξηρομέρου χτές συνέβησαν σκηνές φριχτές.

Μιά προβατίνα, γράφουνε, του κτηνοτρόφου Πανταζῆ

έγέννησεν κάποιον άμνὸ

περίεργο και άγανθό

που είχε, φίλε Νεοκλή, δυὸ κεφαλὰς μαζι.

—Τι λές, βρέ Ζαχαρία μου! Θα χάσω τὰ πασχάλια

Ήρθε στο κόσμον τέτοιο άρνι που είχε δυὸ κεφαλὰς;

—Διάβασε.. Νά... τό γράφουνε,

—Μά είναι καταπληκτική

αὐτή λοιπόν ή γέννα!

—Άρνάκι με κεφαλὰς δυὸ.

Ένῳ γνωστοί μας λόγιοι καθὼς κι' Ακαδημαϊκοί δέν έχουν οὔτε... ένα!

Λιζέμε...

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ένα εβδομαδιαίο περιοδικάκι υπάρχει, εκτός των άλλων, και αυτός ό περίεργος τίτλος με χτυπητά κόκκινα γράμματα: «Μιά ώρα με τόν κ. Ζερὶ τόν συγγραφέα του σου πάτωματος. Συνέντευξις με τόν άρχισυντάκτη μας». Οι λιγοστοί άναγνώσται του θα έξεπλάγησαν; Ήρθε άραγε ό Ζερὶ στην Άθήνα για να πάρῃ συνέντευξι άπ' τόν άρχισυντάκτη του έν λόγω περιοδικακίου;

Άλλά δέν πρόκειται περί αυτού. Πρόκειται περί συνεντεύξεως του άρχισυντάκτου με τόν Ζερὶ, όπως άνακαλύπτει κανείς εκ των ύστέρων.

Είς τὴν έν λόγω, λοιπόν, συνέντευξιν, που είνε πράγματι περιβόλι, μαθαίνει κανείς πολὺ περίεργα πράγματα. Πρώτα—πρώτα ότι ό Ζερὶ κι' ό περιβόητος αὐτὸς άρχισυντάκτης ήτανε.... μπατζανάκηδες, δεύτερον ότι υπάρχουν «σχεδόν μικρά» καφενεία και «σχεδόν μεγάλα», τρίτον ότι είναι κοπιμένο να λές για ένα έργο ότι δέν έχει τίποτα τό «θεατρικό» και κανένα «εύρημα». Τέταρτον ότι τό Παρίσι είναι πρωτεύουσα της Γαλλίας και πέμπτον, και σπουδαιότερον, ότι ό περίφημος αὐτὸς άρχισυντάκτης, ήτανε «κάποτε δημοσιογράφος και άνταποκριτής έφημερίδος στο Παρίσι.

Μά πότε ήταν δημοσιογράφος;... Και ποίος έφημερίδος;

Δέν ήμαστε καλά!...

Είναί άμίμητος ό Νεοέλλην, όταν θελήσῃ να κάμῃ πνεύμα. Στέλνει περίπατο και αὐτὸ τό άγγλικὸ χιοῦμορ. Τό βλέπει αὐτὸ κανείς λιδὸς στις έπιγραφές των καταστημάτων.

Έτσι, έν μέσαις Άθήναις υπάρχει ένα παντοπωλεῖον με τὴν λαχταριστῇ έπιγραφῇ... «Ό Άδωνις» και ένα κατάστημα ποτῶν με τὴν αξιοπερίεργη έπιγραφῇ «Αἱ Μούσαι».

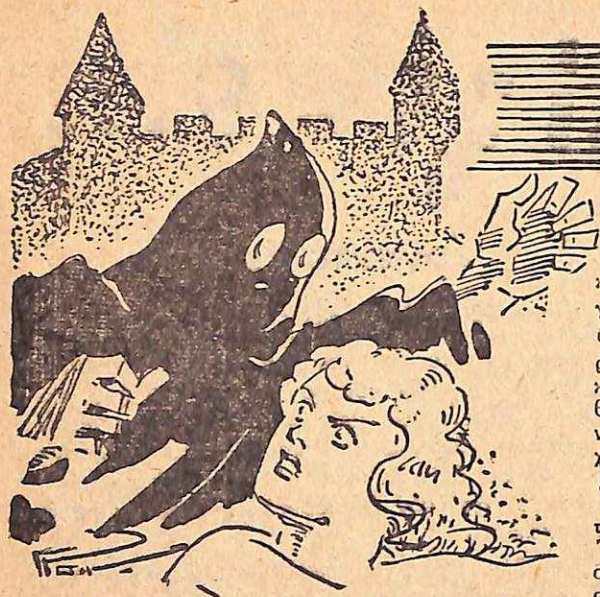
Τι σχέσιν τώρα μπορεί να είχε ό άτυχῆς Άδωνις με τίς σαρδέλλες του βαρελιοῦ και τόν ταρμαῖ, μυστήριο! Όσον άφορᾷ τὰς Μούσας θα περίμενε κανείς, μετά τὴν... εκθρόνισί τους από τὴν πλατεία της Όμονοίας, να είχαι καλλιτέραν τύχην.

Έέρετε τί θα πῇ μοντέρνα ποίησις; Όχι; Διαβάστε τότε τους παρακάτω στίχους που δημοσιεύονται εις τὴν αὐτὴν σελίδα με ένα ωραϊότατο τραγουδάκι της άτυχῆς Μαρίας Πολυδούρη.

...Κι' έτσι, ὡς θάστε στη ζωῇ παραδομένη, με δίψα άκόρεστη κι' όρμη, θε να ριχτήτε μέσ' στον έκφυλισμό, χωρίς σκοπὸ και τύψη, δόλοτελα δοσμένη στα πεπρωμένα σας, άφου θα ύποστήτῃ τὸν εκμηδενισμό!...

...Και θα γενήτε, από παντοῦ, διωγμένη Ικέτις, άμεταμέλητο νευρόσπαστο του πόθου, Σεμίραμις φρικτῇ, κάποιων αίσχρων ιδανικῶν άγνή προπέτις, και λάτρις κάθε χαμερπούς και κάθε νόθου, κυρία, ή διελεκτή!...

Φανταζόσαστε ποτέ ότι θα ύπήρχε χριστιανὸς που θα μπορούσε να γράψῃ τέτοιες ήλιθιότητες; Έμεῖς όχι, όχι, μα τὴν Παναγία!

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Βρισκόμαστε στον Παγκόσμιο Πόλεμο. Τα εργοστάσια ύπνων και πολυμεφοδίων δουλεύουν έσταιτικά και ιδίως τα αμερικανικά, μολονότι η Αμερική δεν έχει προσχωρήσει ακόμη στον αγώνα των συμμαχών. Ένα απ' τα μεγαλύτερα εργοστάσια του είδους αυτού είναι και τα τηλεβολοχυτήρια Γκόλτον έξω από την Ν. Υόρκη. Εργάζονται έντατα και θα ήταν η πιο ευημερούσα επιχείρηση, αν δεν κατεδίωκε τους ιδιοκτήτες του ένας φοβερός δυνάστης ο οποίος κατορθώνει και σκοτώνει τον ιδιοκτήτη Ουίνθροπ Γκόλτον και τον αδελφό του Έρλ, και κατόπιν στρέφεται εναντίον της κόρης του Νόρας, με τον σκοπό να μείνει αυτής ο μοναδικός κληρονόμος και ιδιοκτήτης των μεγάλων χυτηρίων. Ο μυστηριώδης αυτός κακούργος, κυκλοφορεί ασύλληπτος μέσα στον Κόκκινο Πύργο, όπου μένουν οι Γόλτον, φωρώντας νύκτινο με κουκούλα. Διαπράττει σειράν αποπειρών κατά της Νόρας, ευτυχώς όμως μ' αυτήν, θρίσκειται πάντα κοντά της προστάτης και πατήρ, ο νεαρός χημικός του εργοστασίου Χάρβεϊ Γκράχαμ. Οι δύο νέοι όμως, παρ' όλες τις προσπάθειές των, δεν μπορούν να συλλάβουν τον μυστηριώδη δυνάστη της τουλάχιστον να μάθουν ποιος είναι. 'Επί τέλους η Νόρα αποφασίζει μια έκστρατεία στα καταγώνια της Ν. Υόρκης, όπου ελπίζει κάτι να μάθει για τον άνθρωπο με την κουκούλα. 'Εκεί όμως πέφτει σε παγίδα, και συλλαμβάνεται ακριβώς από τους ανθρώπους του μυστηριώδους κακούργου. 'Εν τούτοις ένας από αυτούς του δίνει ένα όπλο και την ενθαρρύνει να αιωνοβίη. 'Η δὴθεν όμως συμπάθεια αυτή, δεν ήταν παρά ένα τέχνασμα εις βάρος της Γωής του Γκράχαμ, μια συνωμοσία. Παράντα, ο χημικός παίρνει ένα σημείωμα, δὴθεν ότι ποσὴν ἀπὸ τὴν Νόρα και τὴν εἰς βοήθειαν της. Αυτὴ νομίζοντας μέσα στὸ σκοτάδι πὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος μετὴν «Κουκούλα» τὸν πυροβολεῖ ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς. Γιὰ ὅλους ὅμως, ἐκτὸς τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς Νόρας, ὁ Γκράχαμ εἶναι νεκρός. 'Ετσι ἔχουν ἀποφασίσει νὰ ποῦν οἱ δύο νέοι γιὰ νὰ ξεσκεπάσουν εὐκολώτερα τὸν μυστηριώδη κακούργο. Στὸν πύργον ὅλοι θεωροῦν τὸν Γκράχαμ νεκρό

Ἡ Νύμφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

και η Νόρα, εκτελώντας προδιαγεγραμμένο σχέδιο, δηλώνει στους άλλους ότι θα φύγει για λίγες μέρες στην εξοχή και ότι αναθέτει κατά την απουσία της, την διεύθυνση του εργοστασίου στον Χάρβεϊ. Αυτός όμως και η Νομή, είχαν κατωρθώσει εν τῷ μεταξύ να μάθουν το περιεχόμενο τηλεγραφήματος του Γκράχαμ στην Νόρα και το οποίο τους τα φανερώνει όλα. 'Υστερ' από αυτό η Νομή καταστρώνει ένα καταχθόνιο σχέδιο: στήνει δυο ενέδρες στον Χάρβεϊ και στην Νόρα. Οι δυο νέοι πέφτουν στην παγίδα και τώρα η Νόρα, κλεισμένη μέσα σ' ένα δωμάτιο-αποθήκη, προσπαθεί να δώσει σημεία κινδύνου.

17ον

Τὸ βλέμμα της ἀφηρημένο ἔπασσε ἐπάνω στὸν γενικό διακόπτη καὶ μιὰ ιδέα τῆς ἤλθε ξαφνικά. 'Ο διακόπτης αὐτὸς ἦταν ἓνα μέσον σωτηρίας γι' αὐτήν.

Θὰ μπορούσε αἰφνης ἀναβοσβύνοντας ὅλα τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ νὰ κἀν τοὺς ἔξω ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ ὑποπτευθοῦν. Τὸν ἄρπαξε λοιπὸν, καὶ τὸν ἀνεβοκατέβασε δυὸ τρεῖς φορές.

— Φύθαινε, ψιθύρισε νὰ περᾷ ἀπ' ἐξω κανεῖς καὶ νὰ καταλάβῃ...

Ὁ Χάρβεϊ ἐξ ἄλλου, μόλις πρόλαβε νὰ εἰς μιὰ ματιά στὸ δωμάτιο ὅπου τὸν εἶχε ὠδηγήσει ὁ ὑπρέτης, ὅταν ξαφνικὰ εἶδε νὰ ξεπετιοῦνται πίσω ἀπὸ διώροια ἑπιπλα τέσσερα ἄτομα, τὰ ὁποῖα ὤρμησαν ἐναντίον του.

Ἀλλὰ ἦταν παλληκάρι γερό ὁ Χάρβεϊ. Μὲ μιὰ δυνατὴ σπρωξιά, ἀπηλλάγη ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν τεσσάρων κακοποιῶν. Κατόπιν ἔβγαλε μὲ ἀστραπιαία κίνηση τὸ περιστροφὸ τοῦ καὶ τὸ ἔστρεψε πρὸς τοὺς τέσσερις ἐχθρούς, κρατώντας τοὺς σὲ ἀπόστασι.

Ξαφνικά, ἀνατρίχισε. Τὸ μέρος ποὺ στεκότανε ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο. Καθὼς τὸ μάτι του πέπεσε ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶδε τὰ φῶτα τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ νὰ ἀναβοσβύνουν δυο-τρεις φορές.

— Κάποιος κινδυνεύει στὸ σπίτι αὐτό, σκέφθηκε ὁ Γκράχαμ. Καὶ χωρὶς νὰ εἰρηγήσῃ καὶ αὐτὸς γιατί, ὁ νοὺς του πήγε ἀμέσως στὴν Νόρα. Κάτι τοῦ ἔλεγε, πὼς ἐκεῖνη ἦταν ποὺ ἔκαμνε τὰ φωτεινὰ αὐτὰ σημεία.

Ἡ καρδιά του σφίχθηκε ἀπὸ ἓνα δυνατό συναίσθημα ἀνησυχίας. Δὲν δίστασε καθόλου.

Μὲ τὴν ἐτοιμότητα τῆς ἀπελπισίας στράφηκε ἀπὸτομα καὶ μὲ ἓνα πῆδημα δρασκέλισε τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο. Τὸ διαβήμα του αὐτὸ ἦταν λίγο παράτολμο, γιατί μπορούσε τὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν νὰ ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα, ἀλλὰ ἡ αὐλὴ ἦταν πλακόστρωτη καὶ ὑπῆρχε μετὰ γάλλος κινδύνος νὰ σπάσῃ κανένα πόδι τοῦ ἢ καὶ τὰ μούτρα του. Γιὰ τὴν καλὴ

του, ὅμως, τύχη, κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀκριβῶς, τοῦ δωματίου ἐκεῖνου, εἶχαν τοποθετήσῃ τὴν προηγούμενη μέρα, μερικὰ ἄδεια κιβώτια, ἀρκετὰ μεγάλα. Πάνω σ' αὐτὰ ἔπεσε ὁ Χάρβεϊ. Ἀπὸ ἐκεῖ πῆδησε κάτω καὶ μὲ δυὸ ἄλματα βρέθηκε στὸ δρόμο. Τὸν διέσχισε τρέχοντας ὅσο πὺ γρήγορα μπορούσε καὶ σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ ἀπέναντι σπίτι.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ τέσσερις γκαγκστερς ἀφου τὸν εἶδαν ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ πέφτει, ὤρμησαν στὴ σκάλα βέβαιον ὅτι τὸν εὕρισκαν στὸ πλακόστρωτο μὲ κανένα πόδι σπασμένο. Κατὰπληκτοῖς ὅμως δὲν ἔβλεπαν κανένα στὴν αὐλὴ, οὔτε καὶ στὸν δρόμο! Μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσουν τί συνέβη, ἐπέστρεψαν πίσω βλαστημῶντας.

Ὁ Γκράχαμ ἐν τῷ μεταξύ, ἔφθασε στὸ ισόγειο τοῦ σπιτιοῦ. Ἦδη εἶχε φθάσει ὅταν ἄκουσε τὴς σπαρακτικές κραυγὲς τῆς Νόρας ποὺ ζητοῦσε βοήθεια.

Ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα εἶχε κατορθώσει νὰ σπᾶσῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ ὤρμησῃ ἀκαθέκτος κατὰ τῆς νέας. Μὲ ἓνα χτύπημα τῆς λαβῆς τοῦ περιστροφῆς του, τὴν ἔριξε κάτω ἀναισθητῇ. Ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν ἀποτελειώσῃ ὅταν ὤρμησε μέσα σὰν θύελλα ὁ Γκράχαμ.

Μὲ ἓνα πῆδημα βρέθηκε στὴ ράχη τοῦ κακούργου καὶ ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι.

Ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος ἔδραλε μιὰ κραυγὴ λύσσης καὶ προσπάθησε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ νέου καὶ πρὸ πάντων ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ τρώμερά του χτυπήματα.

Ὁ Γκράχαμ ὅμως τὸν κρατοῦσε καλὰ. Σὲ λίγο οἱ δυὸ ἄνδρες βρέθηκαν κυλισμένοι κάτω. Ἡ πάλι ἐξηκολούθησε κάμποση ὥρα ἀκόμα, ὅταν ξαφνικὰ ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα, κατῶρθως νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ ἓνα τοῦ χέρι καὶ νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ σιδερένια γροθιά, αὐτὴν ποὺ εἶχε καὶ ἄλλοτε χρησιμοποίησε. Μὲ τὴν γροθιά αὐτὴ, κατέφερε ἓνα φοβερὸ χτύπημα στὸν κρόταφο τοῦ Χάρβεϊ. Ὁ νέος ἀφῆκε μιὰ κραυγὴ καὶ ἔμεινε ἐκεῖ ποὺ ἦταν. Εἶχε χάσει τὴς αἰσθήσεις του.

Ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα, τοῦ κατέφερε μὲ λύσσα καὶ μιὰ κλωτσιὰ στὸ πρόσωπο καὶ κατόπιν στρέφθηκε πρὸς τὴν νέα.

Ἡ Νόρα κοίτονταν ἀναισθητῇ καὶ αὐτὴ στὸ πάτωμα. Μιὰ θανάσιμη ὠχρότης ἦταν χυμένη σ' ὅλο τῆς τὸ πρόσωπο.

— Σὰς κρατῶ τώρα καὶ τοὺς δυὸ γρόλλισε ὁ κακούργος ἀνήμες ἀπὸ τὰ δόντια του. Τώρα θὰ δῆτε τί περίφημο θάνατὸ σὰς ἐτοιμάζω!...

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἀποθήκης ἦταν ἓνα παλιὸ ἄχυρινο στρώμα. Ὁ κακούργος τὸ ἔσυρε ἔως τοὺς δυὸ νέους, κατόπιν ἔβγαλε ἓνα μεγάλο σουγιά, τὸ ἔσχισε καὶ σκόρπισε τὸ χορτὰρὸ ὀλόγουρο. Τέλος ἀναψὲ ἓνα σιγέτο καὶ ἔβαλε φωτιά. Τὴν

Τὸ Κόκκινου Πύργου

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Ἐξ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

ὥρα ὅμως ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ καγγάρη μπρὸς στὸ σατανικὸ ἔργο του, ἀκούσθησαν φωνὲς ἔξω.

Ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα, ἔπνιξε μιὰ βλαστήμια καὶ ἔπευσε νὰ βγῇ ἔξω.

Οἱ φωνὲς ὀλοένα πληθαίναν. Ἦσαν οἱ διαβάται ποὺ εἶχαν προσέξει τὰ φωτεινὰ σήματα τῆς Νόρας.

Ἡ νέα δὲν εἶχε διαψευσθῇ στὴς ἐλπίδες τῆς.

ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ

Α' ΑΤΣΑΛΕΝΙΑ ΔΟΝΤΙΑ

Α'.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΚΤΙΝΑ

Καθισμένη μπρὸς στὸ μεγάλο τραπέζι τοῦ πατέρα τῆς ἡ Νόρα Γουώλτον ἄνοιγε τὴν ἀλληλογραφία τῆς. Ἀφου πέρασε καὶ ἡ νέα φοβερὴ περιπέτεια στὴν ὁποῖαν τὴν εἶχαν παρασύρει οἱ ἐχθροὶ τῆς περιπέτεια ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὁ ἀγαπημένος τῆς φίλος, ἡ Νόρα ἐπανάλαβε τὴς τακτικὲς τῆς ἀσχολίες, σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε.

Φυσικὰ δὲν πήγε στὴν... ἐξοχή, οὐτε καὶ ἀνέθεσε τὴν διεύθυνση τοῦ εργοστασίου στὸν Χάινες.

— Τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, δὲν ἔχει τύχη, σκέφθηκε ἡ Νόρα, χαμογελώντας ἑλαφρὰ στὴν ἀνάμνηση τῆς φάτσας ποὺ εἶχε κάνει ὁ Χάινες, ὅταν τοῦ εἶχε ἀναγγεῖλει ὅτι ὁ Γκράχαμ... ἀναστήθηκε καὶ θὰ ἐμπατιώνετο τὸ ταξιδάκι τῆς.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ φάνηκε ὁ Γκράχαμ.

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας φωτίστηκε ἀμέσως.

— Καλημέρα Χάρβεϊ, εἶπε δίνοντάς του μὲ ἐγκαρδιότητα τὸ χέρι.

Ἐκεῖνος φαινόταν εὐχαριστημένος καὶ εὐθυμος.

Ἡ νύχτα τοὺς εἶχε ξεκουράσει καὶ τοὺς δυὸ ἀπὸ τὴς προμερὲς συγκινήσεις καὶ ἦσαν τώρα εὐδιάθετοι καὶ ἔτοιμοι γιὰ νέους ἀγῶνας.

— Καλημέρα, μὲς Νόρα, ἀπάντησε ὁ νέος ρίχνοντας ἓνα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα στὴν φίλη του. Πῶς εἶσθε σήμερα;

— Ἐντελῶς καλὰ, Ντάρλιγκ... Μοῦ φαίνονται ὅλα αὐτὰ σὰν ὄνειρο, σὰν ἓνα κακὸ ὄνειρο ποὺ πέρασε καὶ ποὺ δὲν θὰ ξανάρθῃ, φαντάζομαι...

Ἐκεῖνος ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι του. — Ἀς ἐλπίσουμε, ψιθύρισε.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— Ἐν τούτοις, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν σὰς ἔπεισα ἀκόμα...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, Χάρβεϊ;

— Ὅτι αὐτὰ ποὺ σὰς ἔλεγα γιὰ τὸν ἐξάδελφό σας εἶναι ὅλα ἀληθινὰ.

— Ἀ, ἔχι, Χάρβεϊ, δὲν μπορεῖ νὰ

εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα! Τὸ ἀποκλείω. Πῶς ὅμως συμπεραίνετε ἓνα τέτοιο πρᾶγμα;

— Θὰ σὰς ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησή σας μὲ μιὰ ἐρώτηση:

— Γιατί τάχα νὰ μὴ εἶναι ὁ Χάινες ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀντικαταστήσει τὸν σωφὲρ σας χθὲς στὸ αὐτοκίνητο; Δὲν ἀπουσίαζε μήπως ἀπὸ τὸν πύργο, τὴς ὥρες ποὺ παίρνατε ἐσεῖς τὸ αὐτοκίνητο; Πῶς ἐξηγεῖται σὲς τὴν ἀπουσία του;

— Αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα, ψιθύρισε ἡ νέα.

Ὁ Χάρβεϊ ἐσυνέχισε:

— Ἀφου ἔκανε ὅτι ἔκανε, τίποτε δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ εργοστάσιο καὶ νὰ σὰς περιμένῃ ἐκεῖ, βέβαιος κατὰ βάθος ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέφατε...

— Ἐχεῖς δίκιο Χάρβεϊ, σ' ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ ἀπαδείξεις ἐπαρκεῖς...

— Ἀσφαλῶς!... Ὅπωςδὴποτε ὅμως, ἐμένα μοῦ κάνουν ἐντύπωση ὅλες αὐτὲς οἱ τόσο σατανικὲς περιέργειες αὐτὰς περιόσεις... ἀπῆντησε ὁ χημικός, τονίζοντας χαρακτηριστικὰ τὴς λέξεις.

Καὶ προσέθεσε σὲ λίγο.

— Πάρετε ἐπίσης καὶ ἓνα ἄλλο.

— Ἀγλαδὴ; ἔκανε ἡ νέα ἀνήσυχη.

— Ἀλλὰ, εἶπε ὁ Χάρβεϊ, ἂν δὲν ἦταν ὁ Χάινες ὁ ἄνθρωπος μετὴν κουκούλα, δὲν ἀποκλείεται διόλου νὰ ἦταν κανένας συνενόχος του!

Ἡ Νόρα σιωποῦσε, μὴ βρίσκοντας τίποτε νὰ παρατηρήσῃ στοὺς συλλογισμοὺς καὶ τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ φίλου τῆς.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθησε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεψε ἐλαφρὰ, σὰν κάποια ξαφνικὴ συγκίνηση νὰ τοῦ πῆξε τὴν ψυχὴ:

— Σὰς εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι δὲν θὰ δοκίμαζα πιά νὰ σὰς πείσω... Ἀς τ' ἀφήσουμε λοιπὸν, ὅλα αὐτά... Σὰς θεωροῦμαι καλῶ, ὅμως, φαντῆτε στὸ μέλλον ὀλιγώτερο ριψοκίνδυνον καὶ πὺ προσεκτικὴ... Πρέπει νὰ προφυλάξεσθε, ὅτι καὶ ἂν συμβαίη, θεωρῶ πολὺ ἐπιβλαβὴ τὴν εὐκολία μετὴν ὁποῖα ὁ ἐξάδελφός σας μπορεῖ σὲ κάθε στιγμή καὶ ἐξάδελφός σας πῶς ἐπληθαίνει... Καὶ ἄλλο νὰ εἴσθε πὺ ἐπιφυλακτικὴ... Καὶ ἄλλο νὰ εἴσθε πὺ παρακαλᾶτε... Πέστε καὶ πάλι, σὰς τὸ παρακαλᾶ... Πέστε μοῦ ὅτι δὲν θὰ παρακούσετε αὐτὴ τὴν φωνήν μου...

Ἡ Νόρα ἔγινε κατακόκκινη καὶ κατόπιν ψιθύρισε χωρὶς νὰ τολμᾷ νὰ κυττάξῃ τὸν νέο κατὰματα:

— Μ' ἀγαπάτε, λοιπὸν, λιγάκι Χάρβεϊ;

Ἐκεῖνος ἔγινε ἐπίσης κατακόκκινος καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ἀπαντήσῃ ἀμέσως.

Κύτταξε μονάχα μὲ ἓνα εὐγλωττο βλέμμα τὴν νέα. Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε φανῇ τόσο ὁμορφῇ, ὅσο τὴν στιγμή αὐτή...

Τὸ γοητευτικὸ καὶ διαυγὲς βλέμμα

τῆς... τὰ ἀγορρόδινα μάγουλά τῆς... τὰ τριανταφυλλένια αὐτάκια τῆς... τὰ χεῖλη τῆς ποὺ ἦσαν κερασένια καὶ δροσερά... τὰ δόντια τῆς ποὺ ἔμοιαζαν σὰν μαργαριτάρια...

Ἦταν ἡ ἀνοιχτὴ ζωντανεμένη καὶ ὀλάνθησθαι ποὺ τὴν φώτιζε ὁ ἥλιος τῶν κατὰξανθων μαλλιών τῆς...

Ὅλα, ἐπάνω τῆς, ἦσαν ναιῶτα, χάρεις, γοητεία...

Καὶ γιὰ πρώτη φορά, τότε, ὁ Χάρβεϊ ἀντελήφθη πῶς ἦταν μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ἡ νέας αὐτῆς... Πόσο τοῦ γέμιζε τὴ ζωὴν... Καὶ σκεφτόταν μὲ ἀπελπισία, τί θὰ γινόταν, ἂν ἡ Νόρα δὲν καταλάβαινε τὸ σφοδρότατο πάθος τοῦ, ἂν δὲν ἀνταπεκρίνετο καμμιά φορὰ σ' αὐτό...

— Μὲς Νόρα, ψιθύρισε, δὲν ξέρω, ἡ μάλλον δὲν εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή σὲ θέση νὰ σὰς πῶ μέχρι ποίου βαθμοῦ...

Ἐκεῖνη σήκωσε ἐπάνω τοῦ τὰ ὠραία τῆς μάτια καὶ τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα γεμάτο περιπάθεια.

— Ἐγὼ, ὅμως ψιθύρισε, μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὅτι μοῦ εἶσθε πολὺ, πάρα πολὺ ἀγαπητός... Στὸν κόσμο αὐτὸν ἓνα μονάχα φίλο ἔχω καὶ ὁ φίλος αὐτός εἶσθε σὲς...

— ὦ! Νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι... ἔκανε ὁ νέος θορυβημένος.

— Χάρβεϊ... ψιθύρισε ἡ νέα.

— Νόρα...

Καὶ ἦταν ἴσως ἔτοιμοι νὰ ποῦν μέσα σ' ἓνα αὐθόρμητο ἀγκάλιασμα, ἐκεῖνο ποὺ τόσο καιρὸ πῶρα τοὺς ἔκαιε τὰ χεῖλη, ὅταν ἄνοιγε ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Χάινες.

Ἡ νεαρὰ κόρη, πινάχθηκε ἀπότομα, σὰν νὰ τὴν ἐδάγκωσε φίδι καὶ κύτταξε μ' ἓνα βλέμμα μίσους, σχεδὸν, τὸν παρῆσαντο, ποὺ ἦταν συνάμα καὶ ἓνα ἀπὸ τοὺς θανάσιμους ἐχθρούς τῆς.

Συνεκρατήθη, ὅμως, καὶ ἀφίνοντας νὰ φωνή στὰ χεῖλη τῆς ἓνα βεδισμένο χαμόγελο, εἶπε:

— Καλημέρα, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, φαντάζομαι νὰ μὴ μοῦ κρατᾷς κάκια ποὺ ἄλλαξα ἀπόφαση καὶ μένω στὸν πύργο... καὶ στὸ εργοστάσιο, φυσικά...

Ἐκεῖνος ἔσφιξε τὰ δόντια γιὰ νὰ μὴ τὸν ξεφύγῃ καμμιά βρισιά. Ὑστερ' ἀπὸ λιγόστιγμην σιωπὴ ἀπήντησε:

— Ἐσεῖς, πολὺ καλὰ Νόρα, ὅτι δὲν ἔχω μέσα μου κανένα ἀπὸ τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα φαντάζεσαι ὅτι μοῦ κινοῦν τὴς πράξεις μου...

— ὦ! αὐτὸ τὸ ξέρω, οὔτε καὶ σκέφτηκα νὰ σὲ συκοφαντήσω. Δὲν νομίζεις, ὅμως, ὅτι ἐφόσον δὲν φεύγω ἐγὼ γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἦταν μιὰ εὐκαιρία γιὰ σένα γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, στὴν θέση μου γιὰ μερικὲς βδομάδες;

Ὁ Χάινες κατὰλαβε τί ἤθελε νὰ πῇ ἡ Νόρα. Κλωμάσε, καὶ, ἀνίκανος πιά νὰ κρύψῃ τὴν σκέψη τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ:

— Δὲν κάνεις καλὰ νὰ μὲ εἰρωνεύεσαι Νόρα! Ἐσχῶς πῶς ἂν ἐγὼ ἤθελα, θὰ ἦ-

σουν υποχρεωμένη να μου παραδώσει τη διεύθυνση των εργοστασίων ;

Η Νόρα σήκωσε απότομα το κεφάλι και κατακεραυνώνοντάς τον με ένα επιβλητικό και αγέρωχο βλέμμα :

— Άγαπητέ εξάδελφε, νομίζω πως και σὺ ξεχνᾷς πῶς εἰμαι ἡ κληρονόμος τοῦ Οὐίνθοντ Γῶλτον, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ θανάτου μου, εἶσαι υποχρεωμένος καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι, νὰ κάνετε αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγώ. Ἐάν δὲ ὑπάρχει καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε ἐκτός ἀπὸ μένα νὰ μιλήσει, αὐτὸς ἀσφαλῶς δὲν εἶσαι ἐσὺ...

Ὁ Χάινες κατάλαβε πολὺ καλὰ ποιὸν ἐννοοῦσε. Ἐστῆσε λοιπὸν τὴς γροθιῆς του καὶ οἰκνώντας ἕνα τρομερὸν βλέμμα μίσους στοὺς δυὸ νέους, βγήκε χωρὶς νὰ ἀπαντήσει καὶ χωρὶς νὰ ἀνακοινώσῃ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέφειάς του.

Ὅταν ἔμειναν, μόνοι, ὁ Χάρβεϊ ἔτρεξε πρὸς τὴν νέα καὶ πλάνοντάς της, τὸ χέρι :

— Δεσποινίς, εἶπε, εἶδατε λοιπὸν ; Βεβαιωθήκατε φαντάζομαι, καὶ ἡ ἴδια, τώρα, ὅτι πρέπει νὰ δυσπιστήτε πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ἔλα... Ὅσο γιὰ μένα, σὰς δοκίμωσι νὰ μὴν τὸν ἀφήσω πιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου...

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

Ὁ Χάινες, περπατοῦσε μετὰ θήματα μεθυμένου, ἐκείνη τὴν ἡμέρα στοὺς δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ λύσσα ἐβράζε μέσα του, καὶ τὸ μίσος του ἐναντίον τῆς ὥραιας ἐξαδέλφης του, δὲν εἶχε ὅρια.

Τί πρόπος ἦταν ἐκεῖνος μετὰ τὸν ὁποῖο τοῦ εἶχε μιλήσει. Καὶ ἀνεγνώριζε στὸ βάθος τῆς σκέψης του ὅτι ἔτσι ἦταν τὰ πράγματα, ὅπως τοῦ τὰ εἶχε πῆ ἔαυτος καὶ ἀπροκάλυπτα ἡ Νόρα, ἐν τούτοις ὅμως, σκεπτόταν ἐπίσης πῶς ἦταν ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ περιέλθῃ σ' αὐτόν ἡ διεύθυνσις τοῦ τηλεβόλοχου. Καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ δὲν θὰ σταματοῦσε μπρὸς σὲ τίποτε.

— Θὰ γίνω ἐγὼ κύριος ! γρύλλισε. Εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ συμβληθῶ καὶ μετὰ τὴν Γερμανία. Καὶ θὰ γίνουν ὅλα ὅπως τὰ θέλω ἐγώ...

Ἡ πάλῃ εἶχε ἀρχίσει ἀμείλικτος μεταξὺ δυὸ ἐξαδέλφων.

Εἶχε ὅμως νὰ κάμῃ μετὰ ἀντίπαλο δυνατό. Ἐκτός ἀπ' αὐτὴν ὑπῆρχε καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀναθεματισμένος ὁ Γκράχαμ. Εἶχε, λοιπὸν, νὰ κάμῃ μετὰ δύο.

Καθὼς πῆγαινε ἄσκοπα, ὁ Χάινες ἔφθασε σὲ μιὰ πλατεῖα.

Γραμμὴ τ' αὐτοκίνητα σὲ μιὰ πλευρὰ τῆς πλατείας, περίμεναν.

Πλησίασε ἕνα ἀπὸ αὐτά.

Καθὼς, ὅμως, ἐτοιμαζόταν νὰ δώσῃ στὸν σωφὲρ τὴν διεύθυνση ποὺ ἤθελε νὰ τὸν πᾶνε, στράφηκε ἐξ ἐνστικτοῦ.

Κύτταξε γύρω του μετὰ βλέμμα καχύποπτο.

Πίσω του σὲ μικρὴ ἀπόσταση, κάποιος ἄγνωστος, ὑψηλὸς καὶ κομψότατα ντυμένος, ἔμπαινε καὶ αὐτὸς σ' ἕνα αὐτοκίνητο.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦταν διόλου ἄγνωστος στὸν Χάινες. Τὸν εἶχε προσέ-

Η ΝΥΦΗ ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Ξεῖς πολλὰς φορὰς ὡς τώρα καὶ τοῦ εἶχε δώσει τὴν ἐντύπωση ὅτι ἦταν καὶ νῦν ἐντέκτιβ.

Ἀσφαλῶς τὸν παρακολουθοῦσαν. Ἀλλὰ γιὰ λογαριασμὸ τίνας ;

Πρὸς ποῖο σκοπὸ ;

Μήπως ἡ Νόρα ἦταν ἐκείνη ποὺ εἶχε βάλει νὰ τὸν κατασκοπεύουν ;

Ὁ Χάινες δὲν δίστασε οὔτε στιγμή. Ἀφῆκε τὸν σωφὲρ ἐκπληκτὸ λίγο ἀπὸ τὴν στάση του καὶ διεύθυνθη πρὸς τὸν ἄγνωστο.

— Με παρακολουθεῖτε, λοιπὸν, δὲν εἶναι ἔτσι ; τὸν ἐρώτησε εἰρωνικά.

Ὁ ἄγνωστος ἔαυτοισμὸς πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... Εἶναι ἱκανὸς γιὰ ἔλα... Ὅσο γιὰ μένα, σὰς δοκίμωσι νὰ μὴν τὸν ἀφήσω πιά μπροστὰ ἀπὸ τὰ μάτια μου...

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησε.

Αὐτὸ δέβαια, τὸ εἶπε ἀπὸ τὴν σύγχυσή του, ἐν τούτοις ὁ Χάινες τὸ πῆρε γιὰ ἐτοιμότητα καὶ ἀφωπλιστήρι. Γέλασε λοιπὸν καὶ εἶπε :

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶναι περιττὸ νὰ πάρουμε δυὸ αὐτοκίνητα, ἐφόσον ἀκολουθοῦμε τὴν ἴδια διεύθυνση. Σὰς προσφέρω τὸ αὐτοκίνητό μου...

Ὁ ντέκτιβ, κατὰ πῶς τὸν εἶχε πιᾶσει, ἀλλὰ δὲν θέλησε νὰ τὸ δεῖξῃ, γι' αὐτὸ εἶπε ἀμέσως :

— Ἀφοῦ τὸ ἐπιμένετε...

Καὶ ἀκολούθησε τὸν Χάινες στὸ ἄλλο αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο αὐτὸ ξεκινούσε.

Δὲν θὰ τοῦ φανερώσῃ, δέβαια, γιὰ λογαριασμὸ τίνας ἐργάζεται, σκέφθηκε στὸ δρόμο ὁ Χάινες, εἶναι λοιπὸν περιττὸ νὰ τὸν ἐρωτήσω. Θὰ τοῦ δώσω μονάχα ἕνα μαθηματικὸν ποὺ θὰ τὸ θυμᾶται γιὰ πολὺν καιρὸ...

Σ' ἕνα μπάρι, ὁ Χάινες ἔσκυψε πρὸς τὸν σωφὲρ καὶ τοῦ φώναξε :

— Στόπ !

Καὶ σκύβοντας στὸν σύντροφό του, μετὰ φιλικὸ τόνον τοῦ εἶπε :

— Ἐρχεσθε νὰ πάρουμε μαζί ἕνα κοκκινὸ ;

Ὁ ντέκτιβ κούνησε τὸ κεφάλι ἀννητικῶς.

— Ὅχι, ψιθύρισε, εὐχαριστῶ...

— Σοβαρῶς ;

— Μὰ εἶναι ἀπαγορευμένο νὰ πίνουμε τὸ παραμικρὸ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὑπηρεσίας μας.

— Ἀφοῦ εἶναι, ἔτσι, δὲν ἐπιμένω. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως ἐμένα νὰ δροσί-σω τὸ λαρύγγι μου. Σὲ δυὸ λεπτά θὰ εἶμαι ἐδῶ.

— Ὁδὲ περιμένω ἔκαμε ὁ ντέκτιβ ἀποφασισμένος νὰ περιμένῃ ὅπως δὴ ποτε, γιὰτὶ ἦταν περίεργος νὰ δῇ ποῦ θὰ κατέλθῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

Τὸ χάκου ὅμως ὠπλίσθηκε μετὰ ὑπομονή.

Ὁ Χάινες δὲν φαινόταν. Καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἀκόμη νὰ περιμένῃ ἴσως θὰ βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὸ ἄλλο τὸ πρωῒ...

Ἀπεφάσισε λοιπὸν, νὰ δῇ τί συνέβαινε. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ὁ

Χάινες τὸν εἶχε κοροϊδέσει. Ἐνα βλέμμα ποὺ ἔριξε μέσα στὸ μπάρι, τοῦ ἔφτασε.

Ἡ σάλα του ἦταν τελείως ἔρημη πιά, καὶ στὸ βάθος ὑπῆρχε μιὰ ἀκόμη πόρτα, ποὺ ἀνοίγε στὸν πῖσω δρόμο.

— Μοῦ τὴν ἔφερε, μουρμούρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, ὁ ἀστυνομικὸς. Καὶ ἐπιστρέφοντας στὸ αὐτοκίνητο πλήρωσε τὴν κούρσα καὶ τὴν ἐδίωξε.

Ὁ Χάινες ἐν τῷ μεταξὺ ἀφοῦ βγήκε ἀπὸ τὸ μπάρι, καταμαγευμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κόλπου του καὶ φωνάζοντας ἕνα ἄλλο ταξί, ποὺ περνοῦσε ἐκείνη τὴν ὥρα ἄδειο ἀπὸ κεῖ, ἔδινε τὴν διεύθυνση τοῦ μέρους στὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ πάγῃ.

Σὲ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταματοῦσε μπροστὰ σ' ἕνα σπίτι τοῦ Κάρλτον Στρήτ, ἀρκετὰ καλὸ ἐξωτερικῶς. Ὁ Χάινες χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ἐνας ὑπηρετὴς κατέβηκε καὶ ἀνοίξε.

Χωρὶς ἄλλο θὰ ἦτο γνωστὸς στὸ σπίτι αὐτὸ, γιὰτὶ χωρὶς νὰ δώσῃ τὸ ὄνομά του, χαιρέτησε καὶ μπήκε ἀφοῦ ῥώτησε ἂν ὁ οἰκοδεσπότης ἦταν ἐκεῖ.

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησε ὁ ὑπηρετῆς.

Ὁ Χάινες τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ ἐξάδελφος ὅμως τῆς Νόρας, εἶχε ὑποτιμήσει πολὺ τὴν ἀξία τοῦ ντέκτιβ καὶ γελᾶσθηκε νομίζοντας ὅτι τὸν κοροϊδεῖ.

Πραγματικῶς, ἡ ἀπλοϊκότης τοῦ ἀστυνομικοῦ ἦταν φαινομενικῇ. Ἄν εἶχε ἐνεργήσει μετὰ τοιαύτη ἀδεξιότητα, ὅπως εἶχε φαντασθῇ ὁ Χάινες, τὸ εἶχε κάμει μόνο γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Χάινες νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι δὲν ἦταν μόνος αὐτὸς ποὺ τὸν κατασκοπεύει.

Πραγματικῶς, σύμφωνα μετὰ τὸ κλασσικὸ σύστημα τῆς ἀστυνομικῆς τέχνης, ἔνας δευτερός ἀστυνομικὸς παρακολουθοῦσε καὶ τοὺς δυὸ. Ὁ δευτερός αὐτὸς ντέκτιβ, ἔφερε τόσο καλὰ ὅσο καὶ ὁ Χάινες, ὅτι τὸ μπάρι ἐκεῖνο εἶχε δυὸ πόρτες.

Ἐτσι, λοιπὸν, μόλις εἶδε τὸν Χάινες νὰ μπαίνει μέσα στὸ μπάρι, ἔτρεξε αὐτὸς νὰ τοποθετηθῇ ἀπέναντι τῆς δευτέρας εἰσόδου, ποὺ ἔβλεπε στὸν ἄλλο δρόμο, βέβαιος ὅτι θὰ ἔβλεπε σὲ λίγο τὸν πελάτη του νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ. Καὶ ὅπως εἶδαμε, δὲν γελᾶσθηκε.

Ὅταν ὁ Χάινες πῆρε τὸ δευτερό αὐτοκίνητο, ὁ ἀστυνομικὸς σταμάτησε καὶ αὐτὸς ἕνα ἄλλο καὶ τὸν παρακολούθησε.

Τὸν εἶδε νὰ μπαίνει στὸ ὑπ' ἀριθ. 25 σπίτι τῆς Κάρλτον Στρήτ, καὶ ἔταν ἡ πόρτα ἐκλείσει πίσω του, ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεξε ἀμέσως στὸ πλησιέστερο τηλεφωνικὸ θάλαμο καὶ ἔπαιρνε τὸν πύργο Γῶλτον.

Σὲ λίγο στὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ σύρματος ἦταν ὁ Γκράχαμ.

— Λοιπὸν, ῥώτησα, ἔταν ἔκαθε ποιὸς τοῦ τηλεφωνοῦσε.

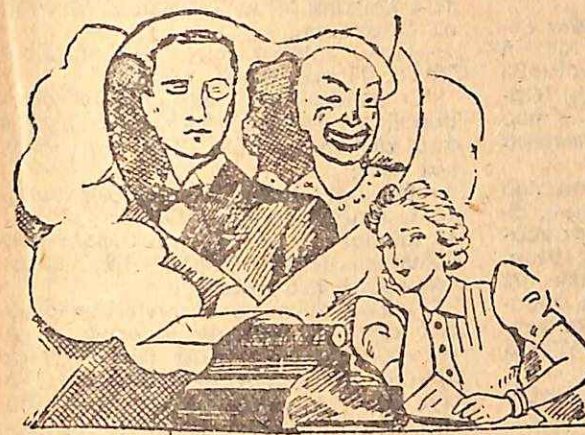
— Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ μίστερ Χάινες μπήκε στὸν ἀριθμὸ 25 τῆς Κάρλτον Στρήτ.

— Πολὺ καλὰ. Ἐξακολουθήσατε παρακαλῶ τὴν παρακολούθησή καὶ νὰ με κρατῆτε ἐνήμερον.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΣΚΕΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΜΑΡΚΕΛΛΑΣ ΚΟΣΛΕΝ

Τὸ τραῖνο διέσχισε τώρα τὴ μαγικὴ ἀκρογιαλιά τοῦ Σαιν - Ραφάελ. Τὰ δυὸ ἀδελφία δὲν ἔπαυαν νὰ ξεφωνίζουν ἀπὸ θαυμασμό.

— Τὴ μαγεῖα !

— Τὴ δυνεῖρ !

— Ἡ Ριβιέρα εἶναι πολὺ πιὸ δημοφιλὴ ἀπὸ ὅ,τι τὴν φανταζόμασταν.

— Δὲν θὰ δυστυχήσουμε ποτὲ κάτω ἀπὸ τὸν γλυκὸν αὐτὸν ἥλιο.

— Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ἀναπνέω μ' εὐχαρίστηση...

— Ἡ Σουζάννα κ' ὁ Ρομπέρ ἐγκατεστάθησαν σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ πανσιὸν ποὺ εἶχε τὸ εἰδυλλιακὸ ὄνομα «Μιμόζα».

Ὁ ἐνθουσιασμός των μεγάλωνε μέρα μετὰ τὴν ἡμέρα. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ καρναβαλίου καὶ οἱ ἐκκρήξεις τῆς γενικῆς χαρᾶς μεθοῦσαν τὰ δυὸ ἀδελφία, σὰν δυνατό κρασί. Κυκλοφοροῦσαν μέσα στὰ μασκαρεμμένα κλήθη, γελοῦσαν μετὰ τὸ παραμικρὸ καὶ συμμετείχαν στὴ γενικὴ εὐθυμία.

Ἐνα πρωῒ, ὁ Ρομπέρ ἐπέστρεψε στὴν πανσιὸν μ' ἕνα μεγάλο δέμα.

— Τὴ ἔφερες ; τὸν ῥώτησε ἡ Σουζάννα.

— Μάντευσέ το ἂν μπορῇς !

Βλέποντας, ὅμως, ὁ νέος τὴν ἀδελφίαν τῆς ἀδελφῆς του, ἐγκατέλειψε

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, ὥραία μου μικρούλα,

τὸ μυστηριώδες ὄφρος του καὶ εἶπε θριαμβευτικά :

— Νοίκιασα γι' ἀπόψε δυὸ κόκκινα ντόμινα !

— Ἡ ἰδέα σου ἦταν ὑπέροχη. Μπόμπι ! Θὰ γελάσουμε πολὺ.

— Ναί, θὰ γελάσουμε καὶ θὰ γλενητήσουμε ὅπως πρέπει τὴν τελευταία Κυριακὴ τῆς Ἀποκριᾶς. Αὐριο θὰ ἐξαγαγίνομε σοβαροὶ, δὲν εἶναι ἔτσι, Σούζυ μου ;

Τὸ βράδυ, τὰ δυὸ ντομινοφορέμνα ἀδελφία, μετὰ μιὰ μαῦρη βελουδένια μάσκα, βρέθηκαν ἀνάμεσα στὰ πλήθη ποὺ ἐσημηματίζαν τὴν πομπὴ τοῦ Καρνάβαλου.

Κάποια στιγμή, ὅμως, ὁ συνωστισμός ἐγίνε τόσο μεγάλος, ὥστε ἡ Σουζάννα ἔλασε τὸν ἀδελφὸ της καὶ παρεούρθη ἀπὸ τὸ ρεῦμα τῆς ἀνθρωποθαλάσσης πρὸς τὴν πλατεῖα Μασσενά.

— Ποῦ θὰ βρῶ τώρα τὸν Ρομπέρ ; συλλογίσθηκε ἡ νέα μόλις ἐγγλύτωσε ἀπὸ τὸν συνωστισμό καὶ βρέθηκε κάτω ἀπὸ μιὰ καμάρια τοῦ καζίνο.

Ὅσο νὰ κἀν, ὅμως, αὐτὴ τὴ σκέψη, ἕνας ψηλὸς κλόουν τὴν ἀρπάξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀπάχης, ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ τὴν παρέα του, ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο μετὰ τὰ ξεφωνητὰ καὶ τὰ γέλια.

Στὴν ἀρχὴ, κατάπληκτη ἡ Σουζάννα ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ περιπέτεια, δὲν πρόλαβε ν' ἀντιτάξῃ καμμιὰν ἀντίσταση. Ὑστερὰ, ὅμως, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ φωνάζῃ. Ἀλλ' ὁ κλόουν δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀοίσῃ τὴ λεία του, μ' ὅλη τὴν τὴν προσπάθειά της κοπέλλας, ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ χέρια του.

Σὲ κάποια γωνία τῆς λεωφόρου Νίκης, ὁ ἀπαγωγέας, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸν φρενήρη δρόμο του, ἔφισε τὴ Σουζάννα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, χωρὶς, ὅμως, καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Καθὼς τὸ θυμὸς του ἐξακολουθοῦσε νὰ φωνάζῃ, τὸ τράβηξε κοντὰ του καὶ εἶπε :

— Εἶσαι πολὺ κακὴ, ὥραία μου μικρούλα. Δὲν θὰ σ' ἀφίσουμε, ὅμως, νὰ φύγῃς. Θὰ περάσουμε μαζί τὴν τελευταία βραδυὰ τῆς Ἀποκριᾶς.

— Ἀφῆστε με, σὰς παρακαλῶ, νὰ φύγω, ἰκέτευσε ἡ Σουζάννα.

Τὰ λόγια της, ὅμως, οὔτε ἀκούσθηκαν μέσα στὴς φωνὲς καὶ τὰ γέλια τῆς παρέας. Ὡστόσο, μιὰ μικρὴ - κολομπίνα, πλησίασε στὴ Σουζάννα καὶ τῆς εἶπε :

—Μη φέρνεται αντίρρηση. Δεν τον βλέπετε πως είναι τύφλα στο μεθύσι; Έλστε μαζί μας και μη φοβησθε. Σας υπόσχομαι ότι θα σας γλυτώσω εγώ από τα νύχια του.

—Μα με περιμένει ο αδελφός μου. Μένουμε στην πανσιόν «Μιμόζα». Πού βρισκόμαστε τώρα;

—Αν δεν ξέρετε την πόλη, θα ήταν τρέλλα να ξεκινήσετε μόνη σας για την πανσιόν, τέτοια ώρα. Σε λίγο θα σας συνοδεύσω εγώ ως την πόρτα. Έλστε...

Η Σουζάννα διέκρινε στη φωνή της κολομπίνας ένα μεγάλο τόνο ειλικρινείας. Της έσφιξε το χέρι μ' ευγνωμοσύνη, ενώ ο κλόουν με τη δυνατή του φωνή, επρόσταξε:

—Όλοι στο Καμεό! Πεθαίνω από δίψα!

Και η θορυβώδης παρέα τράβηξε για το Καμεό, παίρνοντας μαζί της και την Σουζάννα...

Μόλις μπήκαν στην ταβέρνα, ο κλόουν εφώναξε:

—Κοκταίηλε, σουπέ και σαμπάνια για όλους μας!

Και καταλαβαίνοντας έξέφωδο ένα άδαιο τραπέζι, πήρε την πρωτοκαθεδρία εξαναγκάζοντας τη Σουζάννα να καθήσει δίπλα του...

Μέσα στην ευρύχωρη σάλα του Καμεό, επικρατούσε τρομερό πανδαιμόνιο. Η Σουζάννα στην αρχή τ' έχασε κυριολεκτικώς. Παίρνοντας, όμως θάρρος από την κολομπίνα, που της έριχνε διαρκώς έκφραστικά βλέμματα, γεμάτα σημασία, ξαναβρήκε κάπως την ψυχραιμία της κι' άρχισε να περιεργάζεται την παράξενη συντροφιά της.

Τη μεγαλύτερη φασαρία την έκανε ο κλόουν. Αδειάζοντας συνεχώς το ποτήρι του, πετούσε σ' όλον τον κόσμο αυγά με κουφετί, έριχνε σερπαντίνες, πείραζε τα ζευγάρια που νόρευαν, ανέβαινε στο τραπέζι, περδίκλωνε τις ντάμες που περνούσαν από μπροστά του και πλήρωνε, πλήρωνε διαρκώς. Η Σουζάννα είδε ότι το πορτοφόλι του, ένα κομψό πορτοφόλι από μαροκινό δέρμα, ήταν γεμάτο χορτονομίσματα των χιλίων φράγκων. Και η σαμπάνια έρρεε κρουνηδόν...

Εξαφνα, τ' γλέντι μετετράπη σε καυγά. Κάθως περνούσε μιά μασκοφορεμένη κυρία με μεγάλο ντεκολτέ, ο κλόουν έβριζε στην πλάτη της ένα ποτήρι σαμπάνια. Η κυρία λιποθύμησε, ο καθαλιέρος της έχαστούκισε τον αναιδή κλόουν, ο κόσμος σηκώθηκε στο πόδι και όλοι τώρα, αντί για κουφετί, πετούσαν καρέκλες και υποτίθιλιες.

Η Σουζάννα έγινε κατάχλωμη κάτω από τη μαύρη μάσκα της. Η κολομπίνα, όμως, έκράτησε το λόγο της. Την άρπαξε από το νέρι και της ψιθύρισε:

—Ας έπωφεληθοῦμε απ' αυτή τη φασαρία κι' ας φύγωμε.

Σε λίγο, η Σουζάννα έφθανε στην πανσιόν, όπου ο Ρουμπέρ ήταν σαν τρελλός από την απελπισία του.

—Επί τέλους, της είπε. Ήμουν εξομους να τρέξω στην αστυνομία. Τι σοβ συνέβη.

—Μου συνέβη ότι βρέθηκα στα χέρια ενός κτηνανθρώπου, είπε η Σου-

ζάννα και του διηγήθηκε την περιπέτειά της.

—Π—
Την επαύριον, τὰ δυο ἀδελφία ευπνοῦσαν πολὺ πρωΐ. Στις ὀκτώ, ἡ Σουζάννα ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ στὸ δικηγορικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Ὀρλάκ, μὲ τὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ πού τῆς εἶχε δώσει ὁ φίλος τοῦ πατέρα της.

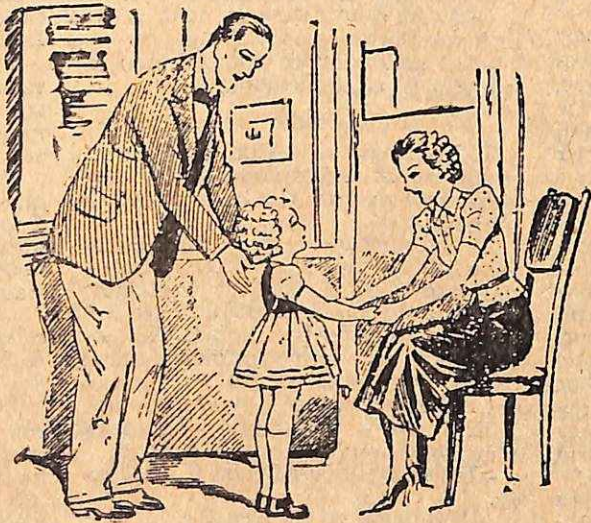
Φόρεσε ἕνα ἀπλὸ φορεματάκι πού τὴν ἔκανε ἀκόμα πιὸ γοητευτικὴ, ἀπεχαιρέτησε τὸν ἀδελφὸ της καὶ τράβηξε γιὰ τὴν καινούργια της θέση.

Ὁ κ. Ὀρλάκ τὴν ὑποδέχτηκε μὲ μεγάλη εὐγένεια. Ἦταν ἕνας σοβαρὸς νέος, ἴσα μὲ τριάντα πέντε χρόνων, μὲ βλέμμα διαπεραστικὸ καὶ ὕφος μᾶλλον ψυχρὸ.

—Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ καθήσετε, δεσποινίς, εἶπε.

Καὶ ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Ὁ πατέρας σας σκετώθηκε μὰζι μὲ τὸν δικό μου στὸ Βερντέν. Ἡ θλιβερὴ αὐτὴ σύμπτωση εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού μὲ κάνουν νὰ σὰς δεχθῶ μὲ ἰδιαίτερα συμπάθεια, ἐφόσον, βέβαια, σὰς συνιστᾷ τόσο θερμῶς κι' ὁ κοινὸς μας φίλος. Ἡ

— Καλημέρα, δεσποινίς Σουζάννα.

ἐργασία πού θέλω ἀπὸ σὰς δὲν εἶναι πολὺ κουραστικὴ, ἀπαιτεῖ, όμως, μεγάλη προσοχή, διακριτικότητά καὶ τάκτ. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ σημεῖο ἐφιστᾷ ἰδιαίτερώς τὴν προσοχή σας. —Ἐλπίζω νὰ γίνω γιὰ σὰς ὁ βοηθὸς πού σὰς χρειάζεται, εἶπε ἡ Σουζάννα.

Ὁ κ. Ὀρλάκ στερέωσε τὸ μονόκλ στὸ ἀριστερὸ τοῦ ματι καὶ ἐξηκολούθησε:

—Θὰ σὰς δώσω ἀμέσως ἐργασία. Ἐλπίζω πολὺ γρήγορα νὰ μπορέσετε νὰ μὲ ἀντικαταστήσετε καὶ σὲ διεκπεραίωση τῆς ἀλληλογραφίας μου, ἡ ὁποία εἶναι ἀρκετὰ καθυστερημένη. Θὰ ἐγκατασταθῇτε στὸ διπλανὸ γραφεῖο καὶ θὰ δέξεσθε ὁλοὺς τοὺς πελάτας κατὰ τὴν ἀπουσία μου.

—Ὦ! Κύριε! Πῶς νὰ σὰς εἶχα ριστήσω, εἶπε ἡ Σουζάννα.

—Μὲ τὸ νὰ ἐκτελήτε ὅπως πρέπει τὸ καθήκον σας, δεσποινίς, ἦταν ἡ ἀπάντησίς τοῦ κ. Ὀρλάκ.

—Π—
Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα, καθὼς ἡ Σουζάννα ἀντέγραφε κάποιον δικόγραφο, ὁ κλητὴρ τοῦ γραφείου εἰσήγαγε κάποιον ἀστυφύλακα.

—Δεσποινίς, ἔχετε τὴν καλωσύνη ν' ἀκούσετε τὸν κ. ἀστυφύλακα; εἶπε ὁ κλητὴρ. Ὁ κ. Ὀρλάκ θ' ἀργήσει νὰ ἐπιστρέψῃ.

—Πολὺ εὐχαρίστως, εἶπε ἡ Σουζάννα. Τί συμβαίνει, κύριε;

Ὁ ἀστυφύλαξ περιέμενε ν' ἀποσυρθῇ ὁ κλητὴρ. Ὑστερὰ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι καὶ εἶπε:

—Θὰ σὰς παρακαλέσω, δεσποινίς, μόλις ἐπιστρέψῃ ὁ κ. Ὀρλάκ, νὰ τοῦ παραδώσετε αὐτὸ τὸ πορτοφόλι πού βρέθηκε γῆς τὸ βράδυ στὰ Καμεό, κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι.

Ἡ Σουζάννα τὸ ἀνεγνώρισε ἀμέσως αὐτὸ τὸ κόκκινο πορτοφόλι μὲ τὸ χρυσὸ μονόγραμμα πού εἶχε τὰ ἀρχικὰ Α. Ο. (Ἀρσέν Ὀρλάκ). Τὸ εἶχε δὴ στὰ χέρια τοῦ κλόουν πού τὴν εἶχε ἀπαγάγει κατὰ τὸσον αὐθάδη καὶ χυδαῖο τρόπο. Ὡστόσο, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ συγκίνησιν μπροστὰ σὲ τὴν ἀστυνομία καὶ τὰ πήρε.

Μόλις, όμως, ὁ ἀστυφύλαξ ἔφυγε, προσπάθησε νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα τοῦ κόκκινου πορτοφολιού. Μήπως τυγὸν ὁ κλόουν καὶ ὁ κ. Ὀρλάκ ἦταν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο;

Μόλις ἐπέστρεψε ὁ κ. Ὀρλάκ, ἡ Σουζάννα τοῦδωκε μὰζι μὲ τὴν ἀλληλογραφία καὶ τὸ πορτοφόλι. Ὁ δικηγόρος τὴν ἔριξε μὲς στὸ συρτάρι του, χωρὶς νὰ πῇ τίποτε.

Ἡ ταραχὴ τῆς Σουζάννας ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἦταν ἐνυπνίον, κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ ἱκφύλου ἐκείνου κλόουν νὰ κρυβόταν ὁ κ. Ὀρλάκ; Τὶς σκέψεις τῆς, όμως, οὐτέ τις διέκοψε τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Ἦταν κάποια κυρία, ἀγνωστὴ στὴ Σουζάννα, σὲ τὴν ὁποία ὁ κ. Ὀρλάκ μίλησε μ' αὐτὰ τὰ λόγια:

—Θὰ σὰς παρακαλέσω, ἀγαπητὴ μου κυρία, νὰ μὴν ἐπιμένετε. Ἡ βλοσυρότης μου, μὴ γελᾷτε, θὰ χαλάσῃ ὅλο τὸ κέφι τῆς συντροφιάς σας. Θὰ μείνω στὸ σπίτι μου καὶ θ' ἀκούσω τὸ ραδιόφωνο, ὅπως κάθε βράδυ.

Ἐξ ἄλλου, σὰς ὁμολογῶ ὅτι ἀπόψε θὰ κοιμηθῶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, γιὰτὶ μὲ τις γιορτές τῶν καρναβαλίων ὁ δρόμος μου ἔχει πολὺ θόρυβο καὶ δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὴν ἡσυχία μου... Φαντασθῆτε ὅτι ὅλες αὐτές τὶς μέρες, πῆγα νὰ τρελλαθῶ... Πῶς εἶπατε;... Εἶμαι πολὺ φρόνιμος; Καὶ φυσικὰ, κυρία μου. Κάθε ἡλικία ἔχει καὶ τὶς διασκεδάσεις της. Οἱ γιορτές τοῦ καρναβαλιού δὲν εἶναι πιά γιὰ μένα.

Καθὼς τὸν ἀκούγε ἡ Σουζάννα, ἔλεγε μέσα της:

—Τόσο ὑποκριτὴς εἶναι, λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Στὸν ἀδελφὸ της, πού τὴν συνήντησε τὸ μεσημέρι, δὲν εἶπε τίποτε ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψή της. Ἐξ ἄλλου, ὁ Ρουμπέρ ἦταν τόσο ἐνθουσιασμένος, ὥστε δὲν θέλησε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὴ διάθεση.

—Τάχατες, Σούζυ; της εἶπε, μόλις τὴν εἶδε. Χάος τὸ συστατικὸ γράμμα πού μοῦδωκε ὁ προϊστάμενός σου, βρήκα ἕνα προγυμναστή πρῶτης τάξεως. Μὲ βεβαίωσε ὅτι σ' ἔξ μῆνες, θὰ μπορέσω νὰ δώσω εἰσιτηρίους ἐξετάσεις στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Αἰξ. Ἐσὺ εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ

τὴ δουλειά σου;

—Δὲν μπορῶ ἀκόμα νὰ πῶ τίποτε, εἶπε ἡ Σουζάννα, ἀφρημένη.

—Π—
Τὸ πρωΐ τῆς επαύριον, ὁ κ. Ὀρλάκ ἀπουσίαζε στὸ δικαστήριον. Ἔτσι, σ' ὅλα τὰ τηλεφωνήματα τοῦ γραφείου ἦταν ἀναγκασμένη ν' ἀπαντᾷ ἡ Σουζάννα.

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, καινούργια θλιβερὴ ἀποκάλυψις γιὰ τὴ Σουζάννα.

—Ἐμπρός! ἀκούσθηκε μιά μακρυνὴ φωνὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ τηλεφώνου. Ὁ κ. Ὀρλάκ αὐτοῦ;

—Ἀπουσιάζει στὸ δικαστήριον, ἀπήντησε ἡ Σουζάννα. Ἐδῶ ἡ ἰδιαίτερα τοῦ γραμματεῦς. Ποιὸς τηλεφωνεῖ, παρακαλῶ;

—Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ἐδῶ. Πέστε, σὰς παρακαλῶ στὸν κ. Ὀρλάκ ὅτι ἡ ὑπόθεσις Καμεὸ διευθετήθηκε, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία του. Τὸ δῖονά του δὲν θὰ προφερθῇ καθόλου στὸ δικαστήριον, γιὰτὶ ὁ μὴνυτὴς ἀγνοεῖ τὴν ταυτότητα τοῦ κυρίου πού ἔβρεξε τὴ ντάμα του. Πέστε του νὰ εἶναι ἀπολύτως ἡσυχος. Τὰ σκάνδαλο ἀπετράπη κι' αὐτὴ τὴ φορά.

Ἡ Σουζάννα κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἔμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένη. Ὑστερὰ, σημείωσε στὸ μπλόκ - νῦτ τὰ λόγια τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, γιὰ νὰ λάβῃ γνῶσιν ὁ προϊστάμενός της, φόρεσε τὸ καπέλλο της κι' ἔβηγε γιὰ νὰ πάσ γιὰ φαγητὸ.

Ὅταν τὸ ἀπόγευμα ἐπέστρεψε καὶ πάλι στὸ γραφεῖο, πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν πιὸ μενάλῃ ἀπονοήτευση γιὰ τὴ διπλὴ ζωὴ τοῦ προϊσταμένου της, ὁ κ. Ὀρλάκ πού τὴν περιέμενε, της εἶπε μὲ τὴν ἴδια πάντοτε τυπικότητα.

—Δεσποινίς Σουζάννα, γιὰ νὰ πεισθῇτε περὶ τῆς μενάλῃς ἐκτιμῆσεως πού τρέφω πρὸς τὸ πρόσωπό σας, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ κάνετε μιά μεγάλη ἐκδούλευση.

Σιωπηλὴ καὶ μὲ κάποια ἐγκρητικότητα μέσα της, ἡ Σουζάννα περιέμενε ν' ἀκούσῃ τί εἶδος ἐκδούλευσης ἦταν αὐτὸ πού της ζητοῦσε ὁ ταρτοῦφος, ὅπως τὸν ὠνόμασε.

—Ἡ γυναικὰ μου, ἐξακολούθησε λέγων ὁ κ. Ὀρλάκ, πέθανε νέα καὶ μοῦ ἄφισε ἕνα κοριτσάκι. Μέχρι σήμερα, ἡ μικρὴ Κολέττα μου ζοῦσε μὲ τοὺς γονεῖς τῆς μητέρας της. Τώρα, όμως, πού ἔχει συμπληρώσει τὰ τρία τῆς χρόνια, θέλω νὰ τὴν ἔχω κοντά μου, γιὰ νὰ προσέχω μόνος μου τὴν ἀνατροφή της. Φυσικὰ, τὸ προσωπικὸ τῆς ὑπηρεσίας μου εἶναι ἀφωσιωμένο. Ἐν τούτοις, θὰ ἤθελα νὰ ἐμπιστευθῶ τὴν κόρη μου σ' ἕνα πρόσωπον πού θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀφυσίωσιν τὰ αἰσθήματα τῆς καλωσύνης καὶ τῆς ἐργατικότητος. Μήπως ἔκανα ἀσχημα πού σκέφθηκε ἔσας; Ὅθ θέλατε ν' ἀφιερώνετε γιὰ τὴν Κολέττα μου μερικὲς ἀπὸ τίς διαθεσίμες ὥρες σας;

Χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ σκεφθῇ, ἡ Σουζάννα ἀπήντησε μὲ ζωηρότητα:

—Μὲ μενάλῃ μου εὐχαρίστηση, κύριε Ὀρλάκ.

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίς.

Ἐχτύπησε τὸ κουδούνι. Καὶ μόλις παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα ὁ ὑπηρετῆς, τοῦ εἶπε:

—Φέρε, σὲ παρακαλῶ, τὴν κόρη μου.

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὑστερώτερα, εἰσωφοῦσε μέσα στὸ αὐστηρὸ γραφεῖο μιά μικρὴ ξανθὴ κουκλίτσα, φωνάζοντας:

—Ὡστε, μπαμπάκα μου, θὰ πᾶμε περίπατο;

Ἡ παρουσία, όμως, τῆς Σουζάννας, τὴν ἔκανε νὰ σταματήσῃ.

—Ποιὰ εἶναι ἡ κυρία; ρώτησε.

—Ὀνομάζεται δεσποινίς Σουζάννα καὶ θὰ εἶναι γιὰ σένα μιά μεγάλη καὶ καλὴ φίλη. της εἶπε ὁ πατέρας της. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι φρόνιμη. Θὰ βγῇτε μὰζι περίπατο.

Ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ὀρλάκ ἐπάλλετο ἀπὸ τρυφερότητα καθὼς μιλοῦσε στὴν κορούλα του καὶ ἡ Σουζάννα δὲν ἤξερε τί νὰ σκεφθῇ γιὰ τὸν πολύμορφο αὐτὸν ἄνθρωπο.

Τὸ κοριτσάκι, όμως, τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τίς σκέψεις της. Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ της εἶπε:

—Καλημέρα, δεσποινίς Σουζάννα. Ἡ Σουζάννα ἔσκυψε καὶ ἡ Κολέτ-

—ὦ! Πόσο θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι!...

τα ἔφερε τὰ χεράκια της γύρω ἀπὸ τὸ λαιμό της, λέγοντας:

—Εἶσαι πολὺ ὥραία καὶ καταλαβαίνω ὅτι θὰ σ' ἀγαπήσω πολὺ. Ὁ δικηγόρος καὶ ἡ γραμματεὺς τοῦ γέλασαν.

—Ἡ κόρη μου εἶναι ὑπερβολικὴ διαχύσεις της, εἶπε ὁ κ. Ὀρλάκ. Δὲν φτάνει πού καταργεῖ κάθε πρωτόκολλο καὶ μιλαίει ἀμέσως στὸν ἐνικό, ἀλλὰ παίρνει καὶ μεγάλη σικειότητα. Δὲν πιστεύω νὰ τὴν παρεκινήσει, δεσποινίς Σουζάννα.

—Τοῦναντίον, κ. Ὀρλάκ. Ἡ αὐθόρμητὴ αὐτὴ στοργὴ πού μοῦ δείχνει ἡ Κολέττα εἶναι ἀμοιβαία καὶ θὰ δῇτε ὅτι θὰ γίνουμε πραγματικὲς φίλες. —Θαυμάσια. Καὶ τώρα ἐλάτε νὰ σὰς ὑπαγορεύω μιὰν ἐπείνουσα πιστολή, μέχρις ὅτου γυθῇ ἡ κόρη μου. Κατόπιν θὰ πάτε περίπατο.

—Πέρασαν ἔξ μῆνες. Μεταξὺ τῆς Σουζάννας καὶ τῆς Κολέττας εἶχε ἀναπτυσθῇ μιά πολὺ μεγάλῃ ἀγάπη, πού στερεώθηκε ἀκόμα περισσότερο, ὅταν ἡ μικρὴ κόρη τοῦ δικηγόρου ἀρρώστησε ἀπὸ τύφο. Ἐπὶ σαράντα συνεχῆ μερόνυχτα, ἡ Σουζάννα δὲν ἀπεμακρύνθη οὔτε στιγμὴ ἀπὸ τὸ

προσκέφαλο τῆς Κολέττας, ἐγκαταλείψασα τελείως τὸ γραφεῖο καὶ τίς ὑποθέσεις τοῦ προϊσταμένου της.

Ἄλλὰ συνέβη καὶ κάτι ἄλλο μέσα σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Μ' ὅλη τὴν ἀπέχθεια πού προκαλοῦσε στὴ Σουζάννα ἡ ἀνάμνησις τοῦ μεθυμένου κλόουν, ἐν τούτοις μέσα στὴ καρδιά της ἄρχισε νὰ γεννιέται ἕνα τρυφερὸ αἰσθήμα πρὸς τὸν κ. Ὀρλάκ. Ἀλλὰ κι' ὁ δικηγόρος, βλέποντας τὴν ἀφοσίωσιν πού ἔδειχνε ἡ γραμματεὺς του γιὰ τὴν Κολέττα, δὲν μπόρεσε νὰ καταπνίξῃ μέσα του τὴν ἀγάπην πού ἄρχισε νὰ δοκιμάζῃ γιὰ τὴν σπάνια αὐτὴ κοπέλα. Ἔτσι, ὅταν ὁ γιατρός ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ Κολέττα ἦταν πλέον ἐκτὸς κινδύνου, ὁ δικηγόρος εἶπε στὴ γραμματεῖσά του:

—Σὲ σὰς χρωστάει τὴ ζωὴ της ἡ κόρη μου. Σταθήκατε ἀπὸ πάνω της σὰν ἀληθινὴ μητέρα, δεσποινίς Σουζάννα.

Ἡ κοπέλλα κοκίνισε. Ἡ ταραχὴ της, όμως, ἔγινε ἀκόμα πιὸ μεγάλη, ὅταν ὁ κ. Ὀρλάκ, της ἔπιασε τὸ χέρι καὶ της εἶπε:

—Θὰ θέλατε νὰ γίνετε μιά μέρα πραγματικὴ μητέρα τῆς Κολέττας;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἡ Σουζάννα, τὸν ἄφισε νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

—Π—
Τὴν παραμονὴ τοῦ γάμου της μὲ τὸν κ. Ὀρλάκ, ἡ Σουζάννα ἔμαθε κάτι, πού τὸν ἀπολύτρωσε ἀπὸ τὸν τρομερὸν ἐφιάλτη μιᾶς φριχτῆς ἀναμνήσεως. Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τοῦ κλόουν δὲν κρυβόταν ὁ κ. Ὀρλάκ, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του! Τῆς τῶπε ὁ ἴδιος ὁ μνηστὴρ της, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι ἡ Σουζάννα εἶχε γνωρίσει τὸν Ἀνατόλ Ὀρλάκ τὴν βραδυὰ τοῦ σκανδάλου τοῦ Καμεό.

—Αἰετο καταφθάνει ἀπὸ τὸ Μαρόκο, κι' ὁ ἀδελφός μου, της εἶπε. Εἶναι ἕνα τρομερὸ παιδί πού μ' ἔχει βρολεῖ σὲ πολλοὺς μπελάδες. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸν ἔστειλα στὸ Μαρόκο, ὅπου κατετάγη ὡς ὑπαξιωματικὸς τῶν σπαχίδων.

Καὶ τῆς διηγήθηκε τὰ τοῦ τελευταίου του σκανδάλου στὸ Καμεό, πού κατάρθωσε νὰ τὸ συγκαλύψῃ, χάρις στίς σχέσεις του μὲ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ γὰρ τῆς Σουζάννας ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴ ὑπῆρξε ἀπερίγραπτη. Καὶ ὅταν τὸ βράδυ ἔκαναν μιά μεγάλη βόλτα μὲ τὸ αὐτοκίνητο, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τοῖπε:

—ὦ! Πόσο θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι!

Τὴν επαύριον, ἡ Σουζάννα γινότανε κυρία Ὀρλάκ. Στὴ γαμήλιον τελετὴν παρευρίσκετο καὶ ὁ «κλόουν», ὁ ὁποῖος μόλις τὴν γνώρισε, της εἶπε:

—Θὰ μὲ συγχωρήσετε ποτὲ γιὰ τὴν πρόστυχη διαγωγή πού ἔδειξα ἀπέναντί σας ἐκεῖνο τὸ βράδυ;

Εἰς ἀπάντησιν, ἡ Σουζάννα τοῦ ἔδωκε τὸ χέρι της καὶ τοῖπε μὲ πολλὸν χαμόγελο:

—Ἡ στολὴ τῶν σπαχίδων σὰς πηγαίνει πολὺ καλλίτερα ἀπὸ τὴ φορεσιὰ τοῦ κλόουν. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σὰς γνωρίζω...

—Εἶσθε ἕνας ἄγγελος, ψιθύρισε ὁ Ἀνατόλ καὶ της φίλησε τὸ χέρι.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΚΟΣΛΕΝ

ΠΑΡΑΘΗΚΗΝΙΑ

Οι ζυμώσεις για τὴ θερινὴ σαιζὸν

Τὸ σπουδαιότερο θεατρικὸ γεγονός τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἦταν ἡ ὑπογραφή συμβολαίου, διὰ τὴν θερινὴν σαιζὸν, τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ καὶ τῆς θεατρικῆς ἐταιρείας Κοκκίνη—Μαυρέα, πού ὡς γνωστὸν θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ «Λυρικόν» τὸ καινούργιο θέατρο τῆς ὁδοῦ Γ'. Σεπτεμβρίου.

Καὶ ἦταν τὸ σπουδαιότερο γεγονός αὐτό, διότι τὰ δημοφιλέστατα στὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸν Καλουτάκια παίζαν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνο, χρόνια τώρα, σὲς ἐπιχειρήσεις τοῦ θεατρῶνου κ. Α. Μακέδου καὶ ἦσαν ὁ κυριώτερος στυλοβάτης των. Κατόπιν τῆς προσλήψεως καὶ τῶν ἀδελφῶν Καλουτᾶ—ἀντὶ 40.000 δραχμῶν—ὁ θίασος Κοκκίνη—Μαυρέα θὰ εἶναι ἀσφαλῶς ὁ καλλίτερος Καλοκαιρινὸς θίασος τῶν Ἀθηνῶν.

Διασκεδαστικώτατα πράγματα συνέβησαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα μεταξύ τῶν κ.κ. Τ. Μωραϊτίνη, Γ. Πώπ καὶ Ἀ. Μακέδου.

Ὁ κ. Μακέδος κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν κ. Μωραϊτίνη νὰ συζητήσῃ μαζί του γιὰ ἔργο καλοκαιρινό. Λέγεται ὅμως ὅτι καὶ ὁ κ. Μωραϊτίνης «ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του» ἐλαφρῶς.

Ἀρχίσαν πράγματι οἱ συζητήσεις καὶ κατέληξαν εἰς τὸ νὰ δεχθῶν νὰ δώσουν ἔργα τὸ καλοκαίρι εἰς τὸ «Ἀθηναϊκόν», ὁ κ. Τ. Μωραϊτίνης ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ κ. Γ. Πώπ.

Τὴν περασμένη ὁμως Παρασκευὴ ὁ κ. Μωραϊτίνης σκεφθεὶς ὀρίμως καὶ συμβουλευθεὶς καὶ τὸν κ. Πώπ ἀπέστειλε ἐπιστολὴν εἰς τὸν κ. Μακέδο ἡ ὁποία ἔλεγε ὅτι ἀπεφάσισε νὰ μὴ τοῦ δώσῃ ἔργο γιὰ τὸ θίασός του δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὸς.

Κατόπιν τούτου ὁ κ. Μακέδος θὰ στραφῇ πιθανὸν πρὸς τὸν κ. Ρηγόπουλον ἢ Τσακασιάνον.

Ὁ θίασος τῆς κ. Γκιουζέππε ὁ δὲ τοῖος ὡς γνωστὸν θὰ στεγασθῇ εἰς τὸ θέατρο «Περοκκῆ» κατάρθωσε νὰ ἀγαπητότατον κωμικὸν κ. Ὁρέστη Μακρῇ. Ἐπίσης ἐξησφάλισε τὴν δίδαρχον Δημητρίου καθὼς καὶ ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Α. Βώττη.

Ἡ ἐπιθεώρησης αὐτῇ ἐλέγετο ὅτι θὰ γραφῇ ἀπὸ τὸν κ. Βώττη ἐν συ-

νεργασίᾳ μετὰ τὸν κ. Σ. Πετρά, ὁ κ. Βώττης, τὸν ὅποιον εἶδαμε, μᾶς τὸ διέψευσε.

Ὁ θίασος Μηλιάδης—Κυριακοῦ θὰ

Ὁ λαοφίλης θιασάρχης κ. Πέτρος Κυριακός.

Ὁ συμπαθέστατος «τυπίστας» κ. Ὁρέστης Μακρῆς.

στεγασθῇ στὸ θέατρο τοῦ κ. Σαμαρτζῆ.

Θ' ἀναβιβᾷ ὡς γνωστὸν τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν κ. κ. Σπυροπούλου—Παπαδόπουλου «Ἡ Κοκέττα τοῦ 1938» μετὰ μουσικὴν τοῦ μαέστρου κ. Γιαννίδη.

Εἰς τὸν ἐν λόγῳ θίασον θὰ ἀνήκῃ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς θερινῆς σαιζὸν καὶ ὁ συμπαθὴς κομπέρ τῶν ἐπιθεωρησέων κ. Γ. Γαβριηλίδης.

Πολλὰ λέγονται διὰ τὰς ἀδελφὰς Βέμπο. Ἄλλοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἀλίκη θὰ ἐμφανισθοῦν προσεχῶς εἰς τὸν θίασο Μηλιάδης—Κυριακοῦ, ἄλλοι ὅτι θὰ παίξουν εἰς τὸ «Λυρικόν» μετὰ τὸν θίασο Μαυρέα—Κοκκίνη, ἄλλοι ὅτι βρίσκονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸν θίασο τῆς κ. Γκιουζέππε κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὸ γεγονός ὁμως εἶναι ὅτι οἱ δεσποινίδες Βέμπο δὲν θὰ ἐμφανισθοῦν ἐφέτος πονεὶν διότι τὸ συμβολαίό τους στὴ Κωσταντινούπολιν, πού εἶναι γιὰ τρεῖς μῆνες ἀκόμα, δὲν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ βρῶνται στὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν θερινῶν θεάτρων.

Ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου ἀναχωρεῖ πρὶν ἂν τὸ Πάσχα διὰ τὰς Πάτρας ὅπου θὰ δώσῃ σειρά παραστάσεων ἀπὸ τὸ πλουσιώτατο ρεπερτόριο πού ἔχει.

Τὸ καλοκαίρι θὰ λείψῃ πάλι, δὲ πᾶς καθεστὸς, σὲ τουρνέ.

Πιθανῶς θὰ πάῃ στὴν Κύπρον ἀπ' τὴν ὁποία ἔχει ἤδη ἐνδιαφέρουσες προτάσεις, πιθανὸν ὁμως ἐπίσης εἶναι νὰ πάῃ στὴν Αἴγυπτον.

Καὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι νὰ πάῃ καὶ στὴν Κύπρον καὶ στὴν Αἴγυπτον.

Ἡ γνωστὴ καρατερίστα κ. Ἀννα Ρούσου, προσελήφθη στὸν θίασο Ἀργυροπούλου. Ὁμοίως εἰς τὸν ἴδιον θίασον προσελήφθη καὶ ὁ νέος καλλιτέχνης κ. Παπαδόπουλος.

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ

«Ὁ Πρίγκηπας τοῦ Χόμπουργκ»

ΣΤΟ «ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ»

Ἡ διαφωνία μας ἀρχίζει ἀπ' τὸ πρόγραμμα. Γιατί αὐτὸ τὸ ἐξεζητημένο «Ὁ Πρίγκηπας» κ' ὄχι τὸ σύνθημα κ' ἐπιβεβλημένο στὴν καθομιλουμένη «Ὁ Πρίγκηψ»; Πρὶν ἂν αὐτὸ τὸν τίτλο θυμώμαστε κ' ἔναν ἄλλον παρόμοιο τοῦ «Βασιλικοῦ»: «Ὁ Ἀγαμέμνωνας». Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ λοιπὸν νὰ διαφωνήσουμε καὶ στοὺς δυό. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ «Ὁ Πρίγκηπας» κ' ὁ «Ἀγαμέμνωνας» στὸ πρόγραμμα, ὅπως δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ γράψῃ... «Ἡ μνηστεία» ἀντὶ «Τ' ἀραβωνιάσματος»! Γιατί καὶ τὰ δυὸ εἶναι ψευτικά. Καὶ συνεπὶς δὲν εἶναι ὠραία.

Ἐρχόμαστε τώρα στὴν παράστασι. Ὁ «Πρίγκηψ τοῦ Χόμπουργκ» τοῦ Χάινριχ φὸν Κλάιστ εἶν' ἓνα ἔργο βαρὺ, πολὺ βαρὺ. Ἐχει δραματικὲς συγκρούσεις συγκλονιστικὰς, ψυχολογία τύπων δύσκολη, μὰ καὶ ἀτυχεῖς ἀσφυκτικὴ, ἐξέλιξη στενυφῆ, σκηναὶς ἀφορητῶς τραινάροντες. Εἶν' ἓνα ἔργο «στυλ», ἀντιπροσωπευτικὸ μᾶς ἐποχῆς, μᾶς νοστορπίας ἀνθρώπων, μὰ ὄχι ἔργο ἀνώτερης πνοῆς.

Νὰ ἡ ὑπόθεσις μετὰ λόγια:

Ὁ πρίγκηψ τοῦ Χόμπουργκ εἶναι ἓνα παλληκάρι ὁρμητικὸ καὶ ἀφελές σὰν τὸν ὁμηρικὸ Ἀχιλλεῖα. Παρασύρεται ἀπὸ τὴν ὁρμὴν του, παραβαίνει τίς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων του καὶ κερδίζει μὴ νίκη κατὰ τῶν Σουηδῶν. Ὁ ἐκλέκτωρ τοῦ Βραδεμβούργου ὅμως, πού ἔχει κάτι ἀπὸ τὸν Κρόντα, δὲν εἶναι καθόλου διατεθειμένος νὰ συγχωρήσῃ τέτοια κρούσματα ἀπειθαρχίας, ἀκόμα καὶ ὅταν θγαίνουν σὲ καλὸ. Χωρὶς πειθαρχία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ οὔτε στρατός, οὔτε κράτος, οὔτε τίποτα. Παραπέμπει λοιπὸν τὸν πρίγκηπα σὲ στρατοδικεῖο, τὸ ὅποιο χωρὶς πολλὰ—πολλὰ τὸν καταδικάζει σὲ θάνατον. Ὁ πρίγκηψ πέφτει ἀπὸ τὰ σύννεφα! Θέλει νὰ ζῇ καὶ μακάρι νὰ καὶ ἂν τὶς τέσσερις μεριεὶς τὸ Βραδεμβούργο. Ἰκετεύει,

κλαίει, πέφτει στὰ γόνατα, βάζει τὴν ἀραβωνιαστικιά του, τὴν ἀνεψιά τοῦ ἐκλέκτορος, νὰ μεσολαβήσῃ, δέχεται ἀκόμα καὶ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ φτάνει νὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀποσυρθῇ στὰ κτήματά του καὶ νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ. Ὁ ἐκλέκτωρ ὅμως κατορθώνει νὰ ζυπνήσῃ μέσα τὴν ἐπιταγὴν τοῦ καθήκοντος. Ὁ

Ὁ κ. Ν. Ροζάν στὸν ρόλο τοῦ στρατάρχου.

πρίγκηψ συνέχεται, αἰρεται σὲ ὑπερτέρα συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ θαδίζει πρὸς τὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα. Τὴν τελευταία στιγμὴν ἐπέρχεται τὸ αὐτοχθὲς τέλος: ὁ ἐκλέκτωρ τοῦ χαρίζει τὴ ζωὴ. Θὰ πολεμήσουν πάλι μετὰ τοὺς Σουηδοὺς καὶ ὁ πρίγκηψ θὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ τὸ σφάλμα του.

Ἐπὶ τέσσερις ὥρες ὁ θεατὴς στενοχωρεῖται, πλήττει, κουράζεται μετὰ τὴν «πρωτοκρινειά» ἀδμονεῖ μετὰ τὴν ἀνέκδοτον καὶ δὲν ξεσπᾷ παρὰ μόνο μετὰ τὸ τὰν-τὰν-τὰν, τὸν ἰδιόρρυθμον στρατιωτικὸν χαιρετισμὸν τῆς ἐποχῆς σὲ τρεῖς

χρόνους, μετὰ χτυπήματα τακωνιῶν μεταξύ τους, χειρῶν τάνω στὸ στήθος, μετὰ καπέλλα φτερωτὰ, πού ἀνεμίζονται. Ὁ κόσμος διψῶντας γιὰ κάτι εὐθυμο πού ἔχει λαχταρήσει ἐπειδὴ ἀκριβῶς τὸ ἔργο δὲν τὸν συγκρατεῖ γιὰτ' εἶναι δύσπεπτο, διασκεδάζει μετὰ τὴν καρδιά του, οἱ δὲ ἡθοποιοὶ τοῦ Βασιλικοῦ ἔχουν ἀσκηθῇ θαυμάσια καὶ συγχρονίζονται τὴν ἐκτέλεσιν μετὰ ἀκριβειαν κουρδισμένον ἀθυρμάτων. Ἄν ἐλεῖτε αὐτὴν ἡ ποικιλία ἡ παράστασις θὰ ἐστερεῖτο τῆς μόνης ὁάσεως κενεῖ.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις πού θὰ μπορούσε βέβαια νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καμβὰς γιὰ νὰ γίνῃ μὴ ὑπέροχη δημιουργία ἂν μετὰ τὸ ἔργο καταπιπνόνταν ἓνας Γκαίτε. Μὰ ὁ Κλάιστ δὲν εἶναι Γκαίτε οὔτε Σίλλερ. Κι' ἄς διαφωνῇ σ' αὐτὸ τὸ πρόγραμμα τοῦ «Βασιλικοῦ».

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πού ὁ ἀκούραστος διευθυντὴς τοῦ ὁ ἐμπνευσμένος ἀπ' τὴν ἀγάπην τοῦ θεάτρου κ. Μπαστιάς, ἀτόχησε στὴν ἐκλογὴν τοῦ ἔργου. Πάντως παρουσίασε καὶ πάλι μὴ ἀφογήν παράστασι. Ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Ροντήρη, ἱκανοποιητικὴ. Οἱ κ. κ. Γληνός, Βεάκης, Μινωτής, καὶ αἱ δίδες Παπαδάκη καὶ Μαροῦλλου, προσέθεσαν στὸ ἐνεργητικὸν τοὺς τὴν ἐρμηνείαν τῶν ρόλων τοῦ ἔργου τοῦ Κλάιστ.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Τὸ θεατρικὸν μουσεῖον

Ἡ ἐμπνευσις τῆς Ἐταιρείας Συγγράφων νὰ ἱδρῇσιν Ἑλληνικὸν Θεατρικὸν Μουσεῖον ἀξίζει νὰ χειροκροτηθῇ ἀπ' ὅλους ὅσους ἀγαποῦν τὸ θέατρο.

Ἡ ὠραία αὐτὴ ἰδέα τῆς συγκεντρώσεως σὲς αἰθούσας ἐνὸς κτιρίου ὅλου τοῦ ὅλου πού ἀποτελεῖ τίς ἀναμνήσεις μᾶς πολυκύμαντης καὶ ἱστορικῆς καλλιτεχνικῆς ζωῆς, ἐμπήκε ἤδη στὸ δρόμον τῆς πραγματοποιήσεως. Καὶ εἴμαστε βέβαιοι πὺς θὰ προχωρήσῃ γρήγορα, ἀφοῦ τὴν ἀνέλαβε ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεὺς καὶ ἱστορικὸς τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου κ. Γιάννης Σιδέρης πού ἀσχολεῖται μετὰ τὸ θέατρο μετὰ ἀληθινὸ ἐνθουσιασμὸν καὶ πηγαῖο ἔρωτα. Ἡ «Ἐβδομάς» θ' ἀφιερῶσιν ὁλόκληρον σελίδα γιὰ τὸ Θεατρικὸν Μουσεῖον σὲ προσεχὲς φύλλον της.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

περιέργεια την περιγραφή της μίς Βέρ-
θας για τον άγνωστο με την όμπρέλλα.

— Δεν σου φαίνεται, είπα στον Ρίτσαρ-
τσον, ότι το χαρακτηριστικό του άγνω-
στου αυτού θυμίζουν τον "Αρθουρ Χάρ-
εϊς;

— Όταν, όμως, ο Φόστερ άρχισε να
διαβάει την περιγραφή της "Αλίκης,
τάχασε κυριολεκτικά.

— Να τί αξία έχουν οι μαρτυρίες των
γυναικών, είπε. "Η μιά τόν βρήκε νέον
κι' ή άλλη τόν θεωρεί πενήτη! "Η
μία είδε ρεμπτούλικά και μπέζ γκαμπαρ-
ντίνα ή άλλη ήμισκληρο και σκούρο παλ-
τό... "Έμπα και ξεδιάλεγε!...

— Πράγματι... είπε ο Ρίτσαρτσον.
Στό κάτω-κάτω της γραφής, όμως, ή μι-
κρότερη είναι σχεδόν παιδί. Γι' αυτήν,
όλοι όσοι είναι άνω των είκοσι ετών,
της φαίνονται γέροι. "Όστόσο, οι δυο
άδελφές συμφωνούν σ' ένα σημείο: "Ο
άγνωστος κρατούσε όμπρέλλα...

— "Όραίο στοιχείο μάς δίνουν!... Μιά
όμπρέλλα άνοιχτή, λές και κείνη τη βρο-
χερή μέρα, κανένας άλλος δεν κρατούσε
όμπρέλλα!

— Ότε ο Φόστερ, όμως, ούτε ο Ρίτσαρ-
τσον μ' ήσαν να προβλέψουν τη με-
γάλη σημασία της διπλής καταθέσεως
των δύο γυναικών, σχετικώς με την
όμπρέλλα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 10ον

Η κατάδεσις του Σάρπ

Τό πρωί της επαύριον, ο Σέρ Ουίλλιαμ
Λόρμερ είδοποιείτο τηλεφωνικώς ά-
πό τό Ναυαρχείο, ότι ο άνθρωπολοιορ-
γος Μικαέλ Σάρπ έφθασε στό Λονδίνο
και σέ λίγο θα βρισκότανε στό γραφεία
της Σκότλαντ Γυάρδ.

Μόλις έλαβε τό ενδιαφέρον αυτό τη-
λεφώνημα, ο άρχηγός της Σκότλαντ Γυ-
άρδ εκάλεσε τόν Μόρντεν και κατέστρω-
σαν τόν κατάλογον τών ερωτήσεων που
θα υπέβαλλον στον άνεψιό της κυρίας
Κάτσπουλ.

Ο Μόρντεν φινταζότανε τόν Σάρπ,
σάν ένα τόσο διοικον με τόν άνθρωπο-
λοιοργο Κέννεντυ. Είθε, όμως, ένα
υψηλόν νέον, με ύψος σοβαρό, κομπόν,
άλλά μάλλον αντιπαθητικόν. Ο Σέρ Ουί-
λλιαμ τόν έχαιρέτησε διά χειραψίας και
τόν παρουσίασε στον Μόρντεν.

— Σας παρακαλώ να μάς συγχωρέσε-
τε που διακόψαμε τό ταξίδι σας, κύριε
Σάρπ, αλλά δεν υπονοούσαμε να κάνουμε
διαφορετικά. "Υποθέτω να ξέρετε την
αίτία...

— Δεν ξέρω απόλύτως τίποτε. Τό
μόνο που ξέρω είναι ότι με διάταξε τό
Ναυαρχείο να επιστρέψω και σάς διο-
λογώ ότι είμαι κατάλληλος για την έ-
πεύγουσα αυτή κλήσι της Σκότλαντ
Γυάρδ.

Οι δυο άστυνομικοί ένκυτάχτηκαν.
"Επείπε ο ένας από τους δυο ν' αναγ-
γείλη στον Σάρπ τόν τραγικό θάνατο
της θείας του.

— "Υπέθετα ότι θα σάς είχαν άναγγεί-
λη οι φίλοι σας τηλεγραφικώς ή θλι-
βερή είδηση... "Η θεία σας, ή κυρία Κά-
τσπουλ, πέθανε την έσπέρα της άναχω-
ρήσεώς σας από τό Λονδίνο.

— Πέθανε;... "Αδύνατον! έκρούνασε
ο Σάρπ. Θα κάνετε λάθος, Σέρ Λόρμερ.
Την είδα γερή και πολύ καλά στην δύ-
γεια της, στας έξε τό απόγευμα, λίγο

πρό της άναχωρήσεώς μου.

Οι δυο άστυνομικοί έμειναν σιωπηλοί.
Ο Σάρπ κτύπησε πότε τόν ένα και πότε
τόν άλλον, σάν να μ'ήν καταλάβαινε τί-
ποτε.

Ο Σέρ Ουίλλιαμ είπε:

— Δυστυχώς, δεν πρόκειται περί πλά-
νης. "Η θεία σας ήταν πράγματι πολύ
καλά στην ύγεια της, αλλά...

Χαμήλωσε τη φωνή του:

— Δεν πέθανε από φυσικό θάνατο...

"Η θεία σας, κύριε Σάρπ έδολοφονήθη!

Ο άξιωματικός του ναυτικού έχλώ-
μασε σάν τό κερί.

— "Εδολοφ...!

— Ναί. Βοήσαν τό πτώμα της τό

πρωί της επαύριον μέσα στο κατάστημα
του συζύγου της και οι γιατροί άπεφάν-
θησαν ότι...

Ο Σάρπ έμεινε σάν άποσβολωμένος.

Ο Μόρντεν περιέμενε να του περάση ή
πρώτη συγκίνησης και ύστερα του είπε:

— Ποιός λόγος, κατά τη γνώμη σας,
ανάγκασε τη θεία σας να πάη στο κα-
τάστημα του συζύγου της;

Ο Σάρπ έτοιμάσθηκε ν' άπαντήση.

Επενέθη, όμως, ο Σέρ Λόρμερ:

— Όλη ή υπόθεση στηρίζεται στην
έξακριβωση της ώρας κατά την οποίαν
διεπράχθη ο στραγγαλισμός. Καί γι' αυ-
τόν άκριβώς τό λόγο ζητήσαμε από τό

Ναυαρχείο να διακόψη τό ταξίδι σας
πρός τη Μεσόγειο. Από την μαρτυρία
της μίς Σάμιερς, ξέρουμε ότι νομίσσατε

πως είδατε τη θεία σας στό Μαίρημιλ.
"Αρτε κατά τας έξε του άπογεύματος της
Τρίτης.

Ο Σάρπ άπάντησε με ύφος κατηγο-
ρηματικό:

— Δεν ένόμισα, αλλά την είδα πρά-
γματι τη θεία μου.

— Μέσα σέ τόσο πολυκοσμία, μπορεί
να γελασθή εύκολα κανείς, είπε ο Μόρ-
ντεν.

— "Ηταν αδύνατο να γελασθή... "Η
θεία μου ήταν πανύψηλη κι' επί πλέον
φορούσε ρούχα που τά ήξερα. Πεπα-
τούσε χαρακτηριστικά και δεν ήταν δυ-
νατόν να παραγνωρίσω. Τόσο βέβαιος
ήμουν ότι την είχα δει, ώστε πήδησα ά-
πό τό λεωφορείο, για να την προσφθάσω.

— Μιλήσατε για τά φορέματά της;

— Ναί. Φορούσε ένα καινούργιο γού-
νινο παναφόρι, που ήμουν παρών όταν
τό άνδρασε πρό ήμερών. Τό καμάρωνε
κι' έλεγε ότι θα κρατούσε όλα της τά
χρόνια.

— Ένα παλτό από καφέ γούνα;

— Ναί.

Ο Μόρντεν ρώτησε:

— Και την προσφθάσατε τη θεία σας;

— Όχι, δυστυχώς. "Αν την εύρισκα,

θα ζούσε ίσως ακόμα...

— Την έχασατε λόγω του συνωσι-

σμού;

— Δεν ξέρω άκριβώς... Καθώς έτρε-
χα, σκεντύνοντας τους διαβάτες, την έ-
χασα από τά μάτια μου και νόμιξα ότι
την είχα ξεπεράσει. Σταμάτησα μία

στιγμή, με την έλπίδα ότι θα μ' έφθανε
κι' ύστερα έξκολούθησα τό δρόμο μου.

— Δεν την έβλεπα πλέον ούτε μαρσά
μου, ούτε πίσω μου. "Ισως να είχε
στρίψει στη γωνία της Πόρτμαν Στρήτ

— Δέν μπορώ τί-
ή της Μπαίρηκετ Στρήτ... Δέν μπορώ τί-
ποτε να πώ, κατάλαβα ότι την είχα χά-
σει...

— Προνώρησα λίγο στους δρόμους
σεί... Προνώρησα λίγο στους δρόμους
σεί... Προνώρησα λίγο στους δρόμους
σεί... Προνώρησα λίγο στους δρόμους

— Έκ τών
που άνέφερα, άλλ' είς μάτην... "Εκ τών
υστερόν, μαντεύω ότι κατηνύνηθη προς

τό παλαιοπολείο του συζύγου της.

Ο Σέρ Ουίλλιαμ τόν διέκοψε.

— Μου φαίνεται ότι ο κ. Μόρντεν θα
σάς ρωτήση τί κάνατε κατόπιν, μέχρι
της ώρας που πήρατε τό τραίνο, για να
έγκαταλείψετε τό Λονδίνο.

Ο Μόρντεν κατάλαβε τόν υπαινιγμό.

"Ηταν υπό ένδεδειγμένος από τόν άρχη-
γό του για τις λεπτομερειάδες έρωτή-
σεις. Καί άρχισε με τό γνωστό του σύ-
στημα:

— "Επήγατε κατόπιν στο σπίτι της

θείας σας, για να δ'ήτε αν επέστρεψε;

— Όχι. Όταν την είδα στο δρόμο,

είχε κατευθυνεί, αντίθετον και κατάλα-

βα ότι δεν πήγαινε στο σπίτι της.

— Πόση ώρα διήρκεσαν οι έρευνές

σας στην Πόρτμαν Στρήτ και στη Μπαί-

ρηκε Στρήτ;

— Δεν έκτύταξα τό ρολόγι μου...δέν

ξέρω... πάντως, θα έμεινα στο μέρος έ-

κείνο τουλάχιστον μισή ώρα...

— "Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι μεί-

νατε μέχρι τας έξε και μισή... Κατόπιν

τί κάνατε; "Επιστρέψατε στο ξενοδοχείο

σας;

— Όχι άμέσως... Περιπάτησα λίγο...

— Ποιά ώρα επιστρέψατε στο ξενο-

δοχείο;

— "Ακριβώς την ώρα του φαγητού.

"Εδείπνησα κατά τας όκτώ παρά τέ-

ταρτο.

— "Ότε περιπλανηθήκατε στους δρό-

μους ασκόπως, επί μια ώρα κι' ένα τέ-

ταρτο...

— Ναί...

Ο Σέρ Ουίλλιαμ παρετήρησε ότι ο ά-

ξιωματικός είχε γίνει κατακόκκινος.

Ο Μόρντεν έξακολούθησε την επίθε-

σί του.

— Μέσα σέ μια ώρα κι' ένα τέταρτο

θα καλύψατε μίαν ώρισημένη άπόστασι.

Θυμάστε που είχατε πάει;

— Όχι. Έκανα βόλτες στα πέριξ,

με την έλπίδα να συναντήσω τη θεία

μου.

— Πότε πήγατε για τελευταία φορά

στο κατάστημα του θείου σας;

— Έννοείται τόν Κάτσπουλ; "Αλλά

δέν πάτησα ποτέ στο κατάστημα του.

— Ξέρετε που βρίσκεται;

— "Ακουσα από τη θεία μου ότι βρί-

σκεται στην "Αί Στρήτ, αλλά δεν πήγα

ποτέ, γιατί δέν μ' ένδιέφερε...

— Όταν είδατε τη θεία σας να κα-

τευθύνεται προς την "Αί Στρήτ, δέν σάς

πέρασε από τό νού ότι μπορούσε να πή-

γαινε στο μαγαζί του συζύγου της;

— Όχι. Ούτε μου πέρασε και αυτή ή

σκέψις.

— Ξέρετε αν είχε κλειδί του καταστή-

ματος;

— Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι δέν εί-

χε. Ο Κάτσπουλ δέν ήταν άνθρωπος

που μπορούσε να εμπιστευθή τό κλειδί

του σέ άλλον και μάλιστα στη γυναίκα

του.

— Ξέρετε αν ή θεία σας άφ'ηκε δια-

θήκη;

— Τό άγνώω... Είχε συμβολαιογράφο

κάποιον κύριον Σέντλ, που διατηρεί γρα-

φείο στο Τσάρλινγκ Κρός... Δέν είχε

περιουσία... μου είχε πη κάποτε, ότι με

τό θάνατό της, θα έσθινε και τό μεγα-

λύτερο μέρος τών εισοδημάτων της.

Ζούσε από τό εισόδημα που της είχε ά-

φήσει ο πατέρας της.

Ο Μόρντεν επανήλθεν άποτόμως στις

ερωτήσεις του:

— Είχατε, λοιπόν, μπροστά σας, μία

ώρα κι' ένα τέταρτο. Δεν καταλαβαίνο

γιατί δέν πήγατε να δ'ήτε αν ή θεία σας

έπ'ήλθε στο διαμέρισμά της.

Ο Σάρπ συλλογίσθηκε μερικά λεπτά

και ύστερα είπε:

— Πήγα ένα λεωφορείο...

— Πήρατε ένα λεωφορείο; Που τό

πήρατε; Για πού τραβούσε;

— Τό πήρα στη Μπαίρηκετ Στρήτ... ή-
μωνα κατάκοπος από τις πολύωρες πε-
ριπλανήσεις και δέν μπορούσα να επι-
στρέψω στο ξενοδοχείο με τά πόδια. Τό
λεωφορείο κατηνύνητο προς τη νότιο
πλευρά του Λονδίνου.

Οι άπαντήσεις γίνονταν ολοένα και
πό άόριστες. Ο Μόρντεν ήρώτησε:

— Θέλωμε, κύριε Σάρπ, να είσθε σα-

φής και κατηγορηματικός στις ερωτή-

σεις μας... Σας ρωτάω και πάλι. Τι

κάνατε κατά τό διάστημα της μιάς ώ-

ρας και του ένδς τετάρτου; "Ότι μάς

πήτε τό τό θεωρήσουμε ως άκρως έμψι-

στευτικό. Μιλήσατε έλεύθερα.

Τότε ο Σάρπ άρχισε μίαν ιστορία τό-
σο άπίθανη, ώστε ο Σέρ Ουίλλιαμ Μόρ-
ντερ με κόπο συγκρατούσε τη σοβαρό-

τητα του.

— Πολύ καλά, του είπε, όταν τελείω-

σε. Σας ευχαριστούμε για ό,τι μάς εί-

πατε, κύριε Σάρπ... "Η παρουσία σας

στο Λονδίνο θα μάς είναι χρήσιμη, ά-

ναμνισθητήτως... Νομίζω ότι φιλοξε-

νησε σ'αυτό κ. Κέννεντυ... πηγαίνετε,

λοιπόν, θα σάς περιμένω... "Αν, όμως

αλλάξατε διαμονή, θα σάς παρακαλέσω

να μάς τό καταστήσετε γνωστόν, γιατί

δέν πρέπει να χάσουμε την επαφή μας.

— Σύμφωνοι, είπε ο Σάρπ κι' έφυγε.

Οι δυο άστυνομικοί ένκυτάχτηκαν κι'

έπαισαν στα γέλια.

— Έκείνο που δέν θα ξεχάσω ποτέ,

είπε ο Μόρντεν, είναι ή σοβαρότης με

την όποια μιλούσε ο νέος αυτός, για

να μάς κάνει να πιστέψουμε τά παραμύ-

θια του.

— Πραγματικώς, κανένας

δέν θα έσκέπτετο τέτοιαν ά-

πίθανη ιστορία, είπε κι' ο

Σέρ Ουίλλιαμ. Μπορούσε να

βρη τόσες άλλες δικαιολο-

γίες.

— Ούτε είναι δυνατόν να

υποπτευθ'ή κανείς αυτόν τόν

νέον για τό εγκλημα, συνε-

πλήρως ο Μόρντεν.

— — —

Ο Σάρπ, θυγαίνοντας από

τά γραφεία της Σκότλαντ

Γυάρδ, φώναξε ένα ταξί

πέρασε από τό σταθμό τη

Βικτωρίας και πάρη τις άπο-

σκευές του και τραβήξε για

τό σπίτι του Κέννεντυ, ο-

που έγινε δεκτός με την πιο

μεγάλην έγκαρδιότητα. Τό

ζεύγος Κέννεντυ είχε πάρει

τό τηλεφώνημά του από τό

Παρίσι και τόν περίμενε για

τό πρόγευμα.

— Τί έκανες όλο τό πρωί;

ρώτησε ο Γκνύ, με ύφος κοι-

μά φιλόποπο.

Ο Μικαέλ έγινε κατακό-

κκινος άπ τό θυμό του.

— Θ' άρχίσετε τά ίδια

και σεις; Μόλις γλύτωσα ά-

πό τη Σκότλαντ Γυάρδ, ο-

που μου μιλούσαν σάν να ή-

μουν ο τελευταίος πορτοφo-

λάς.

Ο Γκνύ έσκασε στα γέ-

λια.

— Ναί! έφώναξε, έλα

γρήγορα! Είναι εδώ κάποι-

ος, που μόλις τόν έβγαλαν

από τό βασανιστήρια του

πύθονου του Λονδίνου.

"Η Νάν γαμογάλασε:

— Τί σούκάναν, λοιπόν,

Μικαέλ;

— Τί μουπαναν! "Ο άρ-

— Ο Μικαέλ άρχισε να γελά.
— Την ξέρω καλά την Κάτε Ουίντερ. Έλάτρευε τη θεία μου και μισούσε τον Κάσποουλ. Έπί πλέον διαβάει με πάθος αστυνομικά μυθιστορήματα και τὸ μυαλό της κατεβάζει τοῦ κόσμου τις φανταστικές ιστορίες. Ἄν παραδεχθούμε ὅτι δὲν συνήντησα τὴ θεία μου στὶς ἐξ και ὅτι τὸ δικαστήριο ἀποφανθῇ ὅτι ἐδολοφονήθη πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κάσποουλ, πὸν θὰ περιέλθῃ ἡ κληρονομία: Στὸ δημόσιο;

— Ὁχι... σύμφωνα με τὴ διαθήκη τοῦ Κάσποουλ, ἡ κληρονομία περιέρχεται στὸν ἀνεψιὸ τοῦ Ρῆς. Τὸν γνωρίζεις;

— Ὁχι. Τὸν εἶδα μερικὲς φορὲς... δὲν φαίνεται καὶ πολὺ συμπαθής... Ἐκελεῖστε, ὅμως, καλὰ κι' εὐσυνειδητά τις ἐντολὲς πὸν τοῦδινε ὁ θεὸς του...

Ἡ Νάν σηκώθηκε, λέγοντας:
— Εἰδοποίησα τὴν Τζόαν. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ. Ἀνυπομονεῖ νὰ μάθῃ τί ἔκανες ἐναντὶ τὴν ἀφῆσες στὸ λεωφορεῖο. Τότε, καλλίτερα νά...

Ἡ Σάρπ πήρε ὕψος σοβαρό.
— Ναί, καλλίτερα νὰ σὰς διηγηθῶ αὐτὰ πὸν εἶπα καὶ στὴν ἀστυνομία, ἂν καὶ ὁ Σέρ Ουίλλιαμ δὲν φάνηκε νὰ με πιστεῖ... Ἡ Τζόαν δὲν θὰ με καταλάβει.

Ἡ Νάν καὶ ὁ Γκὺ ξαφνιασθήκαν.
— Μίλα γρήγορα, Μικαέλ. Σὲ ἀκούω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 11ον

Μιά ἀπίθανη ἱστορία

Ἡ Μικαέλ ἔζησε τὸ κεφάλι του σὺν ἀδιάβαστος μαθητής, πὸν δὲν ἤξερε πὼς ν' ἀρχίσῃ:

— Νά, εἶπε, ὅπως εἶπα στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκότλαντ-Γουάρδ, εἶχα χάσει τὰ ἱχνη τῆς θείας μου. Ἡ ὥρα ἦταν περὶ τὸν ἔξημιον καὶ βάρεθκα πιά νὰ ψάχνω στοὺς δρόμους. Σκεπτόμουν νὰ πάω στὸ σπίτι τῆς θείας Αἰμιλίας, ὅταν ἔξαφνα σταμάτησε μπροστὰ μου ἓνα λεωφορεῖο. Πήγαινε πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ ξενοδοχείου μου κι' ἐποφελήθεις τῆς ευκαιρίας, ἐγκατέλειψα τὸ ἀρχικὸ μου σχέδιο κι' ἀνέβηκα... Βρέθηκα καθισμένος μεταξὺ δυὸ γυναικῶν καὶ ὁ εἰσπράκτωρ ἦλθε νὰ μὰς κόψῃ εἰσιτήριο. Ἡ μία τότε ἀντελήθη ὅτι εἶχε χάσει τὸ πόρτ-μουνάκι τῆς. Ὁ εἰσπράκτωρ, ὅμως, ἤθελε λευτὰ. Καὶ ἡ κυρία ἐφώνησε: «Μοῦ ἔλειψαν τὸ πόρτ-μουνάκι μου! Δὲν ἔχω οὐτε μιά πέννα!». Βλέποντας τὴν ἀπόνως τῆς, προσεφέρθη νὰ τῆς πληρώσω ἐγὼ τὸ εἰσιτήριο.

Ἦταν νέα ἡ κυρία αὐτή; ρώτησε ὁ Γκὺ.

— Νέα καὶ ὠραία, εἶπε ὁ Μικαέλ. Ἀφοῦ πλήρωσα τὸ εἰσιτήριό της, ἐπιάσαμε, ὅπως ἦτο φυσικόν, κουνιέντα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦμουν πολὺ εὐγενὴς καὶ ὅτι ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ κι' ἐκεῖνος. Τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν ιδιότητά μου καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι μιά καὶ πήγαινα στὸ Γιβραλτάρ, ὁ ἄνδρας της θὰ μοῦ ἔλεγε πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα γι' αὐτὴ τὴ στρατιωτικὴ πόλι, ὅπου εἶχε ζήσει χρόνια. Σὲ κάποια στάσι τοῦ λεωφορείου, σηκώθηκε καὶ μοῦ πε: «Ἐλάτε μαζί μου. Μένουμε ἐδῶ κοντὰ. Κάντε μου τὴν εὐχαριστήσι νὰ γνωρίσετε τὸν ἄνδρα μου... ποῖτε νὰ σὰς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν εὐγένειά σας».

— Καὶ τὴν ἀκολούθησες, βέβαια! φώναξε ὁ Γκὺ.

— Γιατί ὄχι; Εἶχα δυὸ ὥρες μπροστὰ μου μέγας τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς μου καὶ ἡ κυρία φαινότανε πολὺ σίγουρη. Κι' ἐπὶ τὸ ἴδιο θὰ ἔκανες.

Ἡ Νάν ξερόβηξε. Ὁ Γκὺ δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ ὁ Μικαέλ, ἐξηκολούθησε:

— Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἔμενε σὲ μιὰ πελώρια πολυτελεῖα... διαμέρισμα ὑπερπολυτελές, ἐπιπλὴ πέτσινα καὶ χαλύβδινα, ταμπακὶ φουτουριστικά... Ὁ ἄνδρας ὅμως τῆς κυρίας ἔλειπε. Μὲ παρεκάλεσε νὰ περιμένω καὶ πήγε νὰ ἰδῇ πὸν μποροῦσε νὰ βρεῖται ὁ κύριός της.

— Κατόπιν; ρώτησε ἡ Νάν, γεμάτη περιέργεια.

— Κάθησα σ' ἓνα φωτεῖν καὶ περιμένα... Ἡ κυρία, ὅμως, ὄργουσε... Στὸ σπίτι κανένας κρότος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς χτύπους τοῦ ρολοιοῦ, πὸν με ἐξενείριζαν... Ὅταν εἶδα ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε, σηκώθηκα καὶ φώναξα: «Λυπούμαι πὸν φεύγω, ἀλλὰ θὰ χάσω τὸ τραῖνο γιὰ τὸν Ναύσταθμο...».

— Πόση ὥρα ἔμεινες ἐκεῖ μέσα;

— Τουλάχιστον μισή ὥρα... Δὲν μοῦ ἀπήντησε κανεὶς κι' ἔφυγα.

Ἡ Νάν σταυροκοπήθηκε.

— Ἐφυνες ἔτσι;

— Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω;... ἡ κυρία εἶχε γίνει ἀφαντῇ.

Ἡ Νάν μπόρουσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ του.

— Καὶ ἀφηγήθηκες αὐτὴ τὴν ἱστορία στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκότλαντ Γουάρδ; ρώτησε τὸν Σάρπ.

— Φυσικά...

Ἡ Νάν ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Φαντάζομαι τί μούτρα θὰ ἔκανε ὁ Μόρντεν ὅταν σὲ ἀκουσε!... χί, χί, χί... δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ!...

— Δὲν θὰ διηγοῦνταν ποτὲ τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ ἱστορία, ἂν δὲν με ἀνάγκαιζε ὁ φίλος σου, εἶπε ὁ Σάρπ, σοβαρός.

— Ὁ! εἶπε ἡ Νάν. Καὶ δὲν ἔβρισκες τίποτε ἄλλο πὸν πιστεῖς, καὶ μὲνε;

Ἡ Μικαέλ κοκκίνησε:

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως ἀληθινή... δὲν συνηθίζω νὰ λέγω ψέμματα.

— Ἐδωσες τουλάχιστον τὴ διεύθυνσι τῆς κυρίας αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἀστυνομία τὰ λεγόμενά σου;

— Ὁχι. Δὲν τὴν ξέρω αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

— Δὲν τὴν ξέρεις! φώναξαν μετὰ μὴ φωνῇ, ὁ Κέννεντυ καὶ ἡ γυναῖκα του.

— Ὁχι... ἔκανε τέτοια ομίχλη κείνο τὸ βράδυ, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τίς πινακίδες τῶν δδων...

— Ὅταν, ὅμως, ἔφυγες ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας, δὲν φρόντισες νὰ ποσαανατολιθῇ;

— Βάδιζα μετὰ μὴ μὴ κακοκεφία καὶ ξαφνικά βρέθηκα στὴν Ὁξφορντ-Στρίτ. Τότε κατάλαβα πὸν βρισκόμουν...

— Μπορεῖς νὰ ξαναβρῇς αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Δὲν ξέρω... ἐλπίζω, ὅμως, νὰ τὸ βρῶ, γιὰτί ξέχασα καὶ τὴν ὁδὸν μου ἐκεῖ μέσα καὶ σκέπτομαι νὰ πάω νὰ τὴν ἔλθω.

— Κατόπιν ἐπέστρεψες στὸ ξενοδο-

— Νά, ἀλλὰ ἡ ὁδὸν σου δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσῃς τὴν ἀλήθεια τῶν λεγόμενων σου.

— Φαντάζομαι πὼς ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο; εἶπε ὁ Μόρντεν.

— Πολὺ καλὰ. Τότε θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ ἀνακαλύψω τὰ ἱχνη τῆς ἀγνωστῆς κυρίας, εἶπε ὁ Γκὺ.

Ἄν ἔδωκα μιά ἀγγελία στίς ἐφημερίδες... τί λές;

Ἄλλ' ὁ Μόρντεν δὲν τὸν παρακολούθουσε πλέον... Εἶχε θυμηθῇ ξαφνικά τὸν ἀγῶνα πὸν τὸν ὁμπρῆλα πὸν εἶχε ἀνακαλύψῃ ὁ Ρίτσαρτσον στὸ ἐμπορικόν τῆς Μπαϊνκετ-Στρίτ.

— Γιὰ πὲς μου, Κέννεντυ, εἶπε σὲ λίγο, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Σάρπ ἀφῆσε τὴν ὁδὸν σου στὸ διαμέρισμα τῆς ἀγνωστῆς κυρίας;

— Ἀπολύτως βέβαιος, εἶπε ὁ Γκὺ.

— Ἐξέρεις γιὰτί σὲ ρωτῶ; εἶπε ὁ Μόρντεν. Γιατί ἔγινε λόγος γιὰ κάποιον κύριο μετὰ ὁμπρῆλα στὴν ὑπόθεσι Κάσποουλ.

— Ἡ συνέχεια 'στὸ ἐπόμενον)

— Νά. Ἐφαγα, ἐτοίμασα τὴ βαλίτσα μου καὶ πήρα τὸ τραῖνο γιὰ τὸν Ναύσταθμο.

Ἡ Νάν πήρε σοβαρὸ ὕψος:

— Πρέπει νὰ πάω στὸν Μόρντεν, εἶπε καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσω πὼς ἔχουν τὰ πράγματα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἱστορία σου δὲν ἔγινε πιστευτὴ καὶ θὰ ἔχῃς μπλεξίματα... Φεύγω... Περιμένε με ἐδῶ... ἐξ ἄλλου, σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ καὶ ἡ Τζόαν.

Ἡ Νάν ξερόβηξε. Ὁ Γκὺ δὲν εἶπε τίποτε. Καὶ ὁ Μικαέλ, ἐξηκολούθησε:

Ἡ ἀγνωστὴ κυρία ἔμενε σὲ μιὰ πελώρια πολυτελεῖα... διαμέρισμα ὑπερπολυτελές, ἐπιπλὴ πέτσινα καὶ χαλύβδινα, ταμπακὶ φουτουριστικά... Ὁ ἄνδρας ὅμως τῆς κυρίας ἔλειπε. Μὲ παρεκάλεσε νὰ περιμένω καὶ πήγε νὰ ἰδῇ πὸν μποροῦσε νὰ βρεῖται ὁ κύριός της.

— Κατόπιν; ρώτησε ἡ Νάν, γεμάτη περιέργεια.

— Κάθησα σ' ἓνα φωτεῖν καὶ περιμένα... Ἡ κυρία, ὅμως, ὄργουσε... Στὸ σπίτι κανένας κρότος, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς χτύπους τοῦ ρολοιοῦ, πὸν με ἐξενείριζαν... Ὅταν εἶδα ὅτι ἡ ὥρα περνοῦσε, σηκώθηκα καὶ φώναξα: «Λυπούμαι πὸν φεύγω, ἀλλὰ θὰ χάσω τὸ τραῖνο γιὰ τὸν Ναύσταθμο...».

— Πόση ὥρα ἔμεινες ἐκεῖ μέσα;

— Τουλάχιστον μισή ὥρα... Δὲν μοῦ ἀπήντησε κανεὶς κι' ἔφυγα.

Ἡ Νάν σταυροκοπήθηκε.

— Ἐφυνες ἔτσι;

— Τί ἄλλο μποροῦσα νὰ κάνω;... ἡ κυρία εἶχε γίνει ἀφαντῇ.

Ἡ Νάν μπόρουσε νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὰ του.

— Καὶ ἀφηγήθηκες αὐτὴ τὴν ἱστορία στοὺς ἀστυνομικοὺς τῆς Σκότλαντ Γουάρδ; ρώτησε τὸν Σάρπ.

— Φυσικά...

Ἡ Νάν ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια.

— Φαντάζομαι τί μούτρα θὰ ἔκανε ὁ Μόρντεν ὅταν σὲ ἀκουσε!... χί, χί, χί... δὲν μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ!...

— Δὲν θὰ διηγοῦνταν ποτὲ τὴν ἀπίστευτὴ αὐτὴ ἱστορία, ἂν δὲν με ἀνάγκαιζε ὁ φίλος σου, εἶπε ὁ Σάρπ, σοβαρός.

— Ὁ! εἶπε ἡ Νάν. Καὶ δὲν ἔβρισκες τίποτε ἄλλο πὸν πιστεῖς, καὶ μὲνε;

Ἡ Μικαέλ κοκκίνησε:

— Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀπολύτως ἀληθινή... δὲν συνηθίζω νὰ λέγω ψέμματα.

— Ἐδωσες τουλάχιστον τὴ διεύθυνσι τῆς κυρίας αὐτῆς, ὥστε νὰ ἐξακριβώσῃ ἡ ἀστυνομία τὰ λεγόμενά σου;

— Ὁχι. Δὲν τὴν ξέρω αὐτὴ τὴ διεύθυνσι.

— Δὲν τὴν ξέρεις! φώναξαν μετὰ μὴ φωνῇ, ὁ Κέννεντυ καὶ ἡ γυναῖκα του.

— Ὁχι... ἔκανε τέτοια ομίχλη κείνο τὸ βράδυ, ὥστε δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω τίς πινακίδες τῶν δδων...

— Ὅταν, ὅμως, ἔφυγες ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς κυρίας, δὲν φρόντισες νὰ ποσαανατολιθῇ;

— Βάδιζα μετὰ μὴ μὴ κακοκεφία καὶ ξαφνικά βρέθηκα στὴν Ὁξφορντ-Στρίτ. Τότε κατάλαβα πὸν βρισκόμουν...

— Μπορεῖς νὰ ξαναβρῇς αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Δὲν ξέρω... ἐλπίζω, ὅμως, νὰ τὸ βρῶ, γιὰτί ξέχασα καὶ τὴν ὁδὸν μου ἐκεῖ μέσα καὶ σκέπτομαι νὰ πάω νὰ τὴν ἔλθω.

— Κατόπιν ἐπέστρεψες στὸ ξενοδο-

— Νά, ἀλλὰ ἡ ὁδὸν σου δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσῃς τὴν ἀλήθεια τῶν λεγόμενων σου.

— Φαντάζομαι πὼς ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο; εἶπε ὁ Μόρντεν.

— Πολὺ καλὰ. Τότε θ' ἀναλάβω ἐγὼ νὰ ἀνακαλύψω τὰ ἱχνη τῆς ἀγνωστῆς κυρίας, εἶπε ὁ Γκὺ.

Ἄν ἔδωκα μιά ἀγγελία στίς ἐφημερίδες... τί λές;

Ἄλλ' ὁ Μόρντεν δὲν τὸν παρακολούθουσε πλέον... Εἶχε θυμηθῇ ξαφνικά τὸν ἀγῶνα πὸν τὸν ὁμπρῆλα πὸν εἶχε ἀνακαλύψῃ ὁ Ρίτσαρτσον στὸ ἐμπορικόν τῆς Μπαϊνκετ-Στρίτ.

— Γιὰ πὲς μου, Κέννεντυ, εἶπε σὲ λίγο, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ Σάρπ ἀφῆσε τὴν ὁδὸν σου στὸ διαμέρισμα τῆς ἀγνωστῆς κυρίας;

— Ἀπολύτως βέβαιος, εἶπε ὁ Γκὺ.

— Ἐξέρεις γιὰτί σὲ ρωτῶ; εἶπε ὁ Μόρντεν. Γιατί ἔγινε λόγος γιὰ κάποιον κύριο μετὰ ὁμπρῆλα στὴν ὑπόθεσι Κάσποουλ.

— Ἡ συνέχεια 'στὸ ἐπόμενον)

— Νά. Ἐφαγα, ἐτοίμασα τὴ βαλίτσα μου καὶ πήρα τὸ τραῖνο γιὰ τὸν Ναύσταθμο.

Ἡ Νάν πήρε σοβαρὸ ὕψος:

— Πρέπει νὰ πάω στὸν Μόρντεν, εἶπε καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσω πὼς ἔχουν τὰ πράγματα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἱστορία σου δὲν ἔγινε πιστευτὴ καὶ θὰ ἔχῃς μπλεξίματα... Φεύγω... Περιμένε με ἐδῶ... ἐξ ἄλλου, σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ καὶ ἡ Τζόαν.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

Τὸ δηλητήριο εἶνε ἡ ἀδυναμία τους

Στὸ Μόναχο μιά μέρα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1887 ἡ κόμησσα Ματθίλδη Χορίνσκυ, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς γυναικας ἀπὸ τὴ Βιέννη πὸν παρουσιάστηκε ὡς βαρὼνν Βέβ. Βγήχαν καὶ ψώνισαν μαζί στὰ μαγαζιά καὶ συμφώνησαν νὰ πᾶνε τὸ βράδυ στὸ θέατρο.

Ἐπειδὴ καὶ ὅλη τὴν διάρκεια τῶν δυὸ ἐπομένων ἡμέρων ἡ κόμησσα δὲν ἔδειξε τὴν ἐμφάνισή της, ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Παρεβίβαν τὴ πόρτα καὶ βρῆκαν τὴν κόμησσα ξαπλωμένη καὶ νεκρὴ στὸ δωμάτιό της. Στὸ τραπέζι ἦταν ἓνα σερβιτίο τοῦ παλαιῦ γιὰ δυὸ ἄτομα. Τὰ φυτῶνα ἔδειχναν ὅτι τὸ σάσι εἶχε πιωθῇ. Τίποτε δὲν φανέρωνε ὅτι εἶχε γίνει κλοπή.

Οἱ ὑπόνοιες στράφηκαν στὴν ἀγνωστὴν γυναικα πὸν ἔφερε τὸν γυναικα τοῦ γιαντροῦ γιὰ τὸ νέο φόρεμα πὸν τῆς ῥάβει. Ἡ κομίστρια — ἓνας συνθημένος τύπος καλλονῆς — ἔχει φέρει στὴν πελάτισσά της ἓνα μπουκέτο λουλούδια καὶ σοκολατάκια σ' ἓνα κουτί. Ὁ πὼς τῆς τὰ δίνει ὅμως ἀφήνει νὰ διαγραφῇ στὰ χεῖλ τῆς ἓνα σατανικὸ μειδίαμα. Μέσα στὰ σοκολατάκια ἡ κομποποιὸς κομίστρια ἔχει στριχίνην. Εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μετὰ τὸν ἄνδρα της — τὸν γιαντρο Μπόρδ — καὶ θέλει μετὰ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀργότερα ἡ κυρία Μπόρδ δοκιμάζει ἓνα σοκολατάκι καὶ νοιώθει κατὰ ἄλλοιότιον στὴν γαστρίτῃ της. Ὑποφιάζεται. Δίνει τὰ γλυκὰ στὸν ἄνδρα της ὁ ὁποῖος ἀνακαλύπτει σ' αὐτὰ τὸ δηλητήριο.

Κατὰπληκτος κι' ἐξωργισμένος στέλνει καὶ φωνάζουν τὴ κομίστρια κι' ὅταν ἐκείνη ἐμφανίζεται, τίς κάνει τρομερὲς παρατηρήσεις, τὴν ἀπειλῇ. Φυσικά ἐκεῖνη προσποιεῖται τὴν ἀθώα. Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ τὸ δηλητήριο. Κι' ἐπειδὴ ὁ γιαντρος δὲν πείθεται γιὰ τὴν ἐνοχλή της δὲν εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Χριστίνα ὅμως εἶχε στὴ κατοχή της καὶ ἄλλα σοκολατάκια ποτισμένα μετὰ τὸ φοβερὸ δηλητήριο κι' ἔπρεπε μετὰ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὰ. Χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν παραμικρὴ ὑπόψιν. Καὶ μετὰ ἐγκληματικὴ ψυχραιμία κι' ἀσυνείδησία, καθορθώνει καὶ τ' ἀναμειγνύει ἀπαράτηρη μετὰ κείνα πὸν ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν στὰ διάφορα ζαχαροπλαστεία τῆς πόλεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι τρομερό. Ἀγοράζουν πολλοὶ ἀνύποπτοι ἀπ' αὐτὰ τὰ τρώνε καὶ πεθαίνουν, ἐνῶ ἄλλοι πέφτουν βαρεῖα ἄρρωστοι στὸ κρεβάτι μετὰ τρομεροὺς πόνους στὸ στομάχι.

Ἡ Χριστίνα ἔντυνον γιὰ ν' ἀσυνείδητα αὐτὰ ἐγκλήματά της συνελήφθη, δικάσθηκε καὶ κλείστηκε στίς φυλακὰς τοῦ Μπροντμύρ. Ἐκεῖ μέσα πέθανε σὲ προχωρημένη ἡλικία τὸ 1929.

Στὸ Μόναχο μιά μέρα τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1887 ἡ κόμησσα Ματθίλδη Χορίνσκυ, δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψιν μιᾶς γυναικας ἀπὸ τὴ Βιέννη πὸν παρουσιάστηκε ὡς βαρὼνν Βέβ. Βγήχαν καὶ ψώνισαν μαζί στὰ μαγαζιά καὶ συμφώνησαν νὰ πᾶνε τὸ βράδυ στὸ θέατρο.

Ἐπειδὴ καὶ ὅλη τὴν διάρκεια τῶν δυὸ ἐπομένων ἡμέρων ἡ κόμησσα δὲν ἔδειξε τὴν ἐμφάνισή της, ἡ σπιτονοικοκυρὰ εἰδοποίησε τὴν ἀστυνομία. Παρεβίβαν τὴ πόρτα καὶ βρῆκαν τὴν κόμησσα ξαπλωμένη καὶ νεκρὴ στὸ δωμάτιό της. Στὸ τραπέζι ἦταν ἓνα σερβιτίο τοῦ παλαιῦ γιὰ δυὸ ἄτομα. Τὰ φυτῶνα ἔδειχναν ὅτι τὸ σάσι εἶχε πιωθῇ. Τίποτε δὲν φανέρωνε ὅτι εἶχε γίνει κλοπή.

Οἱ ὑπόνοιες στράφηκαν στὴν ἀγνωστὴν γυναικα πὸν ἔφερε τὸν γυναικα τοῦ γιαντροῦ γιὰ τὸ νέο φόρεμα πὸν τῆς ῥάβει. Ἡ κομίστρια — ἓνας συνθημένος τύπος καλλονῆς — ἔχει φέρει στὴν πελάτισσά της ἓνα μπουκέτο λουλούδια καὶ σοκολατάκια σ' ἓνα κουτί. Ὁ πὼς τῆς τὰ δίνει ὅμως ἀφήνει νὰ διαγραφῇ στὰ χεῖλ τῆς ἓνα σατανικὸ μειδίαμα. Μέσα στὰ σοκολατάκια ἡ κομποποιὸς κομίστρια ἔχει στριχίνην. Εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένη μετὰ τὸν ἄνδρα της — τὸν γιαντρο Μπόρδ — καὶ θέλει μετὰ κάθε τρόπο ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὴν.

Ἀργότερα ἡ κυρία Μπόρδ δοκιμάζει ἓνα σοκολατάκι καὶ νοιώθει κατὰ ἄλλοιότιον στὴν γαστρίτῃ της. Ὑποφιάζεται. Δίνει τὰ γλυκὰ στὸν ἄνδρα της ὁ ὁποῖος ἀνακαλύπτει σ' αὐτὰ τὸ δηλητήριο.

Κατὰπληκτος κι' ἐξωργισμένος στέλνει καὶ φωνάζουν τὴ κομίστρια κι' ὅταν ἐκείνη ἐμφανίζεται, τίς κάνει τρομερὲς παρατηρήσεις, τὴν ἀπειλῇ. Φυσικά ἐκεῖνη προσποιεῖται τὴν ἀθώα. Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ τὸ δηλητήριο. Κι' ἐπειδὴ ὁ γιαντρος δὲν πείθεται γιὰ τὴν ἐνοχλή της δὲν εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία.

Ἡ Χριστίνα ὅμως εἶχε στὴ κατοχή της καὶ ἄλλα σοκολατάκια ποτισμένα

'Ανοιξη

Επιτέλους! Τα πρώτα χελιδόνια ήλθαν ξανά στην φωλιά τους στο απέναντι παράθυρο και γέμισαν τον κόσμο με τις χαρούμενες φωνούλες των. Ένα ανάλαφρο ανοιξιάτικο αεράκι πλημμυρισμένο με τ' αρώματα των πρώτων αγριολούλουδων χάιδεψε την καρδιά μας απαλά, σά νάθελε να σαρώσει τα σύννεφα που είχαν σωριάσει μέσα της ό χειμώνες.

Και μέσα στην απελπιστική χειμωιάτικη μελαγχολία που βάραινε την ψυχή μας, θρονιάστηκε τώρα κάποια ελπίδα καινούργια κι' ανασκάλεψε την στάχτη των σβυσμένων ονείρων μας σά νάθελε να τους δώσει μια νέα ζωή.

Τι παράξενο πράγμα! Βρίσκεται κανείς θλιμμένος, πονεμένος, κουρασμένος από τη ζωή κι' έχει βαρεθεί τον αδιάκοπο άγωνα της αντιμετώπισης της. Νοιώθει τον εαυτό του συντριμμένο, λυγισμένο να παραδέρνει στο σκοτάδι και στη συννεφιά. Κι' εξαφνα, το γαρούμενο κελάδημα ενός πουλιού, ή φλογάτη όμορφη μιας παπαρούνας, το νοσταλγικό τραγούδι ενός βιολιού που καταλήγει σε μια τρελή, επίκληση στην "Ανοιξη, στην Χαρά, διώχνει όλο το βάρος που σκέπαζε την ψυχή μας, απαλύνει τον πόνο μας σαν ένα ισχυρό βάλασμα και τα μάτια μας ανοίγονται, διάπλατα και κυττάζουν με κατάπληξη και άπορο για τις όμορφες που έχει η ζωή και δεν τις καταλαβαίνουμε...

Κι' όλα αυτά τα συναισθήματα τα νοιώθει κανείς πιο έντονα στην έξοχή. Εύτυχισμένοι εκείνοι που μπορούν ν' απολαμβάνουν την έξοχή σ' όλη την ανοιξιάτικη όμορφιά της!

Ο ήλιος σκόρπισε τα χρυσάφια του παντού: στη θάλασσα, στα βουνά, στα σπιτάκια, στα μαλλιά της ξανθής κοπέλλας που χαμογελά στο παράθυρο και που θυμίζει την "Ανοιξη του Μποτισέλλι. Και τα μύρια ανθάρια, που μοιάζουν σαν πολύχρωμα αστράκια κεντημένα με τέχνη στο όλοπράσινο χαλί της γης θαρρείς πως χαμογελούν κι' αυτά γεμάτα έκσταση και ήδωση κάτω από τα φιλιά του ήλιου.

Πέρα, μακριά, κάποια βαρκούλα ταξιδεύει και γλυστρά ήρεμα στα κύματα και χάνεται στον ορίζοντα. Και μέσα φαίνεται ότι παίρνει μαζί της κάθε σκοτεινή σκέψη, κάθε μελαγχολική ανάμνηση. Και ο λευκός γλάρος που παίζει στην σάν ήλιο, «λευκός σαν τ' άγιο φως» όπως λέει ο ποιητής, φέρνει πάνω στα φτερά του μια καινούργια ελπίδα, μια καινούργια δύναμη για τη ζωή.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

'Απογευματινά φορέματα

Η μόδα παρουσιάζει έφετος τουαλέτες άμπιγιέ σε ίσια και άρμονική γραμμή, που εφαρμόζει πολύ στενά στους γοφούς. Τα κορσάζ είναι συνήθως ντραπέ και από τη μέση έως το στήθος βλέπουμε διάφορες ένκριστασιόν ή έφφέ στανρωτά.

Κάποτε οι πιέτες αντικαθιστούν τα ντραπέ και αυτό ιδίως συμβαίνει στα κρέπ έμπριμέ τα οποία εδνοούνται ιδιαιτέρως την έποχή αυτή. Οι πιέ-

ΤΟ ΚΑΡΝΕ

τες διευθετούνται δριζοντίως στο κορσάζ, τα μανίκια και την μπάντα, από την όποια ξεκινά μια μικρή φούστα πλισσέ.

Πολύ της μόδας είναι ένα νέο ύφασμα, το κρέπ μους στο όποιο λανσαρίστηκαν διάφορα μοντέλλα στο Παρίσι. Άρκετά φορέματα έχουν έμπρός διάφορες ένκρυστασιόν χρωματιστές. Η διευθέτησις αυτή επιτρέπει να διακρίνεται κάτω από το σκορόρο μαντώ το χρωματιστό φόρεμα και μόνον όταν βγίη το μαντώ γίνεται αντιληπτόν ότι το φόρεμα είναι κατά το ήμισυ σκορόρο και κατά το ήμισυ χρωματιστό.

Έτσι, ένα παριζιάνικο ανσάμπλ άποτελείται από ένα μαντώ το όποιο μισανοίγοντας άφηνει να φαίνεται ένα φόρεμα μεταξωτό γκρι πέρλ ενώ στην πραγματικότητα το φόρεμα είναι από λαϊνάζ μαύρο κι' έχει έμπρός δυό μεγάλα παννώ πλισσέ από κρέπ γκρι πέρλ, τα όποια συγκρατούνται με δυό φιδόγκους από κρέπ και στη μέση με μια φαρδεία ζώνη από λαϊνάζ μαύρο, κουμπωτή έμπρός.

Τα λεπτά λαϊνάζ σε χρώματα παστέλ χρησιμοποιούνται για τις άμπιγιέ άπογευματινές τουαλέτες. Τα φορέματα αυτά είναι σε ίσια γραμμή και όφειλουν την πολυτέλειά τους στα κεντήματα. Η Σανέλ λανσάρισε ένα νοητευτικό ανοιξιάτικο ανσάμπλ από λαϊνάζ μπλέ παστέλ, έργασμένο μ' ένκρυστασιόν σε σχέδια άραβουργημάτων υπογραμμισμένων μ' ένα χρυσό σεριητάκι. Η ζώνη από δέρμα μαρρόν διακοσμείται με άπλικασιόν από μέταλλο χρυσό που ύπενθυμίζει τα μοτίφ του φορέματος. Ένα μαντώ από ντρα μαύρο πολύ λεπτό συνοδεύει την τουαλέττα αυτή. Έχει ρεβέρ και παραμένα από ντρα μπλέ παστέλ με μοτίφ άπλικαρισμένα από ντρα μαύρο και ένα χρυσό σεριητί στην άκρη.

Η ντιστενζιόν μιας τουαλέττας εξαρτάται κυρίως από την έπιτυχημένη έκλογή της γαρνιτούρας της. Γι' αυτό βλέπουμε συχνά ώρισμένα φορέματα άπλούστατα από κρέπ μονόχρωμο, να άποκτοούν ένα έντελώς ιδιαιτερό ένδιαφέρον χάρις σε λεπτές νερόν έργασμένες με το χέρι εις τρόπον ώστε να σκεπάζεται όλο σχεδόν το ύφασμα μ' ένα είδος καλλιτεχνικής γκιπύρ.

Κατά τον ίδιο τρόπο βλέπουμε ένα άπλούστατο φόρεμα από κρέπ ντε σιν έμπριμέ να μεταβάλλεται σε υπέρκομψη τουαλέττα χάρις σε άπλικασιόν και μπορντορές από λεπτότατο λαϊνάζ που μοιάζουν με βέσπα ή μπολερό.

Οι άπογευματινές ζακέττες είναι συχνά κεντημένες όπως τα φορέματα. Κάποτε μάλιστα όλο το κεντήμα βρίσκεται στη ζακέττα, ενώ το φόρεμα περιόριζεται σε ένα μικρό σχετικό μοτίφ στο κορσάζ.

Οι φράντζες, οι βελονές, τα μετάλλια και κουμπιά δίνουν μια ώραία διακόσμηση στα κομψά ανοιξιάτικα φορέματα.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Η άνατροφή των παιδιών σας

Μόλις το παιδάκι σας άρχισή να μιλά, μάθετέ το να λέη καθαρά το όνομα και την διεύθυνσή του. Έτσι, δεν θα ύπάρχη φόβος να χαθή όταν τύχη καμιά φορά να βρεθή μόνο του.

Το παιδί σας πρέπει να συνηθισή να μη φοβάται στα σκοτεινά. Έξηγηστε του ότι το σκοτός δεν κρύβει τίποτα το κακό ή το άσχημο άλλα ότι είναι άπλούστατα το αντίθετο της ημέρας. Έτσι δεν θα γνωρίση ποτέ τον φόβο και ό ύπνος του δεν θα ταράζεται από έφιάλτας.

Διδάξετε το παιδί σας να δείχνεται χρήσιμο. Έμπιστευθήτε του μερικές εύκολες οικιακές εργασίες: να σκουπίση μια κατασρόλα, να ξεσκονισή ένα τραπέζι κλπ. Μην το άποθαρρύνετε όταν ή δουλειά του δεν έγινε καλή και έπαινεσάτε το όταν έπιτύχη. Θα γνωρίση τότε την ύπερηφάνεια που αισθάνεται κανείς όταν έκτελή το καθήκον του.

Μεταξύ των στοιχειωδών ύγιεινών παραγγελμάτων που θα μάθετε στο παιδί σας είναι και το να καθαρίζει μόνο του τα δόντια του. Δώστε του μια βούρτσα όμορφη μ' ένα ζωηρό χρώμα.

Ένα παιδί πρέπει να έχη κάποια πρωτοβουλία. Δώστε του κουτιά και κλωστές. Όταν γίνη 8 χρόνων δώστε του «εξυλίκια άρχιτεκτονικής» και όρ γότερα έπιστημονικά παιχνίδια που θα τονώσουν την πρωτοβουλία του.

Φροντίστε ώστε το παιδί σας να τακτοποιή μόνο του τα παιχνίδια του. Άποφύγετε όμως να το μαλώσετε έπειδή έσπασε ένα παιχνίδι. Άπεναντίας αυτό είναι μια κατάλληλη εύκαιρία να του δείξετε πως πρέπει να έπισκευασθή το σπασμένο παιχνίδι του, αν φυσικά είναι δυνατόν.

Άπαλλάξετε το παιδί σας από μερικές μικροταπεινώσεις: άχτένιστα μαλλιά, άσκούπιση μύτη, παπούτσια λυμένα κλπ. Μάθετέ του να χτενίζεται μόνο του, να σκουπίζει τη μύτη του, να δένει τα παπούτσια του.

Άς υποθέσουμε ότι το παιδί σας είναι ζωηρό και πλήγωσε το πόδι του τρέχοντας. Μή το μαλώσετε ή μη το παραχαϊδεύετε. Στείλετέ το στο φαρμακείο να πάρη όξυγονούχον ύδωρ και ό,τι χρειάζεται για ένα έπίδεσμο. Ύστερα δείξτε του πως πρέπει να περιποιηθή το τραύμα του.

Όταν παίρνετε το παιδί σας ταξίδι μαζί σας, φροντίστε να έχη μια μικρή προσωπική βαλίτσουλα ή έναν προσωπικό σάκκο: θα τακτοποιήση τα πράγματα που άγαπά με την ίδια φροντίδα που τακτοποιεί κάθε μέρα τα πράγματά του.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τριχοπτώσεις

Στα προηγούμενα τέσσαρα συνεχή άρθρα μου σας ανέπτυξα λεπτομερώς τις αιτίες στις όποιες όφειλονται οι πρωτοπαθείς τριχοπτώσεις (ιδιοπάθεια άτόμου, πιτυρίθρα, από την χρήση έπιβλαβών θεραπευτικών ή καλλωπιστικών μέσων) καθώς και εκείνα στα όποια όφειλονται οι δευτεροπαθείς τριχοπτώσεις (μολυσματικές, άσθενείες τριχωτού κεφαλής, διάφορα τεχνικά μέσα, χημικά φάρμακα ή βλαβερά καλλυντικά είδη χρησιμοποούμενα προς καλλωπιστικόν σκοπόν). Σήμερα θα σας γράψω λεπτομερώς για τα χημικά φάρμακα τα όποια καταστρέφουν τις ρίζες των τριχών και συνεπώς προκαλούν δευτεροπαθείς ραγδαίας τριχοπτώσεις. Στα χημικά φάρμακα ύπάγονται κυρίως οι τριχοβαφές.

Άπό το 35ου έτους της ηλικίας κάποτε και νωρίτερα, τα μαλλιά άρχίζουν να παίρνουν ένα ύπόλευκο χρώμα, το όποιο συχνά—συνά γίνεται λευκό. Η λεύκανσις των μαλλιών διαφέρει κατά την οίκογένεια, το άτομο και τον τρόπο της ζωής του καθενός. Σε άτομα επιδιδόμενα στην χατοπαίξια και τα τυχηρά γενικά παιγνίδια, παρατηρείται, λόγω της συνεχούς ύπερδιεγέρσεως των νεύρων των, πρόωρος λεύκανσις των μαλλιών. Έπίσης συντελούν στην πρόωρη λεύκανση οι συνεχείς άγρυπνίες και οι ισχυρές συγκινήσεις. Η ιστορία αναφέρει πλείστα παραδείγματα πρόωρου κι' άποτόμου λεύκανσεως. Μέσα σε μια νύκτα άσπρισαν τα μαλλιά του Λουδοβίκου Σφόρτσα κατόπιν της συλλήψεώς του υπό του Λουδοβίκου 12ου έπως και της Μαρίας Άντουανέτας, την παραμονή του άποκεφαλισμού της. Μερική όμως λεύκανσις έπέρχεται και κατόπιν ώρισμένων άσθενειών όπως το έρυσίτηλας, ή άλωπεκία, ή τριχοφάγος κτλ. όφειλουμένη στην καταστροφή της χρωστικής ούσιος των τριχών από ειδικό μικρόβιο. Η θεραπεία της λεύκανσεως δεν έπιτυγχάνεται με κανένα έπιστημονικό μέσον. Το μόνον έπανορθωτικόν μέσον είναι οι διάφορες βαφές, οι όποιες όμως είναι κατά το πλείστον βλαβερές. Οι άντιλήψεις μερικών κι' οι ρεκλάμες για δήθεν βαφές μη βλαβερές, είναι άστείες. Όλες οι βαφές βλάπτουν. Ύπάρχει μόνον διαφορά μεταξύ των ως προς τον βαθμόν της βλάβης. Δεν ύπάρχουν μαλλιά τα όποια να βάφονται χωρίς να νάναι εύθραυστα και άραιά, γιατί έφ' όσον ή βαφή έπιδρά στην άλλαγή του νούματος, δηλαδή στην καταστροφή της χρωστικής των ούσιος, πως είναι δυνατόν να μη άποξηράνη και καταστρέψη την ζωτικήτητα των τριχών;

Άλλά το σημαντικώτερον είναι ότι οι διάφορες τριχοβαφές δεν προξενούν μόνον καταστροφή των τριχών, αλλά προκαλούν και γενικές σοβαρές έπιπλοκές και παθήσεις, όπως π.χ. δυνα-

το και χρόνιο πονοκέφαλο, έκζέματα του τριχωτού της κεφαλής, πτώση των βλεφαρίδων και φρυδιών, κνισμό άνυπόφορο, ελάττωση της όράσεως, τρόμο των χειρών, καταστροφή των δοντιών, ύποχονδριακή μελαγχολία κτλ. Έκτός αυτών έπέρχεται συχνά και τριμερή μολυβδίασις που προκαλείται από βαφές παρασκευαζόμενες

με άλατα μολύβδου ή άργύρου. Βλαβερό επίσης είναι και το όξυζενέ. Η χρήση του κάνει τις τρίχες εύθραυστες και προκαλεί την τριχοπύωση. Στο έπόμενο και τελευταίον άρθρον: Περιποίησις των μαλλιών.

Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ίατρος

Ένα κομψότατο άπογευματινό ταγιέρ με τρεις ώραίες μπλουζές άμπιγιέ.

ΨΕΥΤΙΕΣ

Διήγημα του Πασλίνι Φερράρο

Μόλις κάθισε σ' ένα τραπέζακι του καφενείου ο Άλβέρτος Βάρνο πρόσεξε ένα χαριτωμένο και σεμνό κορίτσι που καθότανε σ' ένα τραπέζι απ' αυτό. Κι' εκείνη του έριξε μια ματιά κι' έπειτα κατέβασε τα μάτια της. Είχε ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια και δέρμα απαλότατο. Μια κυρία, που καθότανε σ' ένα τραπέζι πλάι στην κοπέλλα, σηκώθηκε κι' ο Άλβέρτος έτρεξε και της πήρε τη θέση. Κύτταξε τη νέα με προσοχή ολοένα μεγαλύτερη. Μια στιγμή εκείνη τον ξανακύτταξε μ' ένα βλέμμα έρωτηματικό. Τότε ο Άλβέρτος σηκώθηκε, την πλησίασε και την ρώτησε αν του επιτρέπη να πάρη μια έφημερίδα, που ήτανε πάνω στο τραπέζι της.

— Επιτρέψτε;... Μου φαίνεται πως δεν έχετε διάθεσι να διαβάσετε.

— Παρακαλώ, παρακαλώ, του απάντησε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο γλυκύτητα.

Ο Άλβέρτος έκαμε πως ζητεί κάποια πληροφορία κι' έπειτα ξαναπήγε την έφημερίδα.

— Μπορείτε να την κρατήσετε, αν σας ενδιαφέρει. Έγώ δεν θα διαβάσω.

— Ευχαριστώ, είσθε πολύ ευγενής. Ούτε κι' εγώ έχω όρεξι να διαβάσω, εφ' όσον βρίσκουμαι εδώ. Μ' αρέσει να κυττάω, να παρατηρώ.

— Τό έπρόσεξα.

— Ω, με συγχωρείτε. Είμαι άδικριτος στ' αλήθεια. Είχα την τόλμη να σας κυττάω με κάποια έπιμονή. Μά έπρεπε να σας εξηγήσω τον λόγο. Μοιάζετε υπερβολικά με μια αδελφούλα μου, που είναι παντρεμένη στο Μπουένος Άϊρες.

— Αλήθεια; Περιέργο... και πως την λένε την αδελφούλα σας;

— Ο Άλβέρτος, χωρίς να διστάση, χάρισε στην αδελφή αυτή της τελευταίας... ώρας το όνομα της 'Ισαβέλλας.

— Και μένα με λένε Μαρίσα. Τι περιέργο ή αρχή του δνόματος της αδελφής σας είχε κατάληξι του δικού μου δνόματος.

— Εμειναν μαζί στο καφενείο μια ώρα και πλέον. Έγνωρίστηκαν καλλίτερα. Εκείνη σπουδάζε ζωγραφική. Οι γονείς της μένανε στην έξοχη κι' αυτή κατοικούσε με μια θεία της πολύ αύστηρη, που την έπρόσεχε τρομερά. Με μεγάλη δυσκολία τὰ κατάφερε και μιὰ φορά, όπως σήμερα, να ξεφύγη και να πάη σ' αυτό το άριστοκρατικό καφενείο για να διη λίγο κόσμο.

— Έκείνος ήταν φοιτητής της 'Ιατρικής. Σε λίγους μήνες θα έπαιρνε το δίπλωμά του και έπρόκειτο να εγκατασταθή στην πόλι και να εξασκήση το επάγγελμά του.

— Έχω τόσους γνωστούς, της είπε, μά κανέναν αληθινό φίλο. Κι' εγώ κατόγομαι από την έπαρχία. Μ' αρέσει ή ήσυχία, τὰ σοβαρά πρόσωπα, τὰ ήσυχια κορίτσια, όπως σεις, δεσποινίς Μαρίσα. Μου επιτρέψτε να σας λέω Μαρίσα.

— Ο Άλβέρτος την εβρισκε τρισαχαιτωμένη, δεν ήθελε να την αφήση πιά να φύγη.

— Δι, κύριε Άλβέρτο, πρέπει

να πηγαίνω. Τι θα πώ στη θεία μου, που άργησα;

— Μου υπόσχεσθε τουλάχιστον πως θα είσθε εδώ αύριο την ίδια ώρα;

— Αύριο; Όχι, είναι Κυριακή. Είναι αδύνατον. Την Κυριακή πρέπει να συνοδεύσω τη θεία μου στην εκκλησία. Θα ξαναϊδωθούμε την Δευτέρα. Σας το υπόσχομαι.

Την άλλη μέρα το απόγευμα ο Άλβέρτος πήγαινε να σκάση από την άνια και πηγαίνονταν στο πεζοδρόμιο έξω από το άριστοκρατικό καφενείο, στο όποιο την προηγούμενη

Βγήκαν περίπατο.

μέρα είχε γνωρίσει τη Μαρίσα.

— Γεια σου Βάρνο, του φώναξε έξαφνα ο φίλος του Ντίνος Ρέντζι. Περιμένουμε κανένα κοριτσόπουλο;

— Όχι.

— Τότε έλα μαζί μου στο Ιπποδρόμιο Μπράουμ. Έχει κάτι ακροβάτιδες θαύμα. Έχω διαλέξει μια μελαχροινούλα. Νά τη δης θα τρελλάθης.

— Στο διάβολο να πάνε οι ακροβάτιδες. Έμένα μ' ενδιαφέρουν μόνο τὰ σοβαρά κορίτσια. Θα ήθελα μια νοικοκυρούλα, να την είχα άρραβωνιαστική μου.

— Ός τόσο φτάσανε στο Ιπποδρόμιο, κι' η παράσταση άρχισε. Μετά τις τίγρεις, τους θηριοδαμαστές και τους κλόουν φανερώθηκαν κι' οι ακροβάτιδες. Μια απ' αυτές, μια όλόξανθη, τράβηξε άμέσως την προσοχή του Άλβέρτου. Ήταν όμως ανεβασμένη πολύ ψηλά στην αιώρα και δεν μπορούσε να την διη καλά. Όταν όμως κατέβη

κε στο στοίβο κι' άρχισε να χαιρετά το πλήθος που την χειροκροτούσε, δεν μπόρεσε ν' αφήση μια κραυγή:

— 'Η Μαρίσα!

Αυτή λοιπόν ήταν ή σεμνή κοπέλλα του άριστοκρατικού καφενείου, με την αύστηρη θεία, που σήμερα μάλιστα έπρόκειτο να την συνοδεύση στην εκκλησία; Αυτή ή μισόγυμνη, που δεν φορούσε παρά ένα ελαφρότατο μαγιό και κύτταζε προκλητικά τον κόσμο;

Την άλλη μέρα το απόγευμα, ο Άλβέρτος περίμενε στο καφενείο. 'Η Μαρίσα ήρθε στην ώρα της.

— Βγήκαν περίπατο.

— Χτές το απόγευμα ήταν να πάμε στην εκκλησία, μά ήρθαν κάτι φιλενάδες της θείας μου και μείναμε στο σπίτι. Σας συλλογίζομαι όλο το απόγευμα.

— Κι' εγώ έμεινα στο δωμάτιό μου, δεν μπόρεσα όμως να διαβάσω άράδα. Μά δεν πάμε να περπατήσουμε ως τη θάλασσα;

— Βγήκαν έξω. Εκείνη ακούμπησε στο μπράτσο του.

Καθώς περνούσαν από ένα σπίτι της λέγει:

— Βλέπεις, Μαρίσα, αυτό το παράθυρο; Είνε το δωμάτιό μου. Δεν πάμε να καθήσουμε λίγο;

— Τι τρέλλα είναι αυτή που μου λές; για ποιά με πήρες;

— Εξηκολούθησαν να περπατούν σιωπηλοί. Έξαφνα ο Άλβέρτος, της είπε:

— Άκουσε, Μαρίσα, πρέπει να σου πώ την αλήθεια. Σ' αγάπησα τόσο πολύ που δεν μπορώ πιά να λέω ψέματα. Λοιπόν δεν είμαι φοιτητής. Είμαι ένας φουκαράς, ένας χαμένος, ένας τυχοδιώκτης, που ζω ό θεός ξέρει πως.

Τα μάτια της Μαρίσας άστράψαν από χαρά.

— Αλήθεια! Πόσο είμαι ευτυχισμένη Κι' εγώ δεν σπουδάζω ζωγραφική, ούτε κι' έχω θεία. Είμαι ακροβάτις στο τσίρκο. Κουράστηκα όμως απ' τη χυδαία ζωή και θέλησα να κάνω την καθώς πρέπει. Άλλά τώρα που γνωριστήκαμε καλά, μπορούμε να ζήσουμε ό ένας για τον άλλο.

Μια ολόκληρη εβδομάδα έπέρασε ευτυχισμένη στη μικρή καμαρούλα του Άλβέρτου. Ένα μεσημέρι όμως γυνώντας αυτός στο σπίτι του, βρήκε το δωμάτιο άδειο κι' ένα γράμμα επάνω στο τραπέζι μ' ένα κατακόκκινο τριαντάφυλλο.

— Λοιπόν μου είπες ψέματα. Δεν είσαι αλήτης. Άλλά σπουδαστής. Τό έμαθα από ένα γράμμα της μητέρας σου που το άνοιξα. Άλλά τότε δεν μπορούμε πιά να ζήσουμε. Άν κατάρθωνες να μου κρυβής την αλήθεια, μπορούσα να έμεινα μαζί σου αιώνως. Ό έρως μας είχε γεννηθεί από τις ψευτιές. 'Η αλήθεια ήταν έθρός του. Χαίρε. Φεύγω άπόψε τα μεσάνυχτα με το Ιπποδρόμιο για το Βερολίνο.

— Τότε πρέπει να προστρέξωμεν εις τὰ έκτακτα μέτρα. Πόσος καιρός είναι όπου δεν ήκροάσθην την διήγησιν της μάχης της Στουδιαγκας;

— Δύο περίπου μήνες.

— Δύο μήνες; Τότε το διάλειμμα είναι άπρεπες και ό θεός μου δεν θα έχη το δικαίωμα να με θεωρήση άδιάκριτον. Αίριον θα υπάγω να μου

ΠΑΟΛΙΝΙ ΦΕΡΡΑΡΟ

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ζού. Μυρζέ

Άριστοτεχνική μετάφρασις

ΙΟΥ Έμ. Ροϊδου

70Ν

Καί έκ τούτου συνέβαινεν ότι αδύνατον ήτο εις τους δύο φίλους να κάμουν δέκα θέματα χωρίς να προσκρούσουν εις τινά φίλον, γνώριμον, έρωτώντα με ειρωνικόν μειδίαμα:

— Καί ή έσπερις πότε; 'Η έρώτησις αυτή είχε κατάντησει ν' αναπληρώση το «Καλημέρα» και το «Πώς είσθε;».

Τούτο ήτο έν άρχή άστεϊον, αλλά θαυμάζον απέβη όχληρόν και επί τέλους άνυπόφορον, ώστε οι δύο φίλοι άπεφάσισαν να ξεκαθαρίσουν άντιπάσης θυσίας την όφειλήν των και διά να καταστήσουν αδύνατον την μετάνοιαν έσπευσαν να συντάξουν και να διανεμουν αύθημερόν τὰ προσκλητήρια.

— Τώρα, έλεγεν ό Ροδόλφος εις τον Μαρκέλον την επαύριον της διανομής, άποβαίνει αδύνατος ή όπισθοδρομίσις και δεν άπομένει άλλο παρά να εύρωμεν έντός όκτώ ήμερών τὰ έκατόν φράγκα, τὰ άπαραίτητα διά να γίνονιν τὰ πράγματα εύπρεπώς.

— Άφοϋ είνε άπαραίτητα θα εύρεθουν, απήντησεν ό Μαρκέλος, μετὰ της διακρινούσης αυτών άπεριορίστου εις την θεάν Τύχην πεποιθήσεως.

Την παραμονήν έν τούτοις της όρισθείσης ήμέρας θλέποντες ότι ή Τύχη δεν ηυδόκησε ν' άποστείλη οϋδέ το πρώτον έκ των άπαραιτητών 100 φράγκων, ήρχισαν να σκέπτονται ό τι καλόν ίσως θα ήτο να βοηθήσουν αυτήν. Έπειδή δε οϋτε διά της βοηθείας ταύτης έφαινετο εύκολος ή εύρεσις πέντε ναπολεονίων εις διάστημα δύο ήμερών, έθεώρησαν σκόπιμον να έλαττώσουν κατά τι την πολυτέλειαν της εορτής των.

Τό δεκτικώτερον άκρωτηριασμού κεφάλαιον του προϋπολογισμού ήτο τών άναψυκτικών, του όποιου ή τροποποίησις διά πλείστον περικωπών και της διαγραφής όλοκληρών άρθρων περιώρισε τὰ προϋπολογισθέντα 100 φράγκα εις μόνα 15.

Διά του περιορισμού τούτου, το ζήτημα είχε μὲν άπλοποιηθή, άλλ' άπέμενεν άκόμη να λυθή.

— 'Η άναβολή είνε αδύνατος την φοράν αυτήν, ειπεν ό Ροδόλφος.

— Απολύτως αδύνατος, απεκρίθη ό Μαρκέλος.

— Τότε πρέπει να προστρέξωμεν εις τὰ έκτακτα μέτρα. Πόσος καιρός είναι όπου δεν ήκροάσθην την διήγησιν της μάχης της Στουδιαγκας;

— Δύο περίπου μήνες.

— Δύο μήνες; Τότε το διάλειμμα είναι άπρεπες και ό θεός μου δεν θα έχη το δικαίωμα να με θεωρήση άδιάκριτον. Αίριον θα υπάγω να μου

οιγηθή την μάχην και να λάβω ως άμοιβήν της προσεκτικής μου άκροάσεως πέντε φράγκα.

— Καί εγώ, ειπεν ό Μαρκέλος, θα πωλήσω εις τον παλαιопώλην Γεροπώλην εικόνα «'Ηρειπωμένου Πύρ- μέδικον εικόνα «'Ηρειπωμένου Πύρ- γου», την όποιαν θα μου πληρώση, κατά το σύνηθες έν πεντόπραγκον.

— Άν δε προσθάσω να προσθέσω εις αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ- αϋτήν ένα άνεμόμυλον και δύο προ-

ρά, ώστε δύναται τις εύλόγως να υποθέση ότι περιέχει μεταλλικός ουσίας. Θέλεις να την ανατάμωμεν;

— Όσα λέγεις είνε καλά διά με- λόδραμα, απήντησεν μετ' αϋστηροϋ ήθους ό Ροδόλφος.

— Άλλά κατ' εκείνην την στιγμήν ό Μαρκέλος, όστις είχαν εξακολουθή- σει τὰς άνασκαφάς του, εξέπεμψε κραυγήν θριάμβου.

— Εσώθημεν! άνέκραξε. Καλά σοϋ έλεγα ότι αδύνατον ήτο να μη υπάρ- χη εδώ τίποτε. Παρατήρησε.

Και ταϋτα λέγων έδεικνυεν εις τον Ροδόλφον κατοδεύωμενον χαλκόν νόμισμα της εποχής του Μεγάλου Κα- ρόλου, ως άπεδείκνυεν ή εύανάνγνω- στος άκόμη έπιγραφή.

— Τούτο άξίζει το πολύ τριάντα σολδία, απήντησεν ό Ροδόλφος, ρί- πτων περιφρονητικόν βλέμμα εις το εύρημα του φίλου του.

— Με τριάντα σολδία και καλήν διαχείρισιν γίνονται πολλά πράγμα- τα, απεκρίθη ό Μαρκέλος. Ό Βονα- πάρτης με χιλίους διακοσίους στρα- τιώτας κατετρόκωσε δεκάκις χιλίους Αϋστριακούς. 'Η τέχνη μεγαλώνει τους μικρούς άριθμούς. Τρέχω ν' αλ- λάξω το καρολίγειον τάληρον εις τοϋ Γερομέδικου. Άλλά δεν υπάρχει ε- δώ τίποτε άλλο προς πώλησιν; 'Ημ- πορώ να πάρω και το γύψινον έκμα- γειόν της κνήμης του Ζακονόσκη, τοϋ γιγαντιαίου Ρώσου άρχιτυμπανι- στοϋ.

— Πάρε το, αν και είνε το τελευ- ταίον μας καλλιτέχνημα.

— Ενώ έτρεχεν ό Μαρκέλος εις του παλαιопώλου, ό Ροδόλφος άπόφασιν έχων να μη άναβάλη δι' οϋδένα λο- γον την έσπερίδα, μετέβαινεν εις το γειτονικόν οίκημα του φιλοσόφου Κο- λίνου.

— Έρχομαι, ειπε, να σοϋ ζητήσω μιάν χάριν. Ός οικοδεσπότης, πρέπει εξαπαντος να φορέσω άπόψε φράκον και δεν έχω. Δάνεισέ μου το ίδιόν σου.

— Άλλό και εγώ ως προσκαλεσμέ- νος πρέπει να φέρω φράκον, απήντη- σεν ό Κολίνος μετὰ τινος στενωχω- ρίης.

— Σοϋ δίδω την άδειαν να έλθης με ρεδιγκόταν.

— Είξέυρεις πολύ καλά ότι δεν έχω ρεδιγκόταν.

— Τότε εμπορεί να οικονομηθή το πράγμα κατ' άλλον τρόπον να μου δανείσθω το φράκον σου και να μην έλθης εις την έσπερίδα.

— Οϋδέ τούτο γίνεται. Τό δνομά μου είνε εις το πρόγραμμα και δεϋ εμπορώ να λείπω.

— Θα λείψουν δυστυχώς από το πρόγραμμα και πολλά άλλα πράγ- ματα. Δάνεισέ μου λοιπόν το φράκο σου και σϋ έλα όπως θέλεις, ως είνε μετανάστου! έπειτα είνε τόσον σκλη-

Μαρούσι

καί χωρίς φόρεμα καθόλου. Σου δί-
δομεν ένα δίσκον να περιφέρης και
θα σε νομίσουν ὅλοι πιστὸν ὑπὲρ-
τήν.

— Τοῦτο δὲν τὸ κάμνω, ἀπήντησεν
ὁ Κολίνος ἐρυθρίασας. Προτιμῶ νὰ
ἔλθω μὲ τὸ καστανὶ μου ἐπανωφόρι,
ἂν καὶ εἶνε ὀλίγον μακρὺ διὰ χορευ-
τήν.

Βλέπων ἔπειτα τὸν Ροδόλφον ἐτοι-
μαζόμενον ν' ἀπέλθῃ μὲ τὸ περίφη-
μον μαῦρον φράκον:

— Στάσου! ἐφώνησε. Πρέπει πρῶ-
τα νὰ τὸ ἀδειάσω.

Τὸ ἐπίσημον τοῦ ἔνδυμα τοῦ Κο-
λίνου εἶνε ἀξιὸν ἰδιαιτέρας περιγρα-
φῆς. Πρὸ παντός ἄλλου πρέπει νὰ εἴ-
πωμεν ὅτι ἦτο χρώματος κυανοῦ καὶ
καταχρηστικῶς ἐλέγετο μαῦρον. Ὁ-
πως δὲ τὸ χρώμα, οὕτω καὶ τὸ σχή-
μα αὐτοῦ διεκρίνεται τῶν συνήθων·
ἡ μέση ἦτο ὀρθογώνια, τὰ δὲ κρά-
σπεδα μακρότατα καὶ ἐφωδιασμένα
μὲ θυλάκια ἔχοντα βάθος φρέατος
καὶ ἱκανὰ νὰ περιλάβωσι τὰς δύο ὡ
δεκάδρας τόμων, τὰς ὁποίας ἐσήκω-
νε συνήθως ὁ φιλόσοφος παρέχων ἀ-
φορμὴν εἰς τοὺς φίλους του νὰ λέ-
γωσιν ὅτι τὸ φράκον τοῦ Κολίνου ἡ-
δύνατο κατὰ τὰς διακοπὰς ν' ἀνα-
πληρώσῃ τὴν δημοσίαν βιβλιοθήκην.

Κατ' ἐξαιρέσιν ὅμως δὲν περιείχε-
ν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἡμέραν ἐκείνην πα-
ρὰ μόνον ἓνα τόμον εἰς ὃν ὄνδρον τοῦ
λεξικοῦ τοῦ Βαύλου, τρίτον ἐγγὺς
ρίδιον μεταφυσικῆς, τὴν λογικὴν τοῦ
Κουνδιλλά, δύο τόμους τοῦ Σουεδε-
νβόργου καὶ τὸ «Δοκίμιον περὶ ἀν-
θρώπου» τοῦ Πάπ. Μετὰ τὴν ἐξαγω-
γὴν πάντων τούτων ἔλαθεν ὁ Ροδόλ-
φος τὴν ἀδειαν νὰ ἐνδύσῃ τὸ κενώ-
θεν ἔνδυμα, τὸ ὁποῖον ὅμως τοῦ ἐφά-
νῃ κάπως ὀρθότερον πρὸς ἀριστερά.

— Πρέπει νὰ ἐξέχασες κάτι, εἶπεν
εἰς τὸν φίλον του.

— Ἐχεις δίκαιον, ἀπήντησεν οὗτος
ψηλαφῶν τὸ φράκον, ἐλησμόνησα τὸ
τμήμα τῶν ξένων γλωσσῶν.

Καὶ ἐξήγαγεν ἀπὸ λησμονηθεῖσαν
μικροτέραν τσέπην δύο ἀραβικὰς
γραμματικὰς καὶ «Ἐγχειρίδιον γε-
ωνομίας» λατινοσινικόν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ οἰκὸν αὐτοῦ, εἶ-
πεν ὁ Ροδόλφος τὸν Μαρκέλον περι-
έργως μὲ τρία πεντόφραγκα. Τὸ θέ-
μα τοῦτο τοσοῦτον ἐξέπληξεν αὐ-
τόν, ὥστε ἀπεποιήθη νὰ ἐγγίσῃ τὴν
χείρα, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔτεινεν ὁ φί-
λος του, φοβούμενος ὅτι καὶ τρία ἐ-
κείνα νομίσματα ἦσαν προϊόν κακοῦ
γῆματος.

— Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν,
εἶπεν ὁ Μαρκέλος. Ἴδου τὰ 15 φρά-
γκα. Μὴ φοβείσαι, δὲν ἐδόλοφθησα
κανένα, ἀλλ' ἀπότησα εἰς τὸ ἐργα-
στήριον τοῦ Μένδικου ἀρχαιολόγον,
ὅστις ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἐκ
τῆς συγκινήσεως, ὅταν εἶδε τὸ νόμι-
σμα τοῦ Καρλομάγνου. Τοῦτο ἦτο ὡς
φαίνεται, τὸ μόνον τὸ ὁποῖον τοῦ ἔ-
λειπε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς συλλο-
γῆς του, ὥστε δὲν ἐδίστασεν νὰ προ-
σφέρῃ ἀμέσως πέντε φράγκα. Ἀλλ' ὁ
Γερμενδικὸς μ' ἐσπρώξε τὸν ἀγκῶ-
να μισοκλείσας τὸν ὀφθαλμὸν ὡς νὰ
μοῦ ἔλεγε: «Θα σε βοηθῶ, ἀλλὰ θὰ
τὰ μοιράσωμεν. Διὰ τῆς βοηθείας

τοῦ τῷ ὄντι κατῳρθῶσα νὰ πωλήσω
τὸ νόμισμά μου 30 φράγκα. Τοῦ ἔ-
δωκα 15 καὶ ἰδοὺ τὰ ἄλλα. Τώρα
δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε. Θὰ θαμ-
νώσωμεν τοὺς καλεσμένους μας. Ἀλ-
λὰ ποῦ εὐρήκες τὸ μαῦρον φράκον;

— Καὶ δὲν θάλεπες ὅτι εἶνε τὸ πε-
ρίφημον τοῦ Κολίνου;

Καὶ ζητῶν τὸ μανδύλη του, ἀνέσυ-
ρε μετ' αὐτοῦ τομίδιον μαντζουρι-
κόν, λησμονηθέν εἰς τὸ θυλάκιον τῆς
ἀνατολικῆς φιλολογίας.

Οἱ δύο φίλοι προέβησαν ἀνευ ἀνα-
βολῆς εἰς τὰς ἀναγκαίας ἐτοιμασίας,
εὐπρεπίζαντες τὴν αἴθουσαν, ἀνάψαν-
τες τὴν θερμάστραν, κρεμάσαντες ἀ-
πὸ τῆς ὀροφῆς ξύλινον πλαίσιον μὲ
κηρία ἐν εἰδεί πολυελαίου καὶ τοπο-
θετήσαντες εἰς κατάλληλον θέσιν τὴν
τράπεζαν, ἡ ὁποία ἐμελεῖ νὰ χρησι-
μεύσῃ συγχρόνως ὡς γραφεῖον καὶ
ὡς θῆμα τῶν ρητόρων.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ταύτης ἐστοί-
βασαν ὅσα ἡδυνήθησαν νὰ προμηθευ-
θοῦν ποτήρια, μυστοτήματα ἢ
κριτικὰ ἄρθρα τῶν μελλόντων νὰ τι-
μήσουν τὴν ἐσπερίδα διὰ τῆς παρου-
σίας των ποιητῶν καὶ συγγραφέων.

Ἐχόντες πλὴν τούτου ὑπ' ὀψιν τὴν
ἀγριότητα τοῦ τότε εἰς τὴν ἀκμὴν
αὐτοῦ μεταξὺ τῶν κλασικῶν καὶ τῶν
ρωμαντικῶν ἀγῶνος, ἐθεώρησαν φρό-
νιμον πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένης
συγκρούσεως νὰ διατρέψωσι τὴν αἰ-
θουσαν εἰς δύο διαμερίσματα ὑπὸ
τὰς ἐπιγραφὰς διὰ κεφαλαίων γραμ-
μάτων: «Πλευρὰ τῶν Κλασικῶν», καὶ
«Πλευρὰ τῶν Ρωμαντικῶν», καὶ νὰ
ὀρίσουν μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέ-
δων τὴν θέσιν τῶν κυριῶν.

— Ὅλα καλά, ἀλλὰ λείπουν καθέ-
κλι. παρατήρησεν ὁ Ροδόλφος.

— Εἶδα μερικὰ εἰς τὸ κεραλάσκα-
λον, ἀπήντησεν ὁ Μαρκέλος, καλὲρ ἢ
ἐκάμναμε νὰ τὰς συλλέξωμεν. Καὶ
προέβησαν ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν συλ-
λογὴν τῶν καθισμάτων, τὰ ὁποῖα ἀ-
νῆκον εἰς τὸν κάτοχον τοῦ ἀντικρυ-
νοῦ οἰκήματος.

Γευματίσαντες ἔπειτα ἐν βίᾳ, ἔσπευ-
σαν νὰ προβοῦν εἰς τὸν φωτισμὸν
τῆς αἰθούσης, ἀνάπτοντες τὸν αὐτο-
σχέδιον πολυελαίου, τοῦ ὁποίου τὴν
λάμπην ἐκίρηναν θαμβωτικῶς.

Εἰς τὰς 7 ἀκριβῶς ἔφθασεν ὁ Σω-
νὰρ συνοδεύων 3 κυρίας, αἵτινες εἶ-
χον λησμονήσει νὰ κοσμηθοῦν διὰ
τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν τριχάπτων
τῶν. Ἡ μία μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἐφό-
ρει μαυροκόκκινον σκωτικὸν σάλι.

Ταύτην ἐσύστησεν ὁ Σωνὰρ εἰς
τὸν Ροδόλφον ὡς Βρετανίδα τῆς ὑ-
ψηλῆς περιωπῆς, ἀναγκασθεῖσαν νὰ
ἐκπατρίσθῃ ἕνεκα πολιτικῶν λόγων
καὶ ἀποξέσων ἐκ μαθημάτων τῆς
ἀγγλικῆς καὶ τῆς οἰκιακῆς οἰκονο-
μίας. Ὁ πάππος τῆς ἦτο, ὡς ἔλεγε,
γραμματεὺς τοῦ Κρόμβελ.

Μετ' ὀλίγον ἤρχισαν προσερχόμε-
νοι καθ' ὀμίλους οἱ προσκεκλημένοι,
τοὺς ὁποίους ὑπεδέχθη ὁ Ροδόλφος,
ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῶν κυριῶν
μετὰ νόμιτος μαρκησίου τῆς ἀρχαί-
ας αὐλῆς.

Ὁ Σωνὰρ ἐπρότεινε τότε ν' ἀρχί-
σῃ ἡ περιφορὰ τῶν ἀναψυκτικῶν,
τοῦτο ὅμως ἦτο ἀδύνατον πρὸ τῆς ἀ-

φίσεως τοῦ ἐπιφανοῦς κριτικοῦ.
Περὶ τὰς 8 δὲν ἔλειπε κανεὶς ἀπὸ
τοὺς προσκεληθέντας, καὶ μεταξὺ αὐ-
τῶν διέπρεπεν ὁ χιονόχρους λαμο-
δέτης καὶ τὰ λευκά χεῖρόκτια τοῦ ἐ-
πιφανοῦς κριτικοῦ.

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος
ἤρχισε καὶ προώδευεν ἀπροσκόπτως
μετὰ περιφορὰς δίσκου ἀναψυκτικῶν
καθ' ἑκάστην διακοπὴν.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον ὅμως ἐξηντλή-
θησαν τὰ ξύλα καὶ τὸ ψῆχος ἦτο δρι-
μύτατον, ὥστε πολλοὶ τῶν ξενιζομέ-
νων ἐθεώρησαν πρέπον νὰ ρίψουν τὸ
κάθισμά των εἰς τὴν ἐστίαν, τὴν δὲ
μίαν μετὰ μεσονύκτιον ἦσαν ὅλοι ὄρ-
θιοι.

Ἡ ἐσπερὶς διεκρίθη πρὸ πάντων
διὰ τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐ-
πικρατήσαντα εὐθυμίαν, οὐδὲ συνέ-
βη ἄλλο τι ἀπευκταῖον, πλὴν σιμαν-
τικοῦ σχισίματος τοῦ φράκον τοῦ Κο-
λίνου καὶ ἡχηροῦ ραπίσματος ἐπὶ
τῆς παρειᾶς τοῦ Ροδόλφου παρὰ τῆς
ἐγγονῆς τοῦ γραμματέως τοῦ Κρόμ-
βελ, τὴν ὁποίαν ἐτόλμησεν οὕτως νὰ
φιλήσῃ ἀνευ προηγουμένης ἀδείας.

Ἡ πανηγυρὶς αὕτη ἐσχοιλιάζετο ἐ-
πὶ ὀκταήμερον καθ' ὅλην τὴν συνου-
σίαν, ἡ δὲ βασιλίσα τοῦ χοροῦ ἔλε-
γεν εἰς φίλην τῆς μὴ εὐτυχίσασαν
νὰ παρευρεθῇ:

— Ὅλα ἦσαν λαμπρά. Ὑπῆρχαν
καὶ κηρία!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Πакτωλοῦ

Ἦτο ἡ 19 Μαρτίου 184, καὶ τὴν
ἡμερομηνίαν ταύτην δὲν θὰ λησμο-
νήσῃ ὁ Ροδόλφος, οὔτε ἂν χάρισῃ
εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς ὅσα καὶ εἰς τὸν Μα-
ρουσάδαν χρόνι, διότι τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ἔορτῃν τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ,
ἀκριβῶς τὴν 3ην μ. μ. ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ
τραπέζιτικου γραφείου ἀφοῦ ἐνεθυ-
λάκωσεν 500 φράγκα, σταλέντα εἰς
αὐτὸν ἀπροσδοκῆτως ἐκ τῆς πόλεως
τῆς γεννησεῶς του.

Ἡ πρώτη χρῆσις τῶν ὁποίων ἔκα-
με τοῦ οὐρανοπέμπτου τούτου χρυ-
σοῦ μάν, ἦτο νὰ μὴ πληρώσῃ τὰ
χρέη του, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἶχεν ὀρ-
κισθῇ πρὸ ἔτους ν' ἀποφύγῃ εἰς τὸ
ἔξῃς πᾶσαν ἐκτακτὴν δαπάνην.

Δίκαιον τῷ ὄντι εἶνε νὰ προηγοῦν-
ται τῶν περιττῶν νὰ ἀναγκαῖα. Ὡς
ἐκ τούτου οὐδὲν ἐξώφλησεν δανει-
σθῆναι του, ἀλλ' ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ
πολυτελεῖς θυζαντινὸν τιμωπῆν, τὸ
ὁποῖον ἀνείρετο ἀπὸ ἐξαμῆνου.

Μετὰ τὴν ἀγοράν ταύτην μετέβη
εἰς τὸ οἰκίμα τοῦ τότε φιλοξενούντος
αὐτὸν Μαρκέλου.

Κατὰ τὴν εἰσοδὸν του εἰς τὸ ἐργα-
στήριον, τὰ θυλάκια του ἀντήχουν
ὡς κωδωνοστάσιον σημαίνον τὸν ἐ-
σπερινόν. Τὸν ἦχον ἐκείνον ὑπέθεσεν
ὁ Μαρκέλος προσερχόμενον ἐκ τοῦ πα-
ρακειμένου δωματίου, ὅπου ἐκατοί-
κει ἀργυραμοιβὸς συνειθίζων νὰ με-
τρᾷ περὶ τὸ ἐσπέρας τὸ ἐπιούσιον αὐ-
τοῦ κέρδος.

— Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, ἐπιθύρισε, φαί-
νεται ὅτι τὸ κάμνει ἐπίτηδες διὰ νὰ
μὲ διαφθεῖρῃ διὰ νὰ μὲ κάμῃ ν' ἀ-
φῶω τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμά πτωχοῦ
καλλιτέχνη καὶ νὰ γίνω κλέπτης ὡς
αὐτός. Ἀν δὲν θὰ ἡσυχάσῃ, θ' ἀναγ-
κασθῶ ν' ἀλλάξω κατοικίαν.

Ταῦτα λέγων, ἐξήκολούθει νὰ ἐρ-
γάζετο εἰς τὴν περιφώνον εἰκόνα του
τῆς «Διαβάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θα-
λάσσης», τὴν ὁποίαν ἔσπευδε πρὸ τρι-
ετίας νὰ τελειώσῃ, οὐδόλως ὑποπεύ-

ων τὴν εἰς Κροῖσον μεταμόρφωσιν
τοῦ φίλου του Ροδόλφου.

— Ὡρα εἶνε νὰ γελάσωμεν, εἶπεν
οὗτος καθ' ἑαυτὸν, ρίπτων ἐν πεντό-
φραγκον κατὰ γῆς.

Ὁ Μαρκέλος ἐγείρας τὴν κεφαλὴν
ἐκύτταξε τὸν Ροδόλφον, ὁ ὁποῖος ἔ-
μενε σθεαρὸς ὡς ἄρθρον τῆς «Ἐπι-
θεωρήσεως τῶν δύο Κόσμων», καὶ ἔ-
πειτα ἔκυψε νὰ λάβῃ τὸ νόμισμα με-
τὰ τοῦ ὀφειλομένου εἰς τοιοῦτον ἐπι-
σκέπτην σεβασμοῦ.

Γνωρίζων ἐν τούτοις ὅτι ὁ Ροδόλ-
φος εἶχεν ἐξέλθει εἰς ἀναζήτησιν χρη-
μάτων, ἔχαρῃ μὲν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἡ-
πόρησε πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του
καὶ ἤρχισε καὶ πάλιν τὴν διακοπεί-
σαν ἐργασίαν.

Ἀλλ' ἐνῷ κατεγίνετο νὰ πνίξῃ
καὶ ἄλλον Αἰγύπτιον εἰς τὰ κύματα
τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ὁ Ροδόλ-
φος ἄφησε νὰ πῆσῃ καὶ δεύτερον τὰ
λήρον, παρατηρῶν προσεκτικῶς τὴν
φυσιογνωμίαν τοῦ ζωγράφου.

— Πῶς! ὑπάρχει καὶ συνέχεια; ἀ-
νέκραξεν οὗτος ἐγνερόμενος.

Πρὶν ὅμως προφθάσῃ νὰ συλλέξῃ
τὸ δεύτερον πεντόφραγκον, κατεκυ-
λίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τρίτον καὶ
τέταρτον καὶ ὅλη δεκάς ταλῆρων.

Αἱ φρένες τοῦ Μαρκέλου ἤρχισαν
νὰ σαλεύονται, ἐνῷ ὁ Ροδόλφος ἐγέ-
λα ὡς τὸ κινδὺν τοῦ γαλλικοῦ θεά-
τρου κατὰ τὴν παράστασιν ὑπερτρα-
γικῆς τινος τραγωδίας.

Χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ γελά, ἤρχισε
νὰ ρίπτῃ κατὰ γῆς τὰ τάλῃρα, ὅχι
πλέον τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, ἀλλ' ἀνὰ
πλήρεις δράκας. Ὁ κατακυλισμὸς αὐ-
τῶν ὡμοιάζε πλημυρίαν τοῦ Πα-
κτωλοῦ ἢ κατὰθασιν τοῦ Διὸς εἰς
τὸν κοῖτωνά τῆς Δανάης.

Ὁ Μαρκέλος ἐξήκολούθει νὰ μέ-
νῃ ἀκίνητος καὶ ἀναυδός. Ἡ ὑπερβο-
λὴ τῆς ἐκπλήξεως εἶχε μεταμορφο-
σῇ αὐτὸν εἰς στήλην ἄλατος, ἐνῷ ὁ
γέλως τοῦ Ροδόλφου ἀντήχει θορυ-
βωδέστερος συναυλίας σαξωνικῶν
σαλπίγγων.

Φοβούμενος ὅτι ὀνειρεύεται, ἐδάγκα
σε τὸν δάκτυλόν του μέχρις αἵματος
καὶ ἀφοῦ ἔπεισεν αὐτὸν ὁ πόνος ὅτι
γρηγορεῖ, ἔσφιξε τὴν χεῖρα τοῦ Ρο-
δόλφου, λέγων εἰς αὐτὸν ἱκετευτι-
κῶς:

— Λύσε μου τὸ αἰνίγμα, ἐξήγησέ
μου τὸ μυστήριον!

— Ἀν σοὺ τὸ ἐξηγήσω δὲν θὰ εἴ-
νε πλέον μυστήριον!

— Σὲ παρακαλῶ.

— Ὁ θησαυρὸς οὗτος εἶνε προϊόν
τοῦ ἱδρώτος μου, ἀπήντησεν ὁ Ρο-
δόλφος, συνάξων τὰ χρήματα καὶ πα-
ρατάσσων αὐτὰ εἰς ἰσοῦφεις στήλας
ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Μετὰ τὴν ἀνέγερσιν τῆς τελευταί-
ας στήλης ὠπισθοδρόμησε δύο ἢ τρία
βήματα διὰ νὰ θαυμάσῃ τὴν ὄψιν τοῦ
ὅλου οἰκοδομήματος, τοῦ ὁποίου κα-
τεγίνετο ὁ Μαρκέλος νὰ ὑπολογίσῃ
τὴν ἀξίαν.

Τοσαύτῃ ὁμως ἦτο ἡ περὶ τοὺς τοι-
οῦτους ὑπολογισμοὺς ἀπειρία του,
ὥστε ἐξετίμησε τὸν ὄγκον ἐκείνου
ἀργύρου εἰς ἐξακισχίλια ἀντὶ πεν-
τακοσίων φράγγων, σκεπτόμενος ὅ-
τι δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἀδιακρίσια νὰ
ζητήσῃ παρὰ τοῦ βαθυπλούτου φίλου
του ν' ἀγοράσῃ τὴν εἰκόνα τῆς «Δια-
βάσεως τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης».

Πρὶν ὅμως προφθάσῃ νὰ διατυπώ-
σῃ τὴν πρότασίν του, ὁ Ροδόλφος ἔ-
λεγεν εἰς αὐτὸν με τόνον σθεαρόν
καὶ χειρονομίας κάπως θεατρικᾶς:

— Ἀκούσε, Μαρκέλε, ἡ περιουσία
μὲ τὴν ὁποίαν ἐθάμβωσα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς σου δὲν εἶνε προϊόν ραδιουργί-

Μαρούσι

ας ἡ ἐξευτελισμοῦ. Εἰς οὐδένα ἐπώ-
λησα τὸν κάλαμον μου. Ἐγὼνα πλού-
σιος χωρὶς νὰ παύσω νὰ εἶμαι τίμι-
ος. Τὰ χρήματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα μ' ἔ-
στειλε γενναϊόδωρος προστάτης
τῶν γραμμάτων, ὠρκίσθην νὰ μετα-
χειρισθῶ πρὸς ἀπόκτησιν δι' ἀκαμά-
του ἐργασίας ἐντίμου θέσεως εἰς τὴν
κοινωνίαν. Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ πρῶ-
τον καὶ ἱερώτατον τῶν καθηκόντων.

— Καὶ ὁ ἴππος τὸ εὐγενέστατον τῶν
ζώων, διέκοψεν ὁ Μαρκέλος. Δὲν ἔ-
νόησα τίποτα ἐκ τῆς διαδοχῆς σου.
Πλὴν τοῦ ἀργυροῦχου φαίνεται ὅτι
ἀνεκάλυψες καὶ ἀνεξάντλητον μεταλ-
λεῖον κοινὸν τύπων.

— Μὴ με διακόπησῃ καὶ παῦε νὰ
γελάς. Τὰ σατυρικά σου θέλῃ ἀμ-
βλύνονται κατὰ τοῦ ἀδιατρήτου θώ-
ρακος τῆς ἀκραδάντου μου ἀποφά-
σεως...

— Ὁ πρόλογός σου εἶνε πολὺ μα-
κρὸς καὶ ἀκόμη περισσότερον πλη-
κτικός. Ἀν ἔχῃς τίποτε νὰ εἰπῇς κα-
τὰ τὰς κάμης ν' ἀρχίσῃς.

— Τὸ σχέδιόν μου εἶνε τὸ ἐξῆς: ἀ-
φοῦ ἡτύχησα ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰς
ὀχληρὰς φροντίδας περὶ τοῦ ἐπιου-
σίου ἀρτου, σκοπεῖω νὰ ἐργασθῶ
σπουδαίως, νὰ τελειώσω τὸ μεγάλο
μου δράμα καὶ ν' ἀποκτήσω ἀνάλο-
γον τῆς ἀξίας τοῦ κοινωνικῆν θέσιν.

Δὲν θέλω πλέον νὰ εἶμαι βοηθός εἰς
τὸ ἐξῆς, θὰ ἐνδύωμαι ὡς ὅλος ὁ κό-
σμος, θὰ ἔχω φράκον καὶ θὰ συχά-
σῃς, θὰ ἔχω συναναστροφάς. Ἀν θέ-
λω εἰς τὰς συναναστροφάς, ἂν θέ-
λῃς νὰ θαδίσῃς τὸν αὐτὸν δρόμον,
λὴς νὰ θαδίσῃς ἐκὼν ἀνυποψίαστοι
νὰ δυνάμεθα νὰ ἐξακολουθήσωμεν νὰ
συγκατοικώμεν. Πρέπει ὅμως νὰ πα-
ραδεχθῇς τὸ πρόγραμμά μου αὐστη-
ροτάτης οἰκονομίας. Δι' αὐτῆς δυνά-
μεθα νὰ ζήσωμεν καὶ νὰ ἐργασθώ-
μεν ἡσυχῶς ἐπὶ μίαν τουλάχιστον τρι-
μηνίαν.

— Φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρκέλος,
ἡ οἰκονομία εἶνε ἐπιστήμη προσιτῇ
ἢ οἰκονομία τοῦς πλούσιους, ὥστε σὺ
εἰς μόνους τοὺς πλούσιους, ὥστε σὺ
ἐγὼ ἀγνοοῦμεν καὶ τὰ πρῶτα αὐ-
τῆς στοιχεῖα. Ἀν ὅμως καταβάλω-
μιν ἔξ φράγγων, δυνάμεθα νὰ ἀγο-
ράσωμεν τὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς οἰ-
κονομολόγου Ἰωάννου Βαπτιστοῦ
Κονομολόγου. Ἰωάννου Βαπτιστοῦ
Κονομολόγου. Δι' αὐτῆς δυνά-
μεθα καὶ νὰ διδασκώμεν παρ' αὐ-
τοῦ τὴν ἀσκήσιν τῆς οἰκονομίας...

— Ἀλλὰ ποῦ εὐρήκες αὐτὴν τὴν τουρ-
κικὴν πίπαν;

— Τὴν ἀγόρασα εἰκοσιπέντε φράγ-
κα...

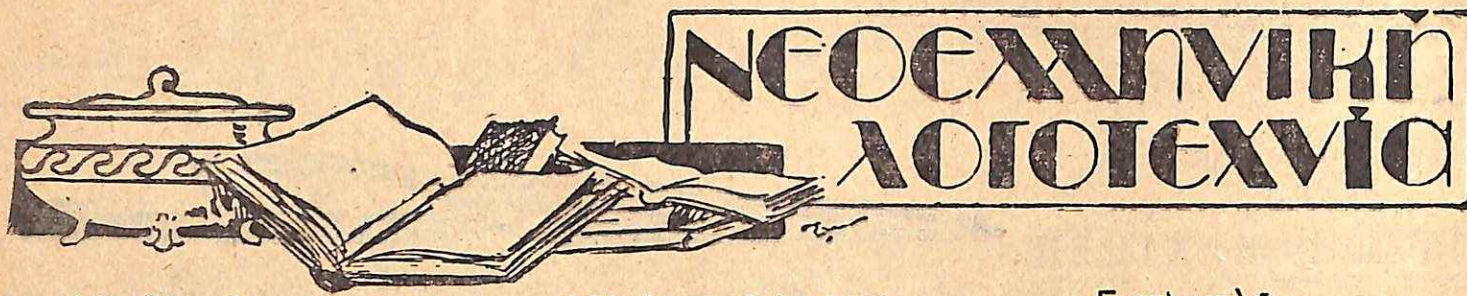
— Πῶς! ἀγοράσεις πίπας εἰκοσι-
πέντε φράγγων καὶ ἔπειτα τολμᾷς νὰ
ὀμιλῇς περὶ οἰκονομίας;

— Ταῦτα δὲν εἶνε, ὡς νομίζεις, ἄσω-
τα, ἀλλὰ πραγματικὴ οἰκονομία.
Πρῶτα ἔσπανα τακτικὰ καθ' ἡμέραν
πέντε δεκάλεπτον πίπαν καὶ τὸ ἄθροι-
σμα τῶν τριακοσίων ἐξῆντα πέντε
δεκαλέπτων ἀποτελεῖ ποσὸν ἀνώτε-
ρον τῶν εἰκοσιπέντε φράγγων.

— Ἐνδέχεται νὰ ἔχῃς δίκαιον, ἀλλ' ἂν
δὲν μοῦ τὸ ἔλεγες δὲν θὰ τὸ ἐ-
μάντευα.

Τὴν οἰκονομικὴν συζήτησιν διέκο-
ψεν ὁ ἦχος γειτονικοῦ ὠρολογίου ση-
μαίνοντος τὴν ἑκτην.

— Ἀς γευματίσωμεν γρήγορα, δι-
ὅτι ἔ

Μία ξένη ιστορία...

...Μου φαίνεται πως θά μείνη ατέλειωτη αυτή η ιστορία Φρίντα. Είναι μεγάλη και θλιβερή σαν τον τάφο...

Γκούχ, γκούχ, γκούχ. Νοιώθω το στήθος μου πολύ αδύναμο. Μά πρέπει να σου πω αυτή την ιστορία. Κρίμα, που δεν την έχεις ακούσει. Είναι μερικές ιστορίες, που μοιάζουν σαν αληθινές... Μή σε τρομάξει...

Μιά φορά σπούδαζε στην 'Αθήνα ένας νέος από την επαρχία. Φτωχός. Φτωχός και ρομαντικός.

Η ψυχή του ήταν χλωμή σαν το φεγγάρι και το πρόσωπό του μελαγχολικό σά δειλινό του 'Οχτώδρη...

"Ένα δειλινό, που ήταν σαν ανθισμένο τριαντάφυλλο γνωρίστηκε με μιά κοπέλλα. Με μιά κοπέλλα, που είχε δυο μάτια αλλόκοτα, μυστηριακά, σαν δυο μεγάλα αμύδαλα.

Της μίλησε τότε γι' αγάπες...

Για μιά χώρα φωτεινή με τὰ χρυσά-λιννα παλάτια. Για τής βασιλοπούλας το κρεβάτι, που είναι στρωμένο με κίτρινα τριαντάφυλλα και γιασεμιά. Δίπλα κυλάει σαν πελώριο φίδι, ένα ποτάμι από ανακαμένο ασημί, που κατεβαίνει το πρωί ή σελήνη και λούζεται ολόγυμνη... Τis νύχτες η βασιλοπούλα προσπαθεί να μαντέψει γιατί στενάζουν τὰ νούφαρα στις όχθες και τί λένε τὰ φύλλα σὰ σιγοψιθυρίζουν... Και βρίσκει πως κάτι πρέπει να λένε τ' αστέρια...

Της μίλησε ακόμη για αγάπη και για τή βασιλοπούλα, που παραδέρνει στο κρεβάτι της σαν κάποιον να περιμένει...

Η κοπέλλα ένοιωσε στο κορμί της να σκορπίζονται κάτι ήδονικές ανατριχίλες σαν εκείνες, που φέρνει ο αέρας σὰ φύλλα και σὰ νερά...

Τότε εκείνος την τράβηξε πιό κοντά του. Είδε πως είχε μιά σάρκα σὰ χνοῦδι από ροδάκινο. Κι' έκαψε...

"Επειτα τοῦ ὠρίστηκε χίλιες φορές πως η αγάπη της θά ήταν παντοτεινή. Και κείνος την πίστεψε περισσότερο απ' ό,τι πρέπει να πιστεύει κανείς μιά γυναίκα...

Η αγάπη τους θά ήταν παντοτεινή. Τό είπαν πολλές φορές. "Ένα τριαντάφυλλο που κρατούσε σὰ χέρια της ξεφυλλίστηκε και τ' αλλικά πέταλα του σκορπίστηκαν στο χώμα σαν σταλαγματιές από αίμα...

Σφίχθηκαν πιό δυνατά και κλάψαν έτσι άθελα, παράξενα σὰ δυο μεγάλα παιδιά...

Ο καιρός περνούσε...

Μιά μέρα τή γνώρισε μ' ένα συνάδελφό του — γιού κάποιου τραπεζίτη. Νά μὴ τὰ πολυλογούμε. Φυλλορόησαν

Μιά έρωτική ιστορία

Μην έρθεις. Τώρα πιά δεν περιμένει λαχταριστά, πιά απ' την πόρτα τή γεστή, σαν πρώτα, μιά καρδιά άρρωστημένη, το γνώριμό της θήμα ν' άκουστέη

και νά σκιρτήσει σκοτεινό και κρύο, μοιάζει, τὸ σπύτι με τή θύρα τήν κλειστή, σαν τής αγάπης τὸ παλιό βιβλίο, που δεν ποτέ, ποτέ δὲ θ' άνοιχτέη.

ΜΙΜΗΣ ΠΟΛΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

πολλές μέρες, ὅπου νά τὸν βγάλει από τήν αγωνία ένα της γράμμα : Πῶς έφυγε με τὸ γιού τοῦ τραπεζίτη, πῶς ὅλα μεταξύ τους είχαν τελειώσει και πῶς δὲν έπρεπε νά ἐλπίζει από κείνη τίποτα πιά...

Ποιὸς εἶπε τάχα, πῶς ἡ αγάπη είναι παντοτεινή ;...

Η αγάπη διαρκεί λίγες στιγμές σαν ὅλα τὰ πράγματα, σαν τή ζωή...

Κείνος λένε άρρώστησε.

"Ένας πυρετός κι' ένας θάλας, Φρίντα, που ξεσήκωσε τὰ σπλάχνα...

Γκούχ, γκούχ, γκούχ... Με συγχωρεῖς, αλλά βλέπεις αὐτὸς ὁ θάλας...

Τὸν πήγαν στοῦ σανατόριο, γιὰ νά γίνει καλά. Δὲ θαρῶσαι. Και μέσ' στὸν πυρετό, που τὸν ἔλυωνε μέρα με τή μέρα σαν τὸ κερί τή θυμόταν. "Ίσως και ν' αναστέναζε...

"Έδλεπε πέρα μακριά στὸν ὁρίζοντα νά σβύνουν κάποιες ρόδες κραγιονιές κι' ὅλοι τὸν ἔδλεπαν πάντα με δυο μεγάλα δάκρυα σὰ θαυλωμένα του μάτια, που ἔλαμπαν σαν γυάλινες χάντρες...

Πέρασε καιρός από τότε.

"Ένα δειλινό, που ὅλα μέσα του και γύρω του φαίνονταν ὁλὰ, σαν μέσα από θαμπὸ τζάμι, ξαναγύρισε κοντά του, στοῦ σανατόριο.

Δὲν ἔξερω πῶς και τί. Δὲν ἔξερω ἂν μπορούσε πιά νά τοῦ ζητήσει τίποτ' ἄλλο ἔξω από μιά συχώρηση:...

Και τή συχώρεσε...

Τί έγινε ὕστερα ;... Κανείς δὲν ξέρει...

Μπᾶ ! Κλαῖς Φρίντα ; Μά, μου εἶπες, πῶς δὲν σε τρομάζουν οἱ θλιβερές ιστορίες... Ήταν λιγάκι θλιβερή ἔ ; Μή κλαῖς... Τί μᾶς νοιάζει ἑμάς Φρίντα ; Μπορεῖ νά είναι και ψεύτικη ἡ ιστορία... Ποιὸς ξέρει !...

.....
Τίποτ' ἄλλο δὲν ἄκουσα. Τίποτ' ἄλλο δὲ θέλησα ν' ἀκούσω. "Εσφίξα τήν ψυχή μου και χάθηκα με μεγάλα θήματα μέσα σὰ δέντρα, που σιγοψιθύριζαν ἄκομα σαν ἡχώ τήν ξένη ιστορία.

Μ. ΣΚΟΥΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Γιατί γελῶ ;

"Απόψε θά περιμένεις στοῦ ἐξοχικό σπίτι και κάτω στήν ἀκροθαλασσιά γιὰ νά μάθεις ὀριστικά ἂν σ' ἀγαπῶ. Και ὅθαι σίγουρη πῶς ὁ ἄρρω γιομάτος αγάπη νά σου πῶ τὸ ναί, και νά σε σπείξω στήν ἀγκαλιά μου γεμίζοντάς σε φιλιὰ και δίδοντάς σου ἕνα σωρὸ ὥραιες ὑποσχέσεις γιὰ τήν εὐτυχισμένη ζωὴ που ὁ μᾶς φέρει ἡ μεγάλη αγάπη.

Τὰ φαντάζομαι ὅλα αὐτὰ γιατί τὸ μέρος που μου ἔδωσες ραντεβού γιὰ νάρθω νά σ' ἀπαντήσω είναι γεμάτο ρομαντισμὸ και ποίηση.

Τὸ ὥρρο φεγγοδόλημα τοῦ φεγγαριού, οἱ ἀποχρώσεις του, τὸ σιγανὸ μουρμούρισμα τής θάλασσας που ξεψυχισμένο θά φτάνη ὡς τ' αὐτιά μας, ὁ καθάριος οὐρανός, οἱ ἡχοι κάποιου ὠραίου τραγουδιού, ἡ ἀμμουδιά και τὸ θραδυνὸ θαλασσινὸ ὑχάριστο δροσιστικὸ ἀεράκι, θά προσδώσουν μιά μεγαλύτερη ἔνταση στήν ὁμορφιά σου γιὰ νά με κάμουν εὐτυχισμένο.

Τί ὥραία που τὰ σκέφθηκες ὅλα αὐτά ; Κι' ὁ καλύτερος ζωγράφος θά ζήλευε ἄκομη τὸν φυσικὸ αὐτὸ πίνακά σου. Χά ! Χά ! Χά !

Γιατί γελῶ ;

Γελῶ μικρὴ νεράιδα, γιατί δὲν πρόκειται νάρθω στοῦ ραντεβού σου και σὲ λίγο ὅλα αὐτὰ που εἶχες ἐτοιμάσει γιὰ νά με γοητεύσεις θά σ' ἐνοχλήσουν και ἡ εὐχάριστη ὄψη που εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό σου θ' ἀλλάξει ἀπότομα σαν σκεφθῇς πῶς ἀδιάρρηκτα γιὰ τήν αγάπη σου.

Γελῶ, γιατί θά πληγῶσω γιὰ καιρὸ και πολὺ δυνατὰ τή λεπτή σου καρδιά.

Θάταν καλύτερα νά μὴ φερόμουν σὲ σένα, ἕνα μικρὸ ἄθωο πλασματάκι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο. Ναί, θάπρεπε ἴσως νά μὴ σκοτώσω με τήν ἀδιάρρηκτα μου τήν πρώτη σου αγάπη, νά μὴ διαλύσω ἔτσι τὰ ὅμορφα ὄνειρα πουκάμες.

"Αλλά, ἡ φωνὴ τής καρδιάς μου είναι τόσο ἀδύνατη που δὲν ἀκούγεται ἀπὸ τὸ είναι μου. Ή καρδιά είναι ἄν νά μὴν ὑπάρχει μέσα μου. Τὰ αἰσθήματά της εἶναι ἀδύνατα και δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νά παραχωρήσει τὸ θρόνο τής αγάπης σὲ καμιά. Κι' αὐτὸ ἀπὸ τήν ἡμέρα που ἔκαμε συμφωνία με τήν σκέψη μου νά τήν κυβερνᾷ αὐτὴ ὅπως ὀλέει.

Και κράτησε τὸ λόγο της μόλις ἐπουλώθηκε ἡ μεγάλη πληγὴ...

Βέβαια δὲν φταῖς σὺ τίποτα γιὰ ὅλα αὐτά. Και δὲν θάπρεπε νά πληρώσεις με μιά τέτοια πληγὴ τήν αγάπη σου. Μά σκέψου ὅμως πῶς εἶσαι γυναίκα, και μιά γυναίκα πλήγως και τή δική μου καρδιά χωρίς νά τήν σεραστή, ἀναγκάζοντάς τήν ἔτσι νά παραχωρήσει τή θέση της και τὰ δικαιώματά της στήν ψυχρὴ σκέψη που δὲν ἀναγνωρίζει πιά αἰσθήματα...

ΠΥΡΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

Κ ὥ σ τ α ν Σ ἴ μ ο ν. Και πάλι δὲν διορθώθηκε ὅσο ἔπρεπε τὸ «Διάντα, σ' ἀγαπῶ». Κι' οἱ «Καῦμοι ὀλιμμένοι» κατώτεροι ἀπὸ ἄλλα προηγούμενά σας. Πολὺ προχειρογραμμένοι. Περιμένουμε κάτι καλύτερο ἀπὸ σᾶς. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Ν ἔ λ λ η ν Σ ἴ β α ν. Δὲν μᾶς ικανοποίησε ἡ «Χώρα τής Χίμαιρας», ἐκτός ἀπὸ τὸ πρῶτο της τετράστιχο που είναι καλὸ. Προτιμούμε τὰ πεζά σας και ἴσως με κανένα ἀπὸ αὐτὰ — ἂν τὸ γράψετε μ' ἐξαιρετικὴ προσοχή—νὰ γίνῃ δυνατόν νά σπάσῃ ἡ ρουτίνα που λέτε... Τ ἂ ξ - Τ ἂ ξ. Ἀκόμη πρωτόλεια τὰ ποιήματά σας. Μὴ διάσευθε νά δημοσιεύσετε τόσο πολὺ. Δουλέψτε τὸν στίχο σας περισσότερο κι' ἴσως νά τὸ ἐπιτύχετε κάποτε. Σχετικὰ καλύτερο τὸ δεύτερο τετράστιχο τοῦ «Χωρισμοῦ». Π. Γ. Β. Σ ἰ δ η ρ ὁ κ α σ τ ρ ο ν. Δὲν μᾶς ικανοποίησαν οἱ «Μάσκες». Ἐσεῖς μπορείτε νά γράψετε καλύτερα. Ν ἱ κ ο ν Δ ο μ ἔ ν ι κ ο ν. Κάτι θέλεις νά πῇς μὰ δὲν τὸ ὁλοκληρώνεις. Ἀδούλευτος ἀκόμα ὁ στίχος σας. Α. Χ. ἐκείνα τὰ «δὲν τὸ ἔμεινα», «στ' ὁδόν» κλπ. κάθε ἄλλο παρὰ ἀρμονικὰ εἶναι. Ἐπίσης ὀρισμένες ἐκφράσεις σας πολὺ ἐξεζητημένες. Γράψετε με περισσότερη προσοχή γιατί ὀρισμένοι στίχοι σας δείχνουν ὅτι θά μπορούσατε νά γράψετε καλύτερα. Γ ὁ ρ. Τ ζ ἡ μ ο ν. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε.

Ν ι κ. Κ ο ς. Ἡ ἀδικία τής αγάπης» προχειρογραμμένη. Κι' ἡ «Παραίσθηση» (ὅχι «Παραίσθησις») δὲν μᾶς ικανοποίησε. Μέτρια και ὡς θέμα και ὡς ἐκτέλεσις. Ρ ὁ ρ ο - Ρ ἔ ρ ο υ. Και πάλι τὸ θέμα που διαλέξατε κοινότοπο. Ἀπὸ τή μέση και κάτω είναι καλύτερα γραμμένο, ἀλλὰ πάντως δὲν είναι δημοσιεύσιμο ὡς σύνολον. Ἰ ὡ ἄ ν ν α ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ένα γράμμα» και θά δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Ἡ «Ζωὴ στοῦ χωριῶ» παράκαιρα. Μὴ γράψετε ἀπὸ τίς δυο πλευρὲς τοῦ χαρτιού. Φ ο ἱ β ο ν Κ ο ρ ῖ ν ν α ν. Τὸ θέμα τοῦ «Ζητώντας» είναι καλὸ, ἀλλὰ τὸ γράμμα ἀνώμαλο. Σὲ μερικά σημεία είναι ὠραῖο, σὲ ἄλλα ἐξεζητημένο, σὲ ἄλλα ἀπλοϊκὸ. Κι' ἐκείνο τὸ ὄνομα «Πῦρ» καθόλου ὠραῖο. Μοιάζει σαν στρατιωτικὸ πρόσταγμα. Ἄν τὸ δουλέψετε με προσοχή τὸ πεζὸ αὐτὸ ἴσως νά γινόνταν δημοσιεύσιμο. Γ ὁ ρ γ. Ψ ἂ ρ ρ ὁ ν. Μερικὰ σημεία πολὺ καλά, ἀλλὰ τὸ σύνολο δὲν δουλεύει ὅσο πρέπει τὸ γράμμα σας. Σᾶς ἔφευγαν ὥρασεις ἀχτένιστες, ἡ καθαρευουσιάνικες ἡ κακὴν ἔν ἔ ν ι ε φ α ν ἱ σ θ ἡ ἢ ἢ «παίζανε ἔ ν ι ε φ α ν ἱ σ θ ἡ» κλπ. Στείλτε μας κάτι περισσότερο περιποιημένο. Ν τ ὁ λ λ η ν Ν τ ὁ. Ὅτε τὰ τελευταῖα σας δὲν μᾶς ικανοποίησαν. Τὸ «Μαζί μου» ἐντελῶς παιδιάστικο και ὁ «Λυτρωμὸς» ἐπαναλαμβάνει πράγματα χιλιεπισωμένα χωρίς καμμιὰ πρωτοτυπία. Κι' ἐμεῖς λυπόμαστε που σᾶς ἀπαγορευόμαστε, ἀλλὰ δὲν μπορούμε νά κάνουμε ἄλλοιῳ. Μ α ρ. Μ. Τὸ πεζὸ σας «Τότε μόνον» συμπληρωτικό, ἀλλὰ ἡ γλῶσσα που μεταχειρίσεσθε καθόλου στρωτή. Σὲ πολλὰ μέρη είναι σχο-

λαστική, και με αρκετές καθαρευουσιάνικες ἐκφράσεις, ὅπως «πεισθῶμεν, ὀλιγοστίμου, πλοκάμους, λάμποντα» κλπ. που δὲν συνηθίζονται πιά σήμερα. Οἱ πέντε ἔραχμὲς μένουν στήν διάθεσή σας διότι ἡ «Ἐδδομάς» δὲν παίρνει δικαίωμα κρίσεως. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Σ ὁ ν ι α ν Ἀ γ γ. Ἐγκρίνεται ἡ «Στοργὴ και Πόθος» και θά δημοσιευθῇ με τή σειρά της. Σ τ ἂ θ η ν Ψ ὁ. Γιατί τώρα τελευταῖα διαλέγετε ὅλο κοινότοπα ὀνόματα ; Περιμένουμε κάτι λιγώτερο συνηθισμένο. Γ ρ η γ. Ζ α φ ε ἰ ρ ὁ π ο υ λ ο ν. Ἡ «Προσευχή στὸν Ἐρωτα» ἀρετὰ καλή. Θά γινόνταν δημοσιεύσιμη ἂν διορθώνατε τὸ τελευταῖο τετράστιχο που πέρφει λίγο ἀδύνατο. Πρὸ πάντων ἔκρινε τὸ «δὸδάκ» πολὺ ἀνταισιωχτικό. Νομίζουμε ὅτι θά ήταν προτιμώτερο «Κάνε Θεὸ» κλπ. Πάντως ἂν τὸ διορθώσετε, μᾶς τὸ ξαναστείλετε ἐκτός ἂν προτιμάτε νά μᾶς στείλετε τίποτε ἄλλο. Μ π ἂ μ η ν Ἀ ν α γ. Δυστυχῶς δὲν μπορούμε νά τὸ δημοσιεύσουμε γιατί είναι πρωτόλειο ἀκόμη και δὲν τὸ ἔχετε δουλέψει ὅσο χρειάζεται. Σχετικὰ καλύτερα τὸ πρῶτο και τὸ τελευταῖο τετράστιχο. Κ ρ ἱ ν ο ν. Ἐγκρίνεται ἡ «Βιολέττα» και θά δημοσιευθῇ με τή σειρά της. Τὸ ἄλλο κατώτερο.

Ὁ σ κ ἂ ρ Κ α π ὦ ν. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Ἀ λ κ η ν Μ ἰ χ α. Σᾶς εὐχαριστοῦμε θερμότερα γιὰ τὰ καλά σας λόγια σχετικὰ με τήν ἀνακίνησή μας καθώς και τὸ ἐνδιαφέρον που δείχνετε γιὰ τήν «Ἐδδομάδα». Α. Κ. Σ ὁ ν ο ρ α. Ἐγκρίνονται οἱ «Στερνὲς Ἀχτίδες» και θά δημοσιευθοῦν με τή σειρά τους, σχετικὰ καλὸ ἐπίσης τὸ «Πόνου γέλιο», κατώτερο μόνον πρὸς τὸ τέλος. Β ὁ ρ ω ν α. Δὲν γράψετε ἄσχημα. Βρῆτε κανένα θέμα λιγώτερο κοινότοπο ἀπὸ τὸ «Ἐφυγες» και στείλτε τὸ μας. Μ ἱ μ η ν Φ ἱ λ ο ν. Ἐγκρίνεται ὁ «Ρωμῆος και Ἰουλιέττα τοῦ 1938» και θά δημοσιευθῇ με τήν σειρά του. Για τίς εὐχέας σας εὐχαριστοῦμε. Ἀ δ α μ. Π ἂ ν ο ν. Ἐπῆλθε τὸ «μοιραῖον» γιατί ἦταν ἀδού-

λευτο. Για τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμε. Σ π ὁ ρ. Θ ἂ λ λ η τ α ν Ἡ «Φαντασία» ὄχι ἐπιτυχημένη. Ἐχει ὀρισμένα σημεία χωρίς συνοχή, ἀσυνάρτητα σχεδόν. Τὸ «Ἐσὺ» μᾶς φαίνεται ὅτι κάπου τῶρρο διαβάσει. Εἴθε δέξαις ὅτι είναι δικό σας ; Ε ὁ ρ ι π. Ἀ ν τ ω ν ὁ π ο υ λ ο ν. Ὅχι δημοσιεύσιμο τὸ ποιήμα σας. Ἐντελῶς πρωτόλειο και παιδιάστικο. Δι-αβάστε ποίηση. Β λ ἂ σ η ν Σ τ ε ρ γ ἱ ο υ. Συμπληρωτικό τὸ ποιήματάκι σας. Ἐγκρίνεται και θά δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Ν. Θ ε ρ β ἂ ν τ ε ν. Ἀδούλευτοι οἱ στίχοι σας. Μὴ προχειρογράφετε. Σ τ. Β α ρ ἔ λ η ν. Δὲν μᾶς ικανοποίησαν τὰ τελευταῖα σας. Ἡ «Ἀνοιξη» δὲν ἔχει ἀρμονικὸ ρυθμὸ κι' ὁ «Ἀπρίλης» γεμάτος κοινοστοπίες. Τὸ «Παιχνίδι» ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Εὐχαριστοῦμε. Δ ι ο ν. Γ ε ρ ο λ ο υ μ ἂ τ ο ν. Ἡ γλῶσσα που μεταχειρίσεσθε φοδερὰ μικτή. Ἀποφεύγετε τήν καθαρεύουσα ὅπως λ. γ. στίς ἐκφράσεις ἡ ἀναφθεῖσα θρυαλλίς ἢ ἀήρκει νά μὲνῃ» και ἄλλα παρόμοια. Ἐπίσης ἀνεπιτυχῆς τὸ «Δὲν προσφάνουν». Ἐκείνη ἡ ἐπανάληψις τοῦ «ποῦ» τρομερὰ ἀντιποιητική. Τ α σ ο ὄ λ η ν Η α ν ο υ σ ἂ κ η ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Φτωχὸ κρινάκι» και θά δημοσιευθῇ με τή σειρά του. Οἱ «Προθανάτιοι λογισμοὶ» κατώτερο. ἴσως τὸ κάνει κουραστικὸ ἡ συχνὴ ἐπανάληψις τῶν ἰδίων ἐκφράσεων. Σ. Γ. Κοινότοπο τὸ «Φινάλε». Στείλτε μας κάτι πιὸ πρωτότυπο. Τήν «Συντριβὴν» δὲν τήν βρίσκουμε στὰ ἐγκριθέντα. Μήπως ἐδημοσιεύθη ἤδη ; Γ ἔ τ σ ι α ν. Δὲν μᾶς ικανοποίησε τὸ τελευταῖο σας. Ἡ δυναμικότης που ρωτᾶτε ἐξαρτᾶται κατὰ μέρος ἀπὸ τήν προσπάθειαν που θά καταβάλετε.

Εὐχαῖ

Στὸν κ. Εὐάγγελο Λιθιεράτο εὐχομαί χρόνια πολλὰ και εὐτυχισμένα.

Β. Α. Α.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΟΝΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ

ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λόγω μεγάλης παραγωγῆς ἡ Ξυλουργικὴ Βιομηχανία ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τὰ ἐπιπλά της παντὸς τύπου και ρυθμοῦ εἰς μικροτάτας τιμὰς και με δ-ρους δόσεων ἀσυναγωνίστους.

"Εκθεσις: Πανεπιστημίου 34, ἔναντι Ἀρσακείου και ἐν-τὸς τοῦ Ἐργοστασίου Λουζῆς Ριανκούρ και Λακωνίας. Τηλέφωνα: 26080 — 26030

Δυο δαχτυλίδια ἀπ' την Ταγγέρη

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 42)

— Πολὺ πὶδ μελαχροινὸ, μὲ μάτια τοῦ Φρέντερικ Μάρς καὶ μὲ μαγευτικὴ φωνὴ ἐνὸς φλάουτου.

— Ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔλεγαν ἦσαν χωρὶς εἰρμὸ καὶ συνοχὴ καὶ ὁ κ. Μόρισσον ξανασυλλογισθῆκε τὸν ἀφορισμὸ τοῦ καθηγητοῦ Κουρτζ ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφεια γιὰ τὶς Ἀμερικανίδες γυναῖκες.

— Λοιπὸν ποὺ λές, Μάμπελ, ἤμουν σ' ἓνα μαγαζὶ ποὺ πουλοῦσαν χαλιά, ὅταν τὸν εἶδα. Μὲ κύτταζε καὶ τὰ γόνατά μου ἄρχισαν νὰ τρέμουν.

— Εἶνε ὁ σείχης Ὁμάρ, ὁ μεγάλος καὶ τρανός!

— Μοῦ εἶπε ὁ καταστηματοῦχος καὶ τραβήχτηκε στὸ βάθος τοῦ καταστήματός του. Ἐπροχώρησε κοντὰ μου καὶ μοῦ εἶπε:

— Μπορεῖ ὁ νέος Ὁμάρ νὰ χαιρετήσῃ τὴν ὡραία ξένη;

— Μιλήσαμε. Τί ἀκολούθησε; Τὸ μάτι τοῦ μ' ἔκανε νὰ τὰ χάσω. Μὲ πήρε καὶ πήγαμε σπῖτι τοῦ. Ἐνα κάτασπρο παλάτι, ὅπου λές πὼς ὁ ἥλιος λάμπει ἐκεῖ μέσα καὶ τὰ μεσὰ νυχτᾶ.

— Ὅταν μοῦδινε τὸ τελευταῖο φιλή, ἔβγαλε ἓνα δαχτυλίδι καὶ μοῦ τῶδωσε λέγοντάς μου:

— Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι εἶνε μοναδικὸ στὸν κόσμῳ. Οἱ πρόγονοί μου τὸ φοροῦσαν ἐδῶ κι' ἑκατοντάδες χρόνια. Τελευταῖα τὸ φοροῦσε ἡ μητέρα μου. Αὐτὸ πάει στὸ χέρι τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μας ἀγαπᾷ βαθειά. Στὸ δίνω, γιατί εἶσαι ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα περισσότερο στὸν κόσμῳ.

— Ὁ Μόρισσον σηκώθηκε καὶ πήγε πὶδ κοντὰ πρὸς στίς δύο νέες, ποὺ μιλοῦσαν. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη τὸ φεγγάρι φώτιζε τὸ χέρι τῆς γυναίκας, ποὺ ἦταν ἡ μόνη ποὺ εἶχε ἀναπῆσει ὁ «Σείχης Ὁμάρ». Κι' ὁ Μόρισσον εἶδε τὸ ἴδιο ἀκριβῶς δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσαν κι' ἡ κ. Σμιθ κι' ἡ κ. Μπράουν.

— Διάβολο! ψιθύρισε.

Καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε κοντὰ τοῦ ἡ κ. Μόρισσον.

— Ἐλὰ νὰ σοῦ πῶ μιὰ ἱστορία, νὰ σκάσης στὰ γέλια!

— Ξέρω τίς ἱστορίες, ποὺ μπορεῖς νὰ μοῦ διηγηθῇς αὐτὴ τὴν ὥρα, ἀπῆντησε ψυχρὰ ἡ κ. Μόρισσον. Δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς μόλις τώρα ἄφησες τὸ μπάρ κι' ἀνέ-

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ

Δραχ. 128 σινδόνια σκλάβοι καὶ φαρδιὰ πελώρια 177.

Κομπιναιζὸν μεταξωτὰ τῶν 220 δραχ.

438. Κυλότες μεταξωτὲς 58. Τραπεζο-

μάνδηλα φαρδιὰ ὀλόγινα ὁ πῆλ. δραχ.

440. Κουδέρτες πολυτελείας 740.

Ἄπαντα μὲ μικρὰν θλάβην.

Βουλῆς 5. Πρῶτο πάτωμα. Γραφεῖον

Νο 1.

θηκες γιὰ νὰ πάρης λίγον ἀέρα.

Μὰ ὁ κ. Μόρισσον ἐπέμεινε καὶ τῆς εἶπε τὴν ἱστορίαν τῶν δαχτυλιδίων.

— Ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια οἱ δυὸ σύζυγοι, σφίγγοντας τρυφερὰ τὰ χέρια τους σ' ἓνα πάρκο τοῦ Μπαστὼν εἶχαν ὀρκισθῆ νὰ λένε πάντα τὴν ἀλήθεια. Τὴν ὥρα αὐτὴ τὸ ἀριστερὸ χέρι τῆς κ. Μόρισσον ἦταν ἀκουμπισμένον στὸ παραπέτο τοῦ καραβιοῦ, κι' ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς τῆς περιέγραφε τὸ δαχτυλίδι τοῦ Ὁμάρ ἓνα πρᾶμα ἐξεκόλλησε ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κι' ἔπεσε στὴ θάλασσα.

ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ ΜΑΡΟΤΤΑ

Ἐκδόσεις

Ψυχικαὶ ἔρευναι

Ἐξεδόθη τὸ τεύχος Φεβρουαρίου μὲ περιεχόμενα: 1) Τὸ 14ον ἔτος τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν». 2) Ἡ ὁμοιότης τῆς τύχης τῶν διδύμων τέκνων. Πῶς ἐξηγεῖται. Πρωτότυπος μελέτη ὑπὸ Ἀγγέλου Τανάγρα. (Ἀριστοτέλους 67). 3) Τηλεκινητικὰ φαινόμενα ἐν Κρήτῃ. 4) Ὑπάρχουν θεραπευτικὰ μέντιουμ;

Πωλεῖται μόνον εἰς τὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα.

NIVEA
διὰ τὴν περιποίησιν
τῶν παιδιῶν

NIVEA
CREME

Τὸ τρυφερὸν καὶ εὐαίσθητον δέρμα τοῦ παιδιοῦ ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἓνα εἰδικὸν μέσον περιποιήσεως.
Διὰ τοῦτο, ὡς προσεκτικὴ μητέρα, μεταχειρίζεσθε τὴν παγκοσμίως δοκιμασμένην κρέμαν **NIVEA**.
Ἡ **NIVEA** καθαρίζει τὸ δέρμα καὶ τὸ δυναμώνει, ὥστε νὰ δύναται νὰ ἀντέχῃ εἰς τὴν ὑγρασίαν.
Ἡ **NIVEA** ἐμποδίζει τοὺς ἐρεθισμοὺς καὶ τὰ ξεδάσματα καὶ χαρίζει στὰ παιδιὰ ἐκεῖνο τὸ ὡραῖο, μαλακὸ καὶ βελούδινο δέμα, τὸ ὁποῖον ἀφῆσει εἰς ὅλους.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ & ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

Τὸ μικρὸν κυτίον δραχ. 8.50, τὸ μεσαῖον δραχ. 15, τὸ μεγάλον δραχ. 30.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ἦ' ὁ παθολόγος ἱατρός μας δέχεται τοὺς ἀναγνώστας ποὺ τοῦ στέλλει ἡ «Ἑβδομάς» εἰς τὸ ἱατρεῖον τοῦ Μιλτιάδου 11, καθημερινῶς, πλὴν τῶν Κυριακῶν, ἀπὸ τὰς 5 — 7 μ. μ. — Ζητήσατε τὸν ἱατρὸν τῆς «Ἑβδομάδος»].

Δυστυχῆς Νέον. Ε. Π. Δὲν νομίζω ὅτι αὐτὸ ποὺ σᾶς συμβαίνει εἶναι τόσο τραγικὸ καὶ ἀνεπανόρθωτο ὥστε νὰ σᾶς κάμῃ νὰ σκέπτεσθε τὸν θάνατον. Εἶναι τόσο γλυκερὰ ἡ ζωὴ μ' ὅσα κι' ἂν ἔχη θάνατον, τόσο χρήσιμη γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ, ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται ἡ σκέψη νὰ τερματίσετε τὴ ζωὴ σας γιὰ ἓνα τόσο ἀσήμαντο γεγονός. Σᾶς λέγω δὲ ὅτι θαυμάσια αὐτὸ ποὺ ἔχετε ὑποχωρεῖ ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσετε καὶ νὰ ὑποστῆτε μιὰ μικρὴ θεραπεία. Ἐπ' ὅσον λοιπὸν βρίσκεσθε στὰς Ἀθήνας μπορεῖτε νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ ἱατρεῖο μου τίς ὥρες ποὺ βρίσκωμαι ἐκεῖ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς πῶ τί πρέπει νὰ κάμετε ἀφοῦ προηγουμένως δῶ περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται. Μὴ νομίζετε δὲ ὅτι πρόκειται νὰ ἐπιβαρυνθῆτε οικονομικῶς. Ὅχι, ἀπλῶς θέλω νὰ δῶ τί ἀκριβῶς συμβαίνει, ὥστε νὰ σᾶς δώσω τὰ κατάλληλα μέσα γιὰ τὴν θεραπείαν σας.

Μορὸν Ὁράκλειον. Ὅταν μοῦ εἶχατε ξαναγράψῃ μοῦ γράφατε ἄλλα. Τώρα μοῦ γράφετε ὅτι ὑπάρχουν καὶ ρογάδες. Ἄν βέβαια μοῦ τὸ γράφατε καὶ τότε θὰ σᾶς ἔγραφα ὅτι μόνονμὲ τὴν καθαρὴν δὲν μπορεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία, γιατί χρειάζονται καὶ ἐπιθέξεις νιτρικοῦ ἀργύρου 2000. Θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο 25 γραμ. ἀπ' αὐτὴ τὴ διάλυση καὶ μὲ ἓνα κομμάτι θαμβάκι τυλιγμένο σ' ἓνα σπέρτο καὶ μ' αὐτὸ θὰ κάμετε τὴν ἐπίθεξιν ἡμέρα παρ' ἡμέραν ἐπὶ 10 ἡμέρες, ὅποτε θὰ ὑποχωρήσῃ αὐτὴ ὅλη ἡ κατάσταση. Ἄν δὲ παρὰ πάντων ἐλπίδα ἐξακολουθεῖ, τότε μοῦ ξαναγράφετε.

Ἀπογοητευμένην Ὑπαρξιν. Ἐχετε δίκην νὰ μεταχειρίζεσθε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο, ἀφοῦ δὲν ἐννοεῖτε νὰ ἀκούσετε τί σᾶς λέν οἱ ἄνθρωποι ποὺ κάτι ξέρουν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Ζητᾶτε τὴ γνώμη μου γιὰ ἓνα πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο κάθε ἄλλο παρὰ ἀρμόδιος εἶμαι ἄλλωστε, ὅπως καὶ μόνη σας γράφετε. Ἡ Δόρα σᾶς ἀπήντησε ἤδη καὶ σᾶς εἶπε καθαρά καὶ ξάστερα ὅτι αὐτὸ ποὺ κάμετε εἶναι ὀλέθριο γιὰ τὰ μάτια σας. Σεῖς λοιπὸν ἀντὶ νὰ σταματήσετε συνεχίζετε τὸ ἴδιο βιολεὶ καὶ ἐπὶ πλέον ἔχετε καὶ ἄλλο συνεργό. Λυποῦμαι ἀλλὰ δὲν θὰ εἶμαι ἐγὼ αὐτός. Μία εἶναι τώρα ἡ συμβουλή μου: νὰ σταματήσετε τὸ ξάνθοςμα ποὺ ἐκτὸς τῆς ζημίας ποὺ ἐπιφέρει δὲν εἶ-

ναι καὶ ὡραῖο πρᾶγμα

Ε. Μ. Μ. α. κ. ε. δ. ο. ν. ι. α. ν. Δὲν νομίζω ὅτι εἶναι τόσο σοβαρὸ αὐτὸ ὥστε νὰ σᾶς παιδεύῃ ἓνα ὀλόκληρο χρόνον. Μὲ μιὰ ἀποψίλωση μὲ εἰδικὴ ἀλοιφὴ ποὺ θὰ θρῆτε στὸ πρῶτο φαρμακεῖο περνᾷ μιὰ χαρὰ. Φαίνεται ὅμως ὅτι σεῖς καὶ ἄλλο παρὰ αὐτὸ κάματε. Ζητήσατε πληροφωρίαν ἀπὸ τοὺς φίλους σας, αὐτοὶ σᾶς εἶπαν τὰ δικά τους καὶ ἔτσι ἀφήσατε νὰ διακρινῆται μιὰ κατάσταση ποὺ κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστος εἶναι. Πηγαίνετε λοιπὸν στὸ φαρμακεῖο καὶ ζητήσατε αὐτὴ τὴν ἀλοιφή ἢ καὶ σὲ ἓνα χαμάκι ὅταν πᾶτε θὰ σᾶς κάμουν αὐτὸ ποὺ πρέπει δηλαδὴ τὴν ἀποψίλωση. Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχει στὸ μέρος σας τέτοιο πρᾶγμα ἢ γιὰ ἄλλους λόγους δὲν θέλετε νὰ τὴν κάμετε, τότε πάρετε τὸ κάτωθι φάρμακον καὶ μὲ ἓνα θαμβάκι ἀλείφετε ὅλα τὰ τρι-

χωτὰ μέρη, ὅχι δίδονα τῆς κεφαλῆς. Προσοχὴ ἢ ἐπάλειψις νὰ εἶναι ἐλαφρὰ καὶ νὰ γίνεται δύο φορές τὴν ἑβδομάδα.

Veratrine	1 gr.
Alcool	70 >
Vinaigre	30 >

Δ. Κ. Π. Εἶναι τόσο πολλὰ τὰ συμπτώματα καὶ τόσες οἱ μορφές τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς ὥστε πρέπει νὰ γραφοῦν τόμοι ὀλόκληροι γι' αὐτὴν. Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς συνιστῶ εἶναι νὰ κυττάξετε τὴ δουλειά σας καὶ νὰ πάψετε νὰ χεῖτε τὴν ιδέα αὐτῇ. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα μπορεῖτε νὰ ἀσχοληθῆτε καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν τὴν ηλικίαν.

Ρωμαντικὴ ν. Τὸ γράμμα σας μὲ ἔφερε σὲ ἀμνηστία. Ἐχετε τόσο δίκην γιὰ τὸ ἓνα ζήτημα ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἄλλο. Μοῦ εἶναι λοιπὸν τελείως ἀδύνατον νὰ σᾶς συστήσω τί δρόμο πρέπει νὰ πά-

22 τρίχες
μένουν στο
κεφάλι του

Τὸ ψαλλίδι δὲν βρίσκει
τίποτε νὰ κόψῃ

Μὴ βρέχετε τὰ μαλλιά σας μὲ νερὸ καὶ μὲ
διάφορες ἄλλες λοσιόν.

Ἡ ἀρωματοποιὸν **Cana** μὲ τὸν εἰδικὸν
τῆς χημικὸν ἡσυχολήθη ἀρκετὰ μὲ τὸ ζήτημα
αὐτὸ καὶ ἔφθασε στὸ σημεῖον νὰ παρασκευάσῃ
τὸ **“PÉTROLE CANA”**, προϊόν τὸ ὁποῖον
τονώνει τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, σᾶς προ-
φυλάσσει ἐπὶ τὴν πιτυρίδα καὶ κρατᾷ τὰ
μαλλιά σας κτενισμένα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Pétrole
CANA ΠΡΟΪΟΝ
ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΗΤΗΣ
«Cana»

ρετε. Όπωςδήποτε να 'χετε ύπ' όψιν σας τó εξής ότι και αυτό που κάνετε είναι κακό και καταστρεπτικό και τó άλλο έφ' όσον υπάρχουν αυτές οι άρχες. Κατά τη γνώμη μου ίσως θά έπρεπε στην περίπτωση να μην έχετε και τόσες αυστηρές άρχες γιατί είναι πράγμα δύσκολο να πάη κανείς αντίθετα στη φύση. Τώρα σάς άφήνω να διαλέξετε μόνη σας όποιο έσείς νομίζετε καλύτερο. Πάντως έχετε ύπ' όψιν σας ότι τó μη χειρόν βέλτιστον.

Φοιτητής ν. Για να άπαλλαγήτε τελειωτικά άπ' αυτό που σάς βασανίζει είναι λίγο δύσκολο, φορείτε όμως να μετριάσετε τó κακό. Για να γίνη αυτό πρέπει να ακολουθήσετε τις οδηγίες μου: Κάθε πρωί θά παίρνετε ένα κομμάτι θαμδάκι θά αναπαράξετε τó μπουκάλι με τó φάρμακο που σάς γράφω θά θρέχετε τó θαμδάκι και θά τρίβετε τις ρίζες των μαλλιών άσχετως αν είσθε λουσιμένος ή όχι. Μετά τó λούσιμο καλό είναι να τρίβετε λίγο τις ρίζες των μαλλιών με λίγο ξύδι.

Τó φάρμακο είναι:

Alcool pur	150 gr.
Resorcine	5 »
Acide salicylique	1 »
Teint. de quinquina	) á á
» de cassia	) 15 gr.
Nitrate de pilocarpine	0,25 cent.
Teint. de Benzoin	5 gr.
Huile de ricin	25 »

Μινητέτα ν. Σύμφωνα με την παράκλησή σας σάς άπαντώ άμέσως. Η κατάσταση σας όφείλεται στην ζωή που κάνετε ως τώρα. Δεν είναι όμως άνεπαρόρωτο τó κακόν. Με μια συστηματική θεραπεία μπορεί να γίνετε καλά. Θά κάνετε έnéσεις Υοχημικής Σπίγγελ και έπειτα Άνδροστίνη, Σίμπα και τέλος Στρυχνίνης τού 0,002, 30 τόν άριθμόν.

Θά κάνετε δηλ. 5 κουτιά Άνδροστίνης 5—6 κουτιά Υοχημικής την μία μέρα θά γίνεται ή μία ένεσις και την άλλη ή άλλη. Όταν δέ τελειώσουν θά συνεχίσετε, έπίσης και της Στρυχνίνης. Μερικοί ήλεκτρισμοί, αν μπορούσατε θά σάς ήταν έπίσης ωφέλιμοι.

Κ. Α. Κ α λ ά μ α ς. Η περιγραφή της παθήσεώς σας άθελα μου θυμίζει μια άλλη παρόμοια που μου έτυχε. Θά φαντασθήκατε ίσως ότι μπορούσε να είμαι μάντις και άφήσατε έτσι να καταλάβω μόνος μου περί τίνος πρόκειται και ίσως να τó κατάλαβα! Άμφιβάλλω αν θά υπάρεξη γιατρός που να θέλήση να επαναφέρει τó σχήμα που θέλετε. Άφήστε λοιπόν τά πράγματα όπως είναι, άφού, άλλωστε, δέν φαίνεται ούτε και από κοντά.

Αίδα Χ. Δεν θέλω να σάς άπογοητεύσω με την άπάντησή μου, άλλα νομίζω ότι κάθε άπόπειρα θάνα μισαισιονία.

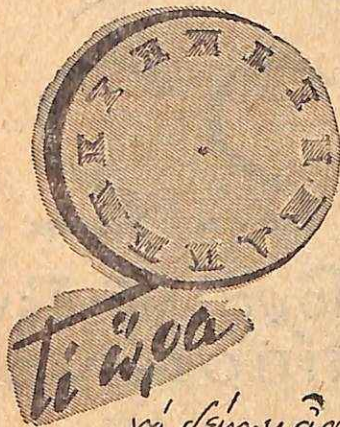
Δέν υπάρχει ειδικόν φάρμακον γι' αυτήν την ήλικία. Υστερα από τούς τοκετούς έπέρχεται μια χαλάρωση αν λοιπόν ένω- είτε αυτό τότε να θρέχετε με λίγο κρύο νερό τόν έπίδεσμο τού μέρους αυτού και άφού τόν στρίψετε καλά ώστε να μην μένη σταγόνα νερού να τόν βάζετε στη θέση του. Είναι ό μόνος τρόπος που μπορεί να επαναφέρει όπωσδήποτε τó άπωλεσθέν σχήμα. Άλλο άτυχώς μέσο δέν υπάρχει πλην τού να καταφύγετε σε Ίνστιτούτον καλλονής που έγω δέν σάς τó συνιστώ.

ΤΗΛΕΠΑΘΗΤΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΘΗΝΩΝ-ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Έντός τού Μαρτίου ή Εταιρεία Ψυχικών Έρευνών άρχεται και νέων πειραμάτων μακράς άποστάσεως έκτός των ήδη έκτελουμένων μετά της Βιέννης εκάστης.

Τά νέα πειράματα θά έκτελεσθούν μετά στην Δευτέραν.

της τηλεπαθικής ομάδος τού Διεθνούς Ίνστιτούτου Ψυχικών Έρευνών τού Λονδίνου τού όποιου διευθυντής των πειραμάτων είναι ό γνωστός ψυχολόγος

Και όμως δουλεύει τó ρολόι αυτό, χωρίς να έχη ούτε ώροδείκτη, ούτε λεπτοδείκτη, μά δουλεύει όπως-όπως. Τι να τó κάνουμε όμως ένα τέτοιο «δύρον άδωρόν», άφού και μεσημέρι και μεσάνυχτα, δέ μας έξυπηρετεί; Άς μάς έλειπε τέτοιο χρονόμετρο, που είναι άψυχο, σά σταματημένο.

Θά τó αγοράζατε ποτέ σας; Όχι, δέβαια, και όμως, καμιά φορά, σάς παρασύρουν και αγοράζετε πράγματα χωρίς να σάς έξυπηρετούν διόλου. Ένώ τά προϊόντα, που τά ξέρει όλος ό κόσμος, που τά δοκίμασε και έμεινε εύχαριστημένος από αυτά, δέν μπορούν παρά να σάς ίκανοποιήσουν. Έτσι και ή πούδρα σας. Θά προτιμήσατε και σείς μια γνωστή μάρκα. Ίριάντα χρόνια τώρα και σε όλον τόν κόσμο, όλο και διαδίδεται με έπιτυχία ή πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Δρ Νάνδορ Φόδορ, όστις άνήγγειλεν εις τόν κ. Τανάγραν τόν καταρτισμόν της ομάδος του.

Τά νέα πειράματα θά γίνονται κατά Σάββατον θά συμμετάσχουν δέ εις την Έλληνικήν ομάδα ή δίσ Κλειώ (έρασιτέχνις), ή κ. Έλένη Ζακυνθινού, ή δίσ Έλπίς Παυλάτου, ή δίσ Έλένη Κικίδου, ή κ. Σκαρλάτου, ή δίσ Προφίλη (έρασιτέχνις), ή κ. Περικλή (έρασιτέχνις), ή κ. Αύδη (έρασιτέχνις) και ό κ. Νικολαΐδης.

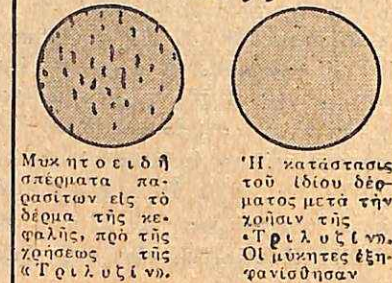
Εις δύο εκ των τεσσάρων πειραμάτων εκάστης συνεδριάσεως, εκάστη ομάδα θά χρησιμεύση ως πομπή και εις τά τετρα δύο ως δέκτης.

Κατά τας νεωτέρας έρεύνas της έπιστήμης άπεδείχθη ότι ή άηδής και ένοχηλητική

Πιτυρίδα

τó προσίμιον αυτό της τριχοπτώσεως, όφείλεται εις τόν σχηματισμόν επί τού τριχωτού της κεφαλής μικροσκοπικών μικρών μυκητοειδών παρασίτων. Η «Τριλυζίν» έξολοθρεύει με έξηροφαλισμένη έπιτυχία τά παράσιτα αυτά.

Ίδου ή έπιστημονική άπόδειξις

Διά της Τριλυζίν

Η πιτυρίδα εξαλείφεται ή τριχόπτωση σταματά νέα μαλλιά ξαναφυτρώνουν.

Ζητήσατε παρά τού Γεν. Άντιπροσώπου Κώστα Νικολαΐδη, Άλκαίου 1, Άθήνας (τηλ. 22-166) να σάς άποσταλή δωρεάν ή εικονογραφημένη έπιστημονική βιβλιογραφία της «ΤΡΙΛΥΖΙΝ».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΦΑΣ

Οι άπαντήσεις μας διά ζητήματα ύγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών τού διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά ό όποιος δέχεται τούς άποτεινόμενους εις την «Έβδομάδα» άναγνώστας και άναγνώστριάς. Άπολύτως δωρεάν, εις τó Ιατρείον του Σόλωνος 40, 11—1 και 5—7 πλην τών Κυριακών. Δι' ιδιαιτέρας (άπ' εύθείας) άπαντήσεις καταβάλλεται εις τόν κ. Λαδάν δικαίωμα δρχ. 50.

Μ. Α. Β. Άπελπισμένη ν. Θά ήθελα να σάς μαλώσω λίγο για την έπιπολαιότητα και την άπερισκεψία που δείξατε στέλλοντας τó γράμμα αυτό. Ένας άνδρας έχει τó δικαίωμα να κακοχαρακτηρίση μια νέα κοπέλλα που προδίνει μόνη της στο πρώτο έθιμα χωρίς να μπορεί να βασισθή στα αίσθημά του. Τώρα δέν σάς μένει παρά να φροντίσετε με κάθε τρόπο να πνίξετε τó αίσθημά σας αυτό, έφόσον εκείνος με την σιωπή του έδειξε ότι δέν έχει σκοπό ν' ανταποκριθί, και ή να τού γράψετε ένα σύντομο σημείωμα, στο όποιο να λέγετε ότι στείλατε τó γράμμα εκείνο σε μια στιγμή νεανικής τρέλλας και τόν παρακαλείτε να ξεχασθή ή ύπόθεσις και να συγχωρήση την άπερισκεψία σας, ή, αν δέν θέλετε να τού γράψετε, στην προσεχή συνάντησή σας (που είναι άναπόφευκτη όπως γράψετε) να κρατήσετε την αξιοπρέπειά σας και να τού δείξετε με την στάση σας ότι

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ

Κατασκευάζομεν καλλιτεχνικούς, τελευταία μοντέλλα με τας κάτωθι τιμάς:

18 Καράτ.	τò ζεύγος	δρχ. 850
14 »	»	» 700
12 »	»	» 650
10 »	»	» 600
8 »	»	» 500
6 »	»	» 425

Άγοράζομεν διάφορα κοσμήματα. Τελεία και ήγγυημένη έπισκευή ώρολογίων διά 3 έτη. Έξαιρετική ειδικότης διά έπισκευήs ώρολογίων άμερικανικών Γόλθαμ. Έλτζη, Έλλινόις, Ζενίθ, Όμέγα, Λονζίν. Έπίσης άφίχθησαν τά τελευταία μοντέλλα δι' άνδρικά δακτυλίδια Σμάλτο.

ΝΙΚ. ΡΕΠΟΥΣΗΣ

Πατησίων 8. Τηλέφ. 28-407
Παρά την Όμόνοϊαν και Πανεπιστημίου 50 Τηλέφωνον 20-441

ΠΑΘΗΣΕΙΣ
ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ
Ίατρος Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
Ειδικότης εν Παρισίοις
Έξέτασις δι' άντλων Ραϊνγκεν
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19 6

μετανοήσατε γι' αυτό που έγινε. Ίσως έτσι διορθωθή ή κατάσταση που δημιουργήσατε. Αυπούμαι που ή άπάντησίς μου θά σάς φανή λίγο αυστηρή, άλλα είναι ή μόνη που μπορώ να σάς δώσω και πιστέψετε με ότι προέρχεται από φιλικό ένδιαφέρον και καθαρή συμπάθεια για μια κοπέλλα νέα και άπραγη.

Ρόδο ν. Άπρίλιο ν. Η διευθυνσις τού Nelson Eddy είναι: Metro Goldwyn-Mayer Studios, Culver city, California, U.S.A.

Α. Α. Χ α λ κ ί δ α. Ν' άποφεύγετε τó σαπούνι και τó κρύο νερό. Να πλένεσθε πάντα μ' έλάχιστα χλιαρό νερό. Να κάνετε κάθε 10 μέρες τó άμύλοτρο και τή μάσκα, όπως γράφει παραπάνω ό κ. Λαδάς. Έχετε ανάγκη καλλοντικού γάλακτος. Ένός για τó βραδυνό ξεμακιγιάρισμα και ένός πρό της πούδρας. Οι κρέμες σάς τó έχουν μαραζώσει και σκάσει.

Δέν πηγαίνουν στο δέμα σας. Θέλει θεραπευτικά και άγνά καλλυντικά. Πάντα στη διάθεσή σας.

Άπελπισμένη ν. Άν πρέπει να εύρίσκεσθε με τας προόδους της Δερματολογίας σ' αυτά τά χάλια σε βαστέ μου κύριε. Αυστυχώς παρ' ότι βρισκόμαστε στο 1938 μεταχειρίζεσθε πανάρχαιες μεθόδους για την θεραπεία τού έκτεταμένου εκζέματός σας. Κι' όλα αυτά γιατί δέν πήγατε ποτέ σε ειδικό δερματολόγο άλλα σε μη ειδικούς γιατρούς. Είναι λυπηρόν δέ ότι άνθρωπος μορφωμένος σαν και σάς αποφασίσατε στην άπελπισία σας να καταφύγετε σε κομπογιαννίτες οι όποιοι σάς κατήντησαν σ' αυτά τά χάλια. Με άλοιφές δέν περνούν τά εκζέματα άλλα επιδεινούνται. Έπίσης δέν περνούν ούτε με σαπούνια και ματζούνια. Έπισκεφθήτε τόν κ. Λαδάν ό όποιος με έnéσεις μόνον και χωρίς καμμία τοπική άλλη θε-

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτά τά άποτελέσματα έχετε στο στόμα σας μετά την χρήσιν της ΚΟΛΥΝΟΣ. Ό ένεργητικός, αναζωογόνοσ άφρός της διεισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και άναεώνει συντόμως τά κιτρινωμένα δόντια, καταστρέφει και άποβάλλει τά επικίνδυνα μικρόβια, την αίτίαν της καταστροφής των. Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρήσατε πόσο δροσερό και καθαρό θά είναι κατόπιν τó στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ «ΚΟΛΥΝΟΣ».

ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ραπεία, θα σας απαλλάξει ριζικώς από το έκζεμά σας, όσο και χρόνιο και ανοιγμένο αν είναι. Με 20—30 ενέσεις το θαύμα θα γίνει. Να είστε βέβαιοι περί τούτου. Όσοι ούτε αυτοκτονίες ούτε θάσανα. Να χετε μαζί σας και μίαν ανάλυση των ουρών σας. Τήν επιστολή σας με τις άλλες εξετάσεις την έχει εις χείρας του.

Ν. Κ. Το συχνό πλύσιμο της κεφαλής δεν είναι ωφέλιμο. Κάθε 15 μέρες αρκετό. Οι συχνές πλύσεις αποστεγνώνουν το δέρμα της κεφαλής και μάλιστα στην ήλι-κία σας. Κάθε μέρα ένα καλό θούρτσισμα και με ψιλό χτένι ν' αφαιρήτε πιτυρίθρα και σκόνες. Με την κατωτέρω λοσιόν κά-θε βράδυ να τρίβετε καλά τις ρίζες των τριχών. Είναι το καλύτερο σαμπούνισμα και τονωτικό. Δυο κουταλιές απ' αυτήν να διαλύετε καλά μέσα σε ένα μισο πο-τήρι ζεστό νερό.

Carbonate de soude 60 gr.
Savon noir rapé 36 »
Essence lavande 10 gouttes

Αφού στεγνώσετε καλά τα μαλλιά μ' ε-να σκληρό πανί τότε κάνετε ένα ελα-φρό φριξίδι με το κάτω φάρμακο:

Eau de vie alcoolé 125 gr.
Camphré 25 »

Μετά δίμηνον κόουρα ξαναγράψτε μου.
Κ ο ρ ί τ σ ι τ η ς "Υ δ ρ α ς. Απο-τελεσματικώτατο και χωρίς να επιφέρει κανένα έρεθισμό για τον ιδρώτα της μα-σχάλης είναι το υγρό Ινοντορίν. Αν θέ-λετε γράψτε στον αντιπρόσωπό του κ. Χ. Αήτρον Σταδίου 13, να σας το στείλη. Σας ευχαριστούμεν για τα καλά σας λό-για. Χαρήκαμε ιδιαίτερος για την ά-ποτελεσματικότητα των συμβουλών μας.

Ν η σ ι ώ τ ι σ σ α ν. Τις μάσκες του ιατρού Μοντέγγ θα τις βρήτε στα με-γάλα καταστήματα καλλυντικών ειδών. Στοιχίζουν περί τις 400 δραχ. Άλλα γι-ατί δεν μεταχειρίζεσθε ένα πολύ εύκολο και φθηνό μέσο, εξ ίσου δε αποτελεσματι-κό. Τις όρες του νοικοκυριού σας έστω και την νύκτα αφού επαλείψετε με μια τονωτική κρέμα ή λοσιόν το υποσάγωνο να δένετε μια μεταξωτή κάλσα στο κε-φάλι. Ακριβώς δηλ. όπως όταν έχωμε πονόδοντο. Το μετάξι πιέζει ισχυρώς το προγούλι χωρίς να ερεθίζει το δέρμα ό-πως το λάστιχο της μάσκας που ζητείτε.

Μ α ί ρ η ν Τ σ α λ δ. Να αλείψετε τα χέρια σας με την κάτω λοσιόν την οποίαν φτιάχνετε μόνη σας όπως σά-γράφω κατωτέρω. 4—5 φορές την ήμέ-ραν είναι αρκετές.

1 φλυτζάνι του καφέ λεμόνι
1 φλυτζάνι του καφέ ροδόνηρο.
1 1) 2 φλυτζάνι του καφέ γλυκερίνη.

Μισό φλυτζάνι του καφέ θάυμα θεν-ζόης.

Ν' αποφεύγετε τα πράσινα σαμπούνια και τα πολύ κρύα νερά. Για το έλαττω-μα των ποδιών υπάρχουν ειδικά μηχανή-ματα στο φαρμακείο Μπακάκου. Για το στήθος κάνετε κάθε ήμέρα μία έντριβή με ένα τρίγυνο γάντι του λούτρου με το κάτω φάρμακο, και πάντοτε με κατεύ-θυνση εκ των κάτω προς τα άνω κι' ου-δέποτε αντιστρόφως.

Alcool 100 gr.
Alun 10 »

Β. Κ. "Α μ φ ι σ σ α. Κάθε βράδυ να κάνετε φριξίδι της κεφαλής με το κά-τω φάρμακο:

Liquide Ammoniaque 5 gr.
Chlorhydrosulfate de quinine 1 »
Teinture de romarin 35 »
Rhum 65 »
Alcool á 60° 65 »

Λούσιμο κάθε έβδομάδα με κατραμο-σάπουνι. Για δέ την λιπαρότητα του προσώπου, το πρωί μετά το πλύσιμο κι' αφού σκουπισθήτε να περνάτε το πρό-σωπό σας μ' ένα βαμβάκι θουτηγμένο στην κάτω λοσιόν.

Alcool camphré 30 »
Teinture de benjoin 15 »
Eau de cologne 60 »
Eau distillée 60 »

Γ ι ο λ ά ν τ α ν. Δυστυχώς το πύ-χος είναι απόρροια της ωθητικής κατα-στάσεως. Οι ήμερομηνίες της εμφάνισε-ως είναι μάλλον τακτικές αλλά ή ποσό-της μεγάλη. Συνεπώς απολύτως επά-ναγκες είναι να κάνετε μερικές ενέσεις. Θα κάνετε δύο την έβδομάδα Endofol-liculine των 10.000. u. s. Τας ήμέρας της περιόδου να μη κάνετε ένεση αλλά μετά την παύσιν. Με την τακτοποίηση της καταστάσεως αυτής θα υποχωρήσει και ή παχυσαρκία. Χρειάζεται υπομονή λιγάκι γιατί ή κατάσταση αυτή δεν ύ-ποχωρεί ούτε ρυθμίζεται εύκολα. Μετά 2 μήνες ακριβώς θεραπείας μου ξαναγράφε-τε σημειώνοντας τις ήμερομηνίες. Για την κατάσταση των μαλλιών να διαλύετε-δυο φορές την έβδομάδα μέσα σε ένα μι-σο ποτήρι ζεστό νερό δυο κουταλιές της σούπας από το κάτω φάρμακο και μ' αυτό να λούζετε καλά το κεφάλι σας.

Carbonate de soude 60 gr.
Savon noir rapé 30 »
Essence lavande 10 gouttes

Αφού δέ στεγνώσετε καλά τα μαλλιά μ' ένα σκληρό πανί τότε κάνετε ένα ε-λαφρό φριξίδι με το κάτω φάρμακον:

Eau de vie alcoolé 125 gr.
Camphré 25 »

Η μεγαλύτερα ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ της ζωής μου

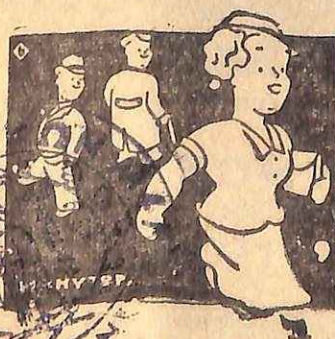

ΧΕΛΛΑ
ΠΙΤΤ
ΝΕΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟ-
ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

Τρεις επίσημοι κριταί μι-έβλεπαν να βάζω μιά κοινή πούδρα. Είχα ύφος «μακιγι-αρισμένης», ή πούδρα έκανε πλάκες επί της επιδερμίδος μου. Την φήρεσα όλως διό-λου. Κατόπιν έβαλα μίαν νέαν πούδραν, άόρατον, άε-ροποιημένην, άναμειγμένην με mousse de creme Οι κρι-ταί άνεφώνησαν από έκπλη-ξιν. Δεν ήμουν πλέον ή ίδια.

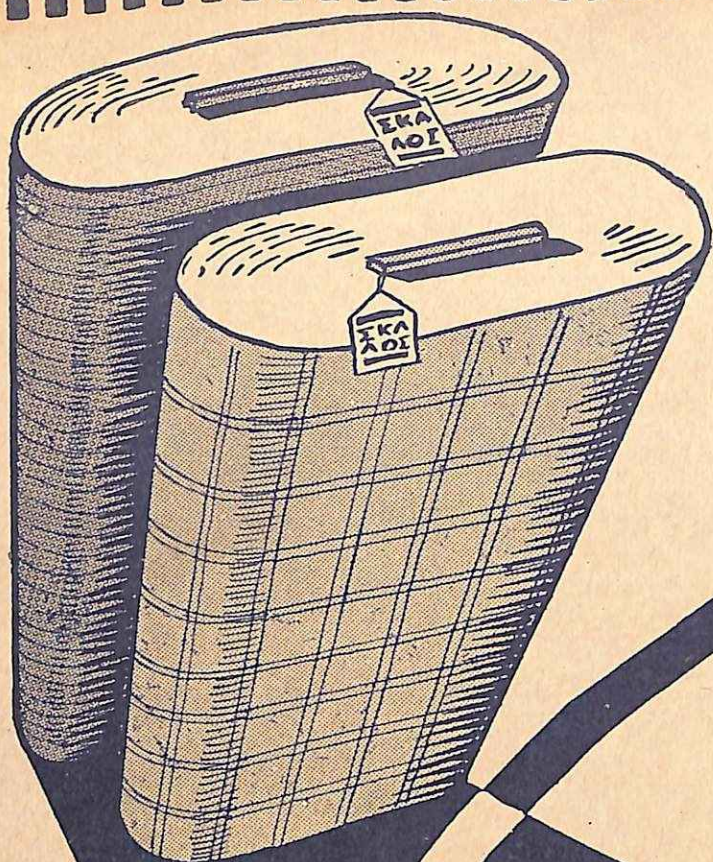
Είναι το μεγαλύτερο μυ-στικό από όσα ποτέ άνεκα λύφθησαν όσον άφορά την πούδρα. Η συνταγή και τα σχετικά δικαιώματα έξηγο-ράσθησαν άμέσως από την Tocalon δι' ένα άσήμαντον ποσόν. Μπορεί κανείς να την προμηθευθ ή τώρα παντού, ύ-πό το όνομα Πούδρα Τοκα-λόν. Δοκιμάσατέ την και δείχνεσθε νεωτέρα, ώραιότε-

Χαριτωμένη δεσποινίς.... αλλά

κριτική; Αγοράσατε σήμερα άμέσως ένα σωληνάριο. Ισως αυτό το «άλλά» ν' άφορά το άσχημο κίτρινο έπίστρωμα των δον-τιών της. Γιατί να προκαλέση τέτοια όδοντόπαστας Χλωροδόντ, ή όποια είναι καμωμένη από καθαριστικά σώματα μικροσκοπικώς λεπτότατα και καθαρίζει από τις πρώτες φορές το άσχημο έπίστρωμα των όδόντων. Έκτός αυτού ή Χλωροδόντ έχει πολύ εύχάριστη δροσιστική γεύσι. Ζητήσατε, κατά την προσωπικήν σας προτίμησιν, Όδοντόπαστα Χλωροδόντ, άφρίζουσα ή μη άφρίζουσα. Και αί δύο είναι εξ ίσου καλά.

Όδοντόπαστα - Χλωροδόντ

ΕΚΑ
ΛΟΓΙ

ΕΚΑ

ΕΡΜΟΝ 29